VIVERE MILITARE EST

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXIV, Nr. 133/134, iul.—noembrie 1976 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 2,50 DM

Răspuns la o sfidare

Nu citim decât foarte rar și mai totdeauna în diagonală buletinul FRP al domnului Rațiu dela Londra, refugiat „antifascist", cum el însuși se prezintă, edidorialul intitulat „23 August 1944" și semnat de un oarecare Valentin Saxone l-am citit însă. L-am citit și ne-am crucit.

Scris în stilul romanelor fantasmagorice ce apăreau pe vremuri în Editura Ignaz Herz, ca „Arsă de vie în noaptea nunții", „Moartă'n șoșoni sau patru fără un sfert" și „Geanta albastră sau mireasa'n doliu", editorialul în chestiune, în afară de obișnuitele carențe gramaticale ale foștilor scribi dela gazetele din strada Sărindar, conține și o serie de sfruntate neadevăruri.

Cităm:

„La 23 August 1944, m-am dus la orele 4 după amiază, la conacul lui Petre Ghiață și **l-am găsit pe terasă.** (**NN**. Saxone a găsit conacul pe terasă . . .). Discutam să plecăm la București și să pregătim apariția ziarului **Viața** pentru a 2-a zi, fără să-l mai supunem cenzurei, și să cerem **ieșirea României din războiul alături de germani** (**NN.** pentru a o împinge în războiul alături de sovietici). Ghiață era informat că pentru Sâmbătă 26 August 1944, **sânt** convocați la Buftea, la Palatul Prințului Barbu Stirbei, capii fostelor **partide istorice:** liberal, național-țărănist, social-democrat și **comunist,** ca să hotărască **alcelaș** fapt. (**NN.** Pentru Ferepeul domnului Rațiu partidul comunist este deci „partid istoric") Ziarul **Viața . . .** a fost preluat de Petre Ghiață cu vreo două luni înainte de 23 August 1944 . . . Din cauza **prigoanei rasiale,** eu scriam cu pseudonimul Valeriu Stancu. În timp ce tăifăsuiam pe terasa conacului, apare Generalul **Emil** Pantazi, ministrul de război, în uniformă **de gală, cu mănuși albe, așteptându-l la scară un imens Buick.** Era însoțit de Mia Fărcășanu, o femeie blondă, diafană . . . Întrebându-l unde se duce, Generalul i-a răspuns lui Petre Ghiață că a fost de urgență chemat de Rege la Palat, la un Consiliu de Coroană. **Sărutându-se cu Mia Fărcășanu,** s-a urcat în mașină și a plecat. Ea nu și-a dat seama că era **ultimul lor sărut.** La o jumătate de oră după plecarea Generalului, am plecat cu Petre Ghiață, la sediul soc. „Clujana" din București, str. Băcani Nr. 1 (**NN.** La aceiași adresă funcționa și un vestit bordel) ca să luăm ultimele dispozițiuni pentru apariția ziarului Viața, **necenzurat în ziua de 24 Aprilie 1944, după care să dispărem dela domiciliile noastre . . .** Am fost apoi împreună la tipografia de lângă Vama Poștei . . . ne-am despărțit la orele 8 seara. Petre Ghiață s-a dus în vizită la Prof. univ. Gheorghe Alexianu, Guvernatorul Transnistriei, iar eu m-am dus acasă în Piața Amzei Nr. 15, unde, **singur în tot apartementul am dat drumul la aparatul de radio".**

Asupra acestui pasaj vom stărui puțin. Din relatarea „prigonitului rasial" rezultă că Generalul Pantazi (Mihai și nu Emil) a sosit pe jos la conacul descoperit pe terasă, din moment ce imensul Buick îl aștepta acolo, la scară. Cât privește ținuta de gală, aceasta nu a existat sub Mareșalul Antonescu, ținuta de serviciu fiind și cea de ceremonie, fără mănuși albe. În orice caz, nu prea ne vine a crede că Generalul își pusesese mănușile albe cu câteva ore înainte de a fi primit de rege și nici că o sărutase pe „diafana" Mia Fărcășanu, în timp ce cu mâna înmănușată căuta clanța dela portiera mașinei . . . Un cuvânt și despre Petre Ghiață. Dizident liberal din Grupul „H", al cărui conducător era Petre Bejan, colaboratorul de mai târziu al lui Pătru Groza, Petre Ghiață era uns cu toate unsorile, schimbările lui de poziție survenind după cum bătea vântul, fapt ce reese clar chiar și din editorialul cu pricina. Lucrând la „Ieșirea României din războiul alături de germani", Petre Ghiață întreținea totuși relații de bună prietenie cu ministrul de război al Mareșalului Antonescu, relațiile lui cu Alexianu fiind tot atât de amicale, din moment ce se ducea să-l viziteze pe acesta după ora 8 seara. Socoteala era simplă, conspirăm se'nțelege cu „partidele istorice", dar dacă lovitura de stat nu reușește, eu Petre Ghiață rămân prietenul devotat al Generalului Pantazi și al Guvernatorului Alexianu, jitnicerul meu Saxone având astfel posibilitatea să procure în continuare ouă, fulgi de gâscă și ulei de rapiță pentru bazele de aprovizionare germane.

Altă mostră din amintirile pe care și le deapănă Saxone:

„M-am așezat la biroul din hol cu o carte. (**NN.** Numitul avea birou și în hol; probabil și în camera de baie . . .). Pe la orele 10 seara, emisiunea de radio s-a oprit, anunțând că în curând se va comunica țării o veste importantă. Anunțul a fost repetat de trei ori, la intervale de două minute, cu îndemnul de a nu se părăsi aparatul de radio. După câteva minute s-a auzit vocea Regelui Mihai . . . anunțând încetarea războiului din partea României, ieșirea din alianța cu Germania și arestarea Generalului Antonescu Ion, Conducătorul Statului, Mihai Antonescu, prim ministru, a Generalului Picki Vasiliu, ministru de interne, a Generalului **Emil** Pantazi, ministru de război și a Colonelului **Pârcălăbescu,** Prefectul Poliției Capitalei, care **s-a** împotrivit acestui **act istoric.** (**NN.** Generalul Piki Vasiliu era Inspectorul General al Jandarmeriei, ministru de interne fiind Generalul Popescu Dumitru. Prefectul Poliției Capitalei era Colonelul Elefterescu și nu Pârcălăbescu). Emoția care m-a cuprins era de nedescris. Însfârșit, eliberați de groaznica amenințare a deportării, a groazei de care ași fost cuprins la chinuirea copiilor mei (**NN.** Revoltătoare insinuare! Timp de 4 ani de așa zis regim fascist, nimeni, dar absolut nimeni din coreligionarii demnului Saxone n'a fost „livrat" sau supus la acte de violență. Dimpotrivă, sub așa zisul jug fascist ovreii au fost ocrotiți, n'au fost predați nimănui, au putut să-și facă nestingheriți afacerile, uneori prin persoane interpuse, ce-i drept, dar au dormit liniștit, au fost scutiți de riscurile frontului de luptă, având posibilitatea să și conspire, cum o dovedește chiar domnul Saxone, când spune că, în al patrulea an de regim „fascist", se pregătea să scoată un număr de ziar în care se cerea ieșirea României din războiul alături de Germani, ca după apariție să dispară dela domiciliu . . .)" Am chemat la telefon, conacul lui Petre Ghiață unde se afla soția mea și ne-am împărtășit euforia care ne cuprinsese. Am ieșit apoi în stradă. Pâlcuri de oameni afluiau din toate părțile, îndreptându-se spre Piața Palatului Regal cu tot întunericul adânc ce domnea afară din cauza camuflajului pentru apărarea pasivă anti-aeriană. Într-o 1/2 oră Piața Palatului Regal era o mare de capete . . . și entuziasmul era vecin cu nebunia. Mulți jucau „Hora Unirii" în mijlocul îmbulzelii generale. Eu mă aflam, împreună cu un prieten întâlnit în drum, **baritonul de operă,** Alexandru Alger și cu vărul meu, Rene Marcovici (**NN.** Pâlcurile de oameni care afluiau spre piață veneau mai mult din Calea Văcărești și străzile adiacente. Cât privește pe Alexandru Alger, acesta cânta într'adevăr la operă, **dar numai în cor**) . . . După un răstimp, în partea de Vest a Palatului, unde se afla sala de audiențe, la etajul I s-au aprins luminile, dându-se la o parte camuflajul camerei și în balconul sălii de audiențe, a apărut Regele Mihai, salutând cu mâna poporul din piață . . . După 10 minute de apariție Regele s-a retras, luminile s-au stins, dar poporul nu a încetat cu zgomotoasele manifestări. După 1/2 oră, spre partea din fundul Palatului Regal, la etaj, unde sunt sălile de recepții și festivități, s-au aprins toate luminile, care în cadrul intunericului ce domnea în piață, prezenta o adevărată feerie. În cadrul unor ferestre ce s-au deschis, a apărut din nou Regele Mihai și Regina-Mamă Elena, ovațiile durând peste un sfert de oră, după care Regele și Regina-Mamă s-au retras, și întreaga piață a reintrat într-un întuneric desăvârșit . . . (**NN.** Aici Saxonele devine metaforic, ca în romanele din colecția celor 15 lei) . . . Toate acestea aveau loc sub prezența încă a trupelor germane și mulțimea nu era conștientă de pericolul pe care-l putea prezenta un eventual atac armat sau bombardament aerian. Faptul nu s'a produs, datorită împejurărei că Regele invitase la Palat, în timpul zilei, pe comandanții militari germani, Generalul **von** Hansen și Generalul **von** Gerstenberg, și-i **declarase arestați,** pentrucă n-au consimțit să ordone retragerea trupelor germane . . . Așa s-a terminat în Piața Palatului Regal, ziua de 23 August 1944, celebra zi a eliberării României de sub jugul fascist . . ."

Generalii Hansen și Gerstenberg, care nici primul și nici celălalt nu erau von, n'au fost declarați arestați de fostul rege Mihai, ci au fost făcuți prizonieri **după cinci zile,** adică în ziua de 28 august, la Gherghița.

Cât privește „ziua celebră a eliberării României de sub jugul fascist" și zgomotoasa manifestație din fața palatului regal cu care ea a fost salutată, la foarte scurt timp după aceea participanții la manifestație, confruntați cu realitatea, se trezeau din euforie, anume când „eliberatorii" le-au luat ceasurile, inelele, blănurile și alte obiecte, după care treabă i-au obligat să privească cum soțiile lor, întinse pe dușumea, făceau cunostință cu echipe întregi de soldați sovietici. Domnul Saxone nu s'a trezit încă din euforie, nici după 32 de ani și mai bine. Nu înțelegem însă cum domnul Rațiu a putut publica asemenea bălmăjeală, denaturare de adevăr și sfidare a sentimentelor Românilor care consideră ziua de 23 august 1944 drept cel mai crunt blestem de care țara a fost lovită. Speră oare domnul Rațiu că astfel va câștiga bunăvoința fostului rege Mihai și că acesta îl va desemna să formeze un nou „comitet național" sau ceva similar, o altă cacialma, o altă impostură care să fie agreată și de anumite cercuri occidentale, interesate să intrețină confuzia și gălămozul din sânul exilului românesc? Cu asemenea speranțe, domnul Rațiu se agită, călătorește, convoacă oameni la consfătuiri și face declarații. Treaba dumisale.

Pentru noi însă, piatra de încercare a oricărei înghebări românești reprezentative este **o declarație solemnă de repudiere și de condamnare fără rezerve a așa zisului act dela 23 august 1944.**

Bătălia pentru libertatea țării de mâine nu poate fi racordată decât la lupta epică a celor care au fost vânduți la acea dată fatală.

STINDARDUL

Msgr Ovidiu Bejan

Singurul român care a ocupat vreodată înalta funcțiune de judecător la tribunalul suprem al Vaticanului „Sacra Romana Rota"!

Rar s'a întâlnit un om care să știe să-și învăluie în modestie și discreție înalte calități sufletești, sclipitoare inteligență și desăvârșită pregătire juridică.

Fiu de preot din părțile Lugojului, Ovidiu Bejan s'a născut la 13 august 1914. Licențiat în Filosofie și Teologie al Universității din Strasburg, după înapoierea sa în România, încă foarte tânar fiind, a fost numit secretar al diocezei grecocatolice de Lugoj. Episcopul Ion Bălan îl trimite la Roma să studieze Dreptul canonic, el studiază însă și pe cel laic și obține titlul „Utriusque juris doctor", adică doctor în ambele drepturi, canonic și roman. Pe baza promovării sale excepționale este numit succesiv avocat, procuror, iar după pensionarea marelui prieten al Românilor, Monseniorul Alberto Canestri, judecător al forului juridic superior al Vaticanului. Cu toate că asemenea activitate îi lua mult timp, multă vreme Monseniorul Bejan s'a ocupat și de ajutorarea și cazarea refugiaților români ce soseau în Italia. A făcut și treaba aceasta cu abnegația și cu modestia de care a dat dovadă în toate împrejurările. Și tot atât de modest și-a dat concursul la toate manifestările românești ce se organizau la Roma, cântând la cor, scriind invitații și deschizându-și generos punga.

Prin moartea Monseniorului Ovidiu Bejan, Biserica Română unită cu Roma pierde pe unul dintre cei mai valoroși reprezentanți ai ei. Noi, cei dela Stindardul, pierdem un devotat prieten, un luminat și înflăcărat sfătuitor și un sprijinitor de fiecare clipă.

ive

Tradiția în perspectiva exilului [II]

Motto: „Vina noastră a următorilor de neam și neurmătorilor în fapte (datini) este mai neiertată . . ."
(Dinicu Golescu)

Lumea în care ușurința, dela sine înțelesul și frecvența **extraordinarului** solicită și răsfață până la plictiseală, este prea puțin aplecată spre contemplarea evidențelor decente. Dacă la aceasta adăugăm faptul pe deplin dovedit, că „filosofia" și în general cultura contemporană în loc să ofere o posibilitate de orientare, pe cei mai mulți îi încredințează paradoxal dar cu precizie, rătăcirii, înțelegem de ce înțelepciunea vremii de azi, fidelă acestei porniri de rătăcire, realizează ou aceeași vocație complicarea simplului ca și simplificarea celor într'adevăr complicate.

Să nu ne mire deci dacă în programul marilor concepții **la modă** (să ne gândim bunăoară la internaționalismul comunisto-socialist) întreg specificul unei națiuni tinde să se reducă la . . . echipa națională de baschet. Pretențiile naționale or mai fi undeva ascunse sau adormite, dar „cursul vremii" calculează fără ele. În lumina mentalității nivelatoare, se realizează planul de uzurpare a drepturilor ORGANISMULUI ce se chiamă națiune. Formațiile statale supradimensionale (marile puteri) manifestă un nespus apetit în devorarea a tot ce cade în sfera lor de influență, fapt care aduce după sine o evidentă îngreunare a digestiei. Să nu mai vorbim despre ascunsa lăcomie a plutocrației mondiale.

Totul fiind convertit în **marfă,** nimic nu mai stă în calea vânzării și cumpărării; bine înțeles cu profit, de fiecare dată! Pentru aceasta trebue să dispară și ultima urmă de rezistență: bunul simț. Deși pare că el se clatină sub asalturi copleșitoare, totuși nu s'a retras încă în fața socotelii suspecte ce transformă mijlocul în scop, cu naturalețea de care sunt în stare numai perfidia și prostia, conjugate. Suntem în pragul abdicării conștiintei, al leșinului ei, peste care viața, în graba de a se asigura doar înafară, face punte.

Oare ce nu e pus astăzi sub semnul întrebării, din toate cele în care credeam mai mult decât în noi înșine?

„Rosturi noi", după modelul celui ce a găsit că menirea nasului e să proptească ochelarii, își cer dreptul în lume. Temeliile care au ținut lumea dela facere până azi nu mai pot folosi celor ce, sub mirajul **tuturor posibilităților,** contaminează pe cei slabi de **boala schimbătorului.** Vârtejuri peste tot, lasă în urmă doar penibila senzație a prafului în ochi. Multe sfârșesc înainte de a fi început, pentrucă pe **luciul** absurdului ce ne înconjoară, nimeni și nimic nu-și mai poate regăsi echilibrul.

Să fim înțeleși; nu de „tulbureala" de azi ne temem, ci de claritatea cu care mâine vom constata că prostia a realizat ireparabilul — catastrofa!

*

După această sumară scrutare a peisajului vieții ce se consumă cu intensități halucinante în false gesturi, apare clar greutatea dar și actualitatea abordării problemei TRADIȚIEI. Deaceea tot ce ne mai poate da tensiunea demnității umane, trebue readus la temperatura evidenței.

Fără să vrem, fără să știm chiar, adâncul nostru mai adăpostește încă rămășițe ale unor — altă dată — comandamente importante în asigurarea autonomiei împotriva influențelor modificator-derutante. Ori ce urmă de Tradiție înseamnează deci adevăr în noi și pentru noi, ce așteaptă doar ca înțelegerea să-l repună în valoare.

În incursiunile ce urmează să le facem în acest domeniu al tradiției, ne vom folosi de valoroasele aporturi și precizări pe care gândirea lui Blaga le aduce în „Trilogia Culturii", respectiv „Spațiul Mioritic". Pentru a nu se strecura neînțelegeri, datorită alunecării de sens ce l-a suferit termenul „tradiție" și pentru a fixa singura accepție în care îl vom întrebuința, recurgem la un citat din capitolul „Intermezzo": „În Apus tradiția are caracter muzeal, istoric. Ea e contabilitate retrospectivă. E semn de vârstă (îmbătrânire, n. n.). De multe ori ea e povară. Despărțirea de ea înseamnă revoluție liberatoare. A noastră e fără vârstă, ca frunza verde. **O despărțire de ea ar însemna apostazie."** Tradiția reprezintă pentru noi potențe creatoare „magnifice ca în prima zi". Din capul locului inventarul tradiției, în cazul nostru se situează pe cu totul alt plan de cât în accepția ce i-o dă „lumea civilizată". Ancorată prea în istorie, crescută direct din „trecător" această tradiție occidentală nu rezistă evoluției care o anulează prin chiar schimbările în care s'a angajat. Deaceea ea nu poate aspira nici pe de parte la demnitatea pe care o acordăm noi tradiției.

(urmare în pag. 5)

ADJECTIVALE

„Iar noi loculu ne ținem . . .“
„Cum am fost așa ramânem . . .“
(Eminescu)

Pe cât se pare, două elemente definesc faima și prestigul unei limbi: stilul precis și ținuta corectă. Când, în scris și'n vorbirea curentă, se ține seamă de aceste cerințe, ce se spune concordă cu ceea ce era de spus. In această fericită ipoteză, respectul atent al realității și-al relatării ei e nota generală și de omenie a discursului. Când, din contră, în această elaborare, bunul plac și spiritul de castă se substitue faptelor reale, torturându-le, și când, de la ce într'adevăr e și până la ce se pretinde că fu, intervin factori alogeni, soporifici, cari, prin acțiunea lor oblică, produc falsuri și ruperi de filiație, — atunci se plutește în basm și'n vădită fierbințeală mintală. Artizanii unei astfel de isprăvi, în acest caz, refuză voit să privească realitatea în față și, de se referă la datele ei, să le înfățișeze cum sunt, nu cum le convine să fie. In felul acesta, de bună seamă, se păgubește adevărul și — dintr'o dată — se dă dobândă minciunii.

De e una, de e alta, un lucru e bine stabilit: scrisă sau vorbită, limba e și rămâne, de-i vorba de cineva, o indicație prețioasă, un test concludent. Ea e omul. Dacă nu total, în mare parte — desigur —, ea desvăluie felul, mintea și peisagiul său psihic. Mai exact. Ca și'n artă, — limba, ea însăși e o artă —, în nimic mai mult și mai bine ca'n undele ei nu se oglindesc cugetarea și simțirea sa. Cum stările psihice nu sunt statice, — și-i natural să fie așa —, tonul calitatea și freamătul lor, în expunere, printre altele, îl arată și adjectivul. Parte printre părțile de cuvânt, el participă la construcția ei, definind numele pe lângă care stă. Nu-i arhitectul frazei, dar e, într'un fel, decoratorul ei. E chemarea lui. Fără el, discursul e linear, monocord și frumusețea lui, de-ar fi să fie una, e abstractă și rece ca o figură geometrică. Cu el, cu intervențiile lui — drepte sau nu — el capătă culoare, melodie și relief. Ca o încununare, identitatea sa de aici, din acest loc, își trage obârșia.

Pentru ca să fie așa și nu altcum, ca și limba, la rându-i, adjectivul se cuvine să stea sub ascultarea unor anumite legi. Să fie sincer în aprecierile sale și elegant în relatarea lor, întâiu, și — pe urmă — reputația sa în expunere să fie ca a femeii Cezarului la Curte: în afară de ori ce bănuială. Fără ca să se forțeze nota, se poate face probabil o apropriere. Când și-l îndeplinește cu scrupul și evlavie, rostul adjectivului se aseamănă cu chemarea unui pontif care, pe timpul sacerdoțiului său, nu cunoaște de cât o zeitate: adevărul. Si numai acestei zeități i se închină.

De se procedează altmintreli, — și așa ceva se întâmplă de multe ori și de demuit —, atunci se merge cu pași siguri la stricare și răsturnări fundamentale. La Marxiști, mai mult ca'n ținutul altor utopii, limbajul nu exprimă, el maschează. Când măștile cad, căci ele nu durează in aeternum, finalul nu e pașnic. El e consecința logică și abruptă a unor anomalii ajunse la termen.

Până mai eri, noi am avut o țară mare, liberă și cu adevărat independentă. „Independența“ de acum, cu care atât se laudă, că le-a ajuns gura la urechi, — e o glumă oblică ce-și propune să ascundă un adevăr, perpendicular. Pe atunci, pe când noi redeveneam noi înșine, limba țării era graiul unui neam de oameni cum se cade (Țăranii noștri? „un popor de sfinți“, afirma N. Iorga în 1907), decent și cu măsură la veselie, nedescurajat și senin la nevoi și la durere. Din cuviință și moșteniri străbune, el exprima cuviincios și'n termeni pământeni cele de aproape și cele de departe; cele de jos și cele de Sus. La verb, postulat și treapta cugetării, Românul s'a ridicat singur și demult. Acolo s'a ținut prin propriile sale puteri și niciodată nu i-a plăcut să strângă surcele pe unde alții au tăiat lemne. In domeniul acesta, unde realitatea e subtilă, subiectivă și controversată — deci greu de formulat —, el a umblat cu multă băgare de seamă. Totdeauna, Românul s'a ferit ca de foc de exagerări dogmatice. Pentru el, pozitivă sau mistică, ci — mai de grabă — dimensiunea unei intuiții pașnice și de continuă trăire. In orientările lui esențiale, Românul n'a pus temeiu pe ce se stinge odată cu căderea serii, ci pe ce, în timp, timpul nu învechește. In analizele sale ultime, el a optat pentru ordine și rânduială și, din respect și simț cosmic, a respins revolta metafizică ca pe o nefastă alunecare mintală. Substratul său tracic — doctrina pură și poezia sacră —, structura sa eminamente creștină, l-au ferit de asemenea rătăciri. Firea Românului nu aderă la nebuloase fixații mistice, cum — de pildă — e cazul (Istoria ne-o povestește) cu cei de pe lângă noi. Formarea sa mintală e expresia limpede și organizată a ceea ce **ab origine** molecula de fosfor, — imagine scumpă lui Pârvan —, dădu aliajului sunetul de bronz.

În ciuda atâtor stângăcii de creștere, și cine le neagă?, ce-au făcut alții în secole de-a rândul, la noi, când noi deveneam noi, s'a înfăptuit numai în câteva decenii. Nota aceasta, măgulitoare în sine, nu ne-o dăm noi, ne-ar sta rău s'o facem —, ea ne-a fost dată de mult și de erudiți de seamă, care, pe semne, ne-au cunoscut în deaproape.

Cultă sau populară, literatura română din timpul acela o dovedește îndeajuns. Simțul românesc și-al lucrului bine făcut animau creațiile ei. Pe atunci, pe când fu așa, Cultura noastră s'a bucurat, ca puține altele, de o autentică unitate spirituală, care, se știe, e temeiul și secretul oricărei fecundități. Chiar dacă nu era o limbă de circulație universală, universalitatea valorilor spirituale vehiculate de ea, limpede, modest, liniștit și fără ocol, sunt realități demne și de sine stătătoare. Lungul nostru exil, care nu-i numai nostalgie, amărăciune și „agitație“, cum se insinuează, ci și altceva, ne convinge zilnic de forța acestei evidențe.

Acum și de la invazia țării de către marxiști și diverse muscălisme, peste Țară și populația ei bate un vânt de ghiață, de indiferență și delatiune.

De pe urma lui, Țara și limba țării trec prin clipe grele și casne cumplite. Ele sunt silite să adopte forme și feluri de-a fi streine, obligându-le — deci — să fie cum nu sunt, să vorbească cum nu le e vorba. Cu toate că-și spun libere, ele sunt de fapt vasalele Moscovei. Mai aprig de cât suratele lor de pătimire marxistă, ele stau, de la „liberare“, sub apăsarea unei robii de dimensiuni faraonice. Prin aceasta, Țara și vieața ei intelectuală au parte de-o situație mediocră și sunt supuse unui statut marginal. Valorile spirituale de până mai eri, sfinte osteneli străbune, care au ținut pe umerii lor și neamul și rostul lui în lume, acum, și de la lăsarea nopții marxiste, au fost abolite. Ca pe niște arătări netrebnice, aceste valori sunt isgonite din sufletul și de pe teritoriul patriei. In locul lor, cu sâla și prin infracțiune, încearcă să se pripășească niște produse mintale alogene și de pârdalnică urzeală, cu care, ori ce s'ar face, firea noastră nu se potrivește, fiindcă repudierea trecutului, — ceeace i se cere —, e egal cu o sinucidere etnică.

De atunci, de când e așa, poporul e singur și se ține — cum poate — din substanța sa proprie. Pe atunci, când, ca acuma, viscolea urgia, când se tindea nimicirea noastră, Biserica străbună era cu el și-i ținea de cald, întărindu-l în certitudinile lui. Acum și de la pornirea cesteilalte urgii, Ea l-a părăsit și lui îi e frig. Biserica (oficială) a trecut de partea asupririi, a **„recunoscut evenimentul“, îl prezintă** în piele de oaie, și — pasă-mi-te — din nevertebrare arhierească îl „ajută“. Aceasta afirmație nu e o invenție a noastră, a celor din exil. Ea e pur și simplu declarația preotului Stăniloae, printre alții, hieruvimul acestei (pe numele ei) lepădări de Lege, difuzată de Radio-France (Orth. et Chr. oriental) în 8. 12. 74.

Blidul de linte și nescaiva înlesniri de ordin lumesc, — le stă bine smeritelor sutane —, au expulzat — deci — din altare și eparhii tradiția șaguniană și exemplul lui popa Șapcă.

Acesta e un aspect, e partea icebergului care se vede. Cealaltă, cea care nu se vede, e tainică și ea poate constitui un potențial de răsunătoare regăsiri.

În aceste planuri paralele, limba și țara autentică devin, până la un loc, streine una alteia. De pe urma acestei alinieri nenaturale, fenomenul de osmoză, între ele, a încetat. Fluidul continuu de la sevă la floare e oprit. Dacă, prin absurd, un neam ar fi alcătuit numai din ființe subalterne, casnele acestea duc, cu timpul, la grave degradări civice și — inevitabil — la supuneri complete. Dar, se știe, natura nu se lasă strivită. Pentru restaurarea ei, ea naște și de ceilalți.

În fraza marxistă, adjectivul e agentul stricării lexicale și-al devitalizării discursului. De la invazie încoace, la noi el deține un trist privilegiu morfologic. Pretinzând că e în, orientările lui, neîncetat pe calea cea bună, (înfumurată pretenție) atitudinea acestui adjectiv e, față de tot și de toate, despotică și pătimașe. La ipocritele înduioșeri — i se întâmplă câteodată — el are lacrimi de crocodil; la injustele înfierări, care e vocația sa genetică, dinții aceluiași animal.

Între acest adjectiv și marxism e un fel de frăție de arme. Eficace sau nu, pentru el e numai lapte și miere. Temeiul statelor totalitare e un binom: spaima și servitutea. Pentru el și'n optica lui, ele sunt dreptate și bună stare, deci apologie și motive de exaltare. Acest adjectiv fabrică speranțe false și dărâmă certitudini multi-seculare. El vibrează unde nu-i cazul și tace mort unde ar trebui să urle. El urlă, dar numai cu lupii. Venerarea mecanică și ura viscerală, sentimentele omului primat, e materia principală din care-și cioplește epitetele. Oamenii de condei din lumea lor, importanții de toate treptele și cei ce n'au încotro, se supun orbește acestui despot. Emisiunile lor de la radio, ce scriu prin cărți și pe la gazete, vorbesc de la sine. Cine îl ascultă și-l citesc, de are minte și pricepere, atunci și pe loc, vede și înțelege. În calea aerării mintale a Țării, adjectivul acesta, falsa lui euforie, constitue un principal obstacol. Societatea care se bazează pe iluziile distilate de el, ori ce-ar face paladinii ei, e o societate condamnată. Când se iscă seismele obștești, structura ei se năruie, fiindcă e ceva impus de sus, nu e expresia liberă a celor mulți și de jos. Cât timp poporul suportă silnicia de sus, el o face călcându-și pe inimă. In același timp, însă, ca la icoană, el se mângăie c'o speranță: răul de azi, — ordinea lucrurilor i-o spune — este precursorul binelui de mâne. In afară de adjectivul marxist, cine ar puteau-o nega?

Ion P. CRIVEȚ

„Mergeți în Europa, luați cele bune și frumoase, asemănați-vă albinelor, trageți mierea din flori și lăsați pe seama muștelor să-și caute aiurea demâncarea. Fugiți de relele Europei ca de cea mai grozavă și lipicioasă ciumă, care omoară ființa morală și prin urmare politică“.

ION ELIADE RĂDULESCU
(Târgoviște 1802 — București 1872)

E. LOZOVAN

RENDEZ-VOUS CU MATA HARI

Skodsborg. 15 februarie 1974, ora 18.30. Sună telefonul:

— Excuse me, is professor Lozovan at home?

— Speaking.

— Well, I do not know if you remember me. My name is Lia Poboran. We have been colleagues at the University of Bucharest in 1947.

— Dar ce-mi vorbești în englezește? Crezi că am uitat limba strămoșilor?

. . . . . .

Hotărîm să ne întâlnim a doua zi la SAS-terminal, ora 18.00. Mi-a relatat la repezeală o istorie aparent încâlcită, care îmi dă de gândit. A lucrat o vreme la biroul agenției KLM de la București; apoi a trecut la AUA. Poate călători gratuit. A fost la Las Vegas și acum e în drum spre Tokyo.

Stai așa, lelițo!

1° Funcționarii pe teren ai companiilor de aviație nu au dreptul la călătorii gratuite. De acest privilegiu se bucură doar personalul navigant: piloți, stewardesse, pursers, etc.

2° Chiar și aceștia, în primii ani de serviciu, nu pot călători decât în Europa. Voiajele transoceanice pot fi efectuate după 5 ani de vechime și după cumularea kilometrajului neutilizat.

3° Călătoriile pot fi făcute numai cu avioanele companiei la care lucrează interesatul și încă prin îmbarcare în ultimul moment, pe un loc vacant. Ceea ce presupune ieșire liberă automată: pașaport, vize, vaccinuri — toate gata în buzunar!

Contradicții.

1° Lia, șoarece de birou — face bilete și ștampilează bagaje — călătorește în toate punctele cardinale.

2° A făcut voiaje transoceanice chiar în primii ani de serviciu.

3° A folosit alte companii decât cea la care lucrează. Spre exemplu acum, deși amploiată la AUA — o companie prăpădită cu 8 avioane care zboară doar în Europa centrală — pleacă în Japonia cu SAS, via Copenhaga-Moscova. E contra regulamentului IATA.

4° E însoțită de „bărbat“ (ori, mai bine zis, de un mascul cu rol incert), al cărui drum l-a plătit ea. Așadar se joacă și cu devizele!

5° Logic, escala de la Copenhaga — de joi 15 până sâmbătă 17 februarie — nu are rost. E drept că există un zbor (SK 981) spre Tokyo (figurează pe lista pasagerilor), dar era mult mai simplu să prindă legătura la Moscova. Oare eu m'aș duce la Rio de Janeiro via Nairobi?

Sunt aproape ofensat. Adică tovarășii mă cred capabil să înghit asemenea gogoși. Cine o fi „responsabilul“ care îmi dă târcoale? Acum câțiva ani mă chemau la Lübeck în mijlocul handralăilor de la ROMCONSTRUCT . . . cică să-mi îmbrățișez colegul de bancă de la Gh. Lazăr, colonel de securitate camuflat în inginer. Așa, din întâmplare, la câțiva kilometri de granița DDR! Că poliția federală a descoperit toată tărășenia e o istorie separată pe care, poate, o voi relata într'o zi cu documente facsimilate.

Vineri 16 februarie, ora 9 dimineața, Lia îmi telefonează iar pentru a schimba ora întâlnirii: e împiedecată! Hotărîm la 12, la gara centrală. Se vede că și-au achiziționat experiența din lectura lui John le Carré și Alistair McLean. Numai că i-am citit și eu. Cu alte cuvinte cred „ei“, luându-mă somnoros „au saut du lit“ mă zăpăcesc și-mi dau peste cap sistemul de apărare. Dacă aș dispărea la 12, investigațiile ar începe vineri seara ori . . . luni, după terminarea week-endului. Aleluia! „Declarațiile“ mele ar figura în „Scînteia“ de dimineață. Începe să fie interesant.

La 11.15 iau trenul de la Skodsborg. Pe peron, o dameză — într'o blană murdară, fostă albă, de miel jigărit — se împinge cu sânii în mine. Eu — fâstâcit și preocupat. Cum s'o recunosc după 22 de ani? Și apoi, ce să facă până în ziuă la Skodsborg? Mă duc în alt compartiment. La gara centrală ne recunoaștem: era **ea**. A venit deci să mă „preia“ și să se asigure că n'am „înger păzitor“. De altfel îi spusesem Liei la ce oră iau trenul, ca să văd ce se întâmplă. Tembelii au căzut în plasă. Schimb și eu programul. N'o mai conduc la SAS ci la restaurantul gării. „Amicilor“ pot să li se lungească urechile așteptându-mă.

Comand două cafele. Pretinde că n'are chibrituri. Mă duc să-i cumpăr la un chioșc, distanță de 20 m. Între timp pot sosi cafelele și risc să le doftoricească. Înapoi în pas alergător; ajung odată cu chelnărul. Povestim vrute și nevrute. Ea comentează cu glas tare: vorbesc bine daneză, nu fumez, nu pun zahăr nici cremă în cafea. N'am vicii (He! he! vrei mărturisiri complete). Constatări banale, dar cu importanță în mozaicul fișierului meu de la București, la constituirea căruia au contribut academicieni aristocrați și venali ca Gaittany, femei savante, băieți veseli, un urangutan dezinvolt care jura numai pe Corneliu Codreanu. Mă complimentează și ea pentru tinerețe, siluetă, etc.

Dar de ce călătoria la Tokyo? De ce reluarea contactului cu mine? Supozitii:

1° Văzându-se interesul meu din ultimii ani pentru Japonia au crezut că voi mușca din nadă și voi revela eventuale contacte ce am acolo. Când am început să mă interesez de țările arabe mi-au expediat un „inginer“ (de suflete?) care se ducea în Algeria. Bine înțeles că l-am invitat la masă, să văd cum „funcționează“. Nicio plecare fără „programare“. Pe Eugen Simion, specialist în Lovinescu, nu-l puteau trimite decât la Paris. Aștept sosirea vreunui hellenist, să vorbim **katharevoussa** ori **dimotiki.** Sau — mai știi? — a unui fecior de mazâli basarabeni, poate „văr“ cu mine, descoperit în Kazahstan.

2° „Soțul“ — inginer electronic — se ducea după „cumpărături“, Japonia fiind în momentul de față locul ideal pentru procurarea liberă a aparaturii de spionaj. Noi „rețele Caraman“ sunt în pregătire.

Alte fapte. Mi-a arătat niște poze, folosite la vize, etc. Nu semănau cu ea. Mi-a explicat că poartă perucă. De ce? are un păr superb, cârlionțat și un „point de beauté“ între ochi. Apoi, n'a fost înregistrată, cel puțin sub numele ei, la niciun hotel din Copenhaga și împrejurimi. A locuit deci particular, poate la un „Român stabilit în străinătate“. Bănuiesc cine e! Cât de utile apar acum căsătoriile mixte: gazde discrete și ospitaliere, cu sarmale, ștergare, candelă și altar străbun. Să suspini bacovian, să cânți din frunză ori din solz de pește. Atmosfera lacustră: aud Miliția plângând.

După trei sferturi de oră de conversație goală, fără conținut nici obiect, sunt plictisit de moarte. Atâta imbecilitate. Hai! o conduc la SAS și-i fac câteva fotografii. Ca să fie.

Semnalări

◆ Omagiu Canonicului Aloisie Ludovic Tăutu, cu ocazia împlinirii etății sale de 80 de ani, 2 volume de opere istorice și teologice-bisericești, precum și o culegere de articole, dar nu de toate articolele pe care le-a scris eminentul prelat și cărturar, Editura „Buna Vestire“, Roma 1976.

◆ Neagu N. Djuvara: Civilisations et lois historiques, Essai d'étude comparée des civilisations, **lucrare premiată de Academia Franceză,** Mouton, Paris-La Haye, 1975.

◆ Eglantina Daschievici: Meine Heimat, versuri în limba germană, un volum dedicat Căpitanului Romulus Daschievici, căzut pe câmpul de onoare în 1943, în editura autoarei: 4621 N. Kenmore Ave. Chicago 60640, Illinois, USA.

◆ Démosthène Nacou; Préhistoire, Histoire et Métahistoire de l'Economie Universelle, două broșuri de extrase din revista Nouvelle Europe, P. O. Box 212 Luxembourg.

◆ Pamfil Șeicaru:DAWAI TSCHEAS, Das Vermächtnis der amerikanischen Nachkriegspolitik, o severă analiză a politicii postbelice americane cu implicațiile ei privind România, Verlag Ernst Vögel, 8000 München und 8491 Stamsried 1976.

◆ Johann Urwich (Ferry): Fără pașaport prin URSS, în limba română, Editura Gruparea Română-Germană de studii, München 1976. Asupra unora din aceste lucrări vom reveni.

Pe cel ce nu-l trage inima a lucra numai pentru a națiunii sale glorie și fericire, acela nu e decât un egoist pe care e păcat că l'a decorat natura cu formă de om.

SIMION BĂRNUȚIU
(în cuvântarea dela 2/14 Mai 1848)

Mulțumim călduros prietenilor noștri care, conform angajamentului luat, ne-au trimis contribuțiile lor. Numai datorită acestor contribuți a putut apare și acest număr.

„Stindardul“ este și rămâne unica publicație românească neconformistă și neînfeudată din exil. El luptă pentru ADEVĂR și vrea să exprime, fără fard și retușări în interes de clan politic, dorința, gândul și sentimentele majorității poporului român.

Intrând în al 24-lea an de apariție, credem că acest stindard și-a câstigat dreptul la viață. Iar dacă ar fi să moară, nu prea vedem prin ce ar putea fi el înlocuit, odată cu el fiind duse la groapă multe speranțe și multe imbolduri.

Ajutați-l deci să trăiască.
Îndemnați și pe alții să-l ajute.

I. V. EMILIAN

Judecata lui Surcică

Patru aprilie 1944, zi frumoasă de primăvară cu adieri de zefir! Ca de obicei, după terminarea programului de instrucție la câmp, ne îndreptam spre cazarmă. Capul coloanei ajunsese chiar la poarta ei, dar n'apucase încă să treacă în curte când, dintr'odată, au început să urle și să mugească toate sirenele din București. Alarmă aeriană!

După o jumătate de oră, când soarele era la zenit, dinspre Chitila un zumzet uriaș anunță apropierea stolului, apoi au început a sclipi carcasele bombardierelor americane de tip „Liberator". Avioanele de vânătoare, care le fac protecția, sclipesc mai puțin.

La interval de câteva secunde numai, explozii puternice se aud până la noi. Deasupra părții de nord-vest a Capitalei se ridică coloane compacte de fum negru, în timp ce nourași albi și de formă sferică punctează cerul din ce în ce mai mult. Trag toate bateriile noastre de artilerie antiaeriană, tirul lor dovedindu-se a fi cât se poate de eficace. Una, două, trei, ba chiar mai multe din păsările metalice iau foc și se prăbușesc cu iuțeală de trăznet.

După ce și-a descărcat tot ce-i mai rămăsese din povara-i de ucidere și de distrugere, escadra de „Liberatoare" a executat o jumătate de întoarcere pe dreapta, luând direcția spre Dunăre și zburând deasupra capetelor noastre.

Un ultim „Liberator" se prăbușește chiar pe câmpul nostru de instrucție dela Cotroceni. O șiră de paie ia și ea foc... Parașute plutesc în aer care încotro, coborînd încet spre sol supravietuitori ai echipajelor avioanelor doborîte. Șuieratul sirenelor anunță acum încetarea alarmei.

Alerg spre podul din Splaiul Independenței, reușesc să prind din goană un taxi și ajung astfel la „Scala", unde-mi este și locuința. Aici nu s'a întâmplat nimic, dar în imediată apropiere din sala „Eintracht", în strada Dionisie, n'a mai rămas decât un morman de moloz. Pompieri și echipe de premilitari se străduiesc să scoată cadavre de sub dărămături. „Liberatoarele" au avut probabil drept obiectiv hotelul „Ambasador" care adăpostește sute de ofițeri germani, dar au nimerit alături.

Devastările din centrul orașului sunt însă nimica toată în comparație cu prăpădul pe care l-au lăsat în urma lor aviatorii americani în cartierl Grivița. În gara București-Triaj din mai multe trenuri de refugiați n'a mai rămas nimic, nici din vagoane și nici din oameni. Numai pe terenul acestei gări au fost numărați cam la 6.000 de morți. Pentru a putea fi îngropați, o grădină părăsită din suburbana Giulești a fost transformată în cimitir. Zile de-a rândul, ziarele bucureștene au publicat coloane întregi de anunțuri mortuare, cel mai cutremurător din aceste anunțuri fiind acela care cuprindea 9 nume, o familie întreagă, dela bunici până la nepoțelul din leagăn...

Capitala a mai fost bombardată și după această dată, în mai multe rânduri, aviației britanice revenindu-i misiunea de a o bombarda noaptea, mai mult cu bombe incendiare, dar nici unul din bombardamentele care au urmat nu a fost atât de distrugător și nu a făcut un atât de mare număr de victime ca cel din 4 aprilie.

Dealtfel, cu o zi înainte de bombardament, anume la 3 aprilie, Molotov făcuse o declarație în numele guvernului sovietic, declarație prin care acest guvern garanta că nu se va atinge de structura și de ordinea socială a României, în cazul când noi vom depune armele.

Prin asemenea bombardamente criminale și prin mitraliarea țăranilor ieșiți la muncă pe ogoare, aliații occidentali nu urmăreau altceva decât să ne frângă voința de a rezista și să ne determine să capitulăm în fața năvălitorilor bolșevici.

După ce trupele germano-române s'au retras și din Crimeea, tema turor discuțiilor nu era decât misiunea lui Barbu Stirbey, fostul bun prieten și confident al Reginei Maria. Toată lumea vorbea despre trativele pe care acesta le purta la Cairo în vederea încheierii unui armistițiu. Se mai vorbea că Stirbey ar fi împuternicit de un așa zis front al partidelor democratice să ducă asemenea tratative. Pentru nimeni însă nu putea să existe nici cea mai mică îndoială că acest domn Stirbey plecase la Cairo cu știința lui Mihai Antonescu, vicepremier și ministru al afacerilor străine, care-i liberase și pașaportul respectiv. Și chelnerii dela cofetăria „Nestor" știau acest lucru.

Cele mai năstrușnice zvonuri erau puse în circulație și nimeni nu mai era în stare să spună încotro era dusă țara și ce se va întâmpla până la urmă cu ea.

Un alt eveniment era menit să mărească și mai mult atmosfera de confuzie și de nesiguranță.

Colonelul Dumitru Dămăceanu, noul șef de stat-major al Comandamentului Militar al Capitalei, cere și obține ca Divizia a 8-a Cavalerie, în loc să fie trimisă pe frontul din Moldova, să fie adusă la București, sub pretextul că prezența ei ar fi necesară pentru menținerea ordinei și pentru combaterea unor grupe de sabotori, despre a căror existență nu auzise nimeni dealtfel. Dar chiar dacă astfel de grupuri de sabotori ar fi existat într'adevăr, pentru combaterea lor Comandamentul Militar al Capitalei dispunea de forțe suficiente, în Capitală și în imprejurimile ei fiind staționate unitățile de instrucție și de marș a foarte numeroase regimente. În plus, se aflau aici cele 3 batalioane ale Regimentului de Jandarmi București, precum și alte cinci batalioane de Jandarmi — Z. I., adică de intervenție în Zona Interioară, batalioane purtând numerele 501, 502, 503, 504, și 505, batalioane instruite special și dotate cu armament corespunzător pentru lupta împotriva sabotorilor și împotriva partizanilor. Astfel stând lucrurile, aducerea la București a unei întregi divizii operative era ceva foarte ciudat.

Dislocarea aceasta îmi oferea însă mie ocazia de a reveni la vechiul meu regiment, al doilea de călărași, care intra încă în compunerea Diviziei a 8-a Cavalerie. Am pus totul în mișcare și în special pe Colonelul Romeo Zaharia spre a obține mutarea în Regimentul 2 Călărași. Am reușit!

Noul comandant al regimentului, Colonelul Ionescu Dan, și-a instalat postul de comandă în localul școlii primare din Cioplea.

După aspectul îngrijit, croiala elegantă a vestonului și cizmele „Chantilly", poți deduce imediat că noul comandant a făcut mult timp parte din Garda Călare, ca și Dămăceanu dealtfel, de care se simte foarte legat.

Amabil, curtenitor chiar, oferindu-mi o țigare din cele fabricate în exclusivitate pentru curtea regală, Colonelul Ionescu Dan mă invită să iau loc și-mi spune:

— Fii binevenit! Te cunosc dela Mihailovca. Știu deasemenea că ești pasionat călăreț. Din păcate, după atâtea restructurări, transformări și retransformări, n'am mai rămas decât cu un singur escadron călare, cu al patrulea. Îți încredințez acest escadron... și te mai rog să-mi încaleci și propriul meu cal.

Asta a fost tot! Grăbit, își ia rămas bun, se înmănușează și iese. La poartă îl așteaptă limuzina „Chrysler" proaspăt lăcuită în kaki. Pleacă'n viteză spre oraș...

Nici călare nici blindat, vechiul meu regiment arată acum cu totul altfel de cum îl știam. Trei escadroane de pușcași sunt pur și simplu pe jos, dispun însă de o putere de foc de două ori mai mare: 19 puști-mitraliere și 4 aruncătoare ușoare pentru fiecare, al patrulea pluton, chiar și la escadronul meu călare, fiind transformat în pluton de branduri. Escadronul de armament greu, cu două plutoane de mitraliere și două plutoane de aruncătoare de 80 mm, este hipomobil, adică înhămat. Și tot hipomobil este și escadronul anticar, dotat cu 9 tunuri germane de 50 mm de model perfecționat. Motorizat în parte este doar escadronul de comandă (transmisioniști și pionieri), grupa de agenți fiind totuși călare. În compunerea lui pestriță, regimentul are valoarea unui batalion de infanterie întărit cu un escadron de călăreți.

Din ofițerii cei vechi care participaseră la campania din Rusia, n'au mai rămas în regiment decât foarte puțini. Printre ei, Maiorul Ioan Eugen este acum un fel de șef de stat-major al regimentului, Căpitanul Jak Niculescu comandă Escadronul 1, în timp ce bunul nostru doctor Dașoveanu, deși avansat la gradul de Lt. Colonel, a cerut să rămână și mai departe medicul regimentului în care și-a început cariera. Încolo, numai figuri noi. Aghiotant al comandantului este un locotenent de rezervă, ajutor de judecător undeva în Oltenia, iar ofițer cu informațiile este tot un locotenent de rezervă, avocat într'un târgușor din Transilvania. Nici unul din ei nu a fost până acum pe front și ambii manifestă pe față totală ostilitate față de aliatul german. Ciudată prezență și împărțire de atribuții, tocmai la comanda regimentului!

Dar cum stăm cu divizia? Comandamentul ei s'a instalat într'o școala din apropiere de Calea Dudești, în plin cartier ovreiesc. Comandant al diviziei este tot Generalul Korne Radu, flancat însă de un „locțiitor", Generalul Fortunescu Hercule, zis „Haș", om foarte cumsecade dealtfei, simpatic și glumeț, dar având convingeri politice total diferite decât acelea pe care le manifestă Korne. Haș Fortunescu nu poate să-i sufere pe Nemți. Fiind însă camarazi de promoție, cei doi generali se'nțeleg totuși destul de bine. Cum este și normal, divizia dispune de mai mulți ofițeri de legătură. Pentru transmiterea ordinelor confidențiale însă, Korne nu-l folosește decât pe unul din ei, pe Sublocotenentul de rezervă Ion Victor Vojen, care a ocupat poziții importante în Garda de Fer, fiind și ministru plenipotențiar la Roma. Afară de aceasta, Vojen are multiple și solide relații în cercurile diplomatice din București. Prin Vojen m'a anunțat Korne și pe mine să mă prezint neîntârziat la el, la comandamentul diviziei, într'o zi de mai, când Fortunescu era plecat. M'am conformat, prezentându-mă chiar în cursul zilei. Mai erau și alții în biroul lui Korne. Calm, cum îi era firea, în cuvinte simple și fără nuanțări, Korne ne-a spus cam acestea:

— Aici, la București, se urzește o conspirație care și-a întins firele până și în anumite birouri ale Marelui Stat Major. Dela o zi la alta, țara poate fi târîtă într'o catastrofă fără precedent. Oricât de precară ar fi situația pe front, trebue să rezistăm până la capăt, chiar dacă am fi nevoiți să luptăm până la ultimul om. Oricare ar fi prețul, trebue să ne apărăm țara, luptând alături de Germani. Pentru noi altă alternativă nu există. A continua lupta înseamnă a rămâne credincioși unui ideal și cuvântului dat. Noi nu ne putem terfeli onoarea, călcând în picioare angajamentele pe care ni le-am luat. Strânsă în chingi din toate părțile, Germania va fi nevoită să facă anumite concesiuni aliaților occidentali. Aceștia vor înțelege până la urmă că n'au interes ca Europa să ajungă în stăpânirea bolșevicilor, riscul ar fi prea mare și pentru ei. Chiar așa de proști nu pot să fie... Sunt sigur că Marea Britanie și Statele Unite ne vor ajuta să-i izgonim pe Ruși din țară...

Cei prezenți păstrând tăcere, mi-am permis eu să iau cuvântul, spunând Generalului Korne că mulți camarazi împărtășesc punctul său de vedere, dar mi-am exprimat scepticismul în ce privește atitudinea și intențiile aliaților occidentali.

Korne a surâs, mi-a mulțumit și l-a despărțire mi-a înmânat un ordin scris prin care eram desemnat să vorbesc la Ziua Eroilor în fața monumentului din Dudești-Cioplea, el însuși rămânând să ia cuvântul la o manifestație comemorativă, într'un cadru mai mare, la cimitirul militar „Pro Patria" din Șoseaua Olteniței.

În prezența a peste 3.000 de persoane, la manifestația dela cimitirul „Pro Patria" Korne a dat cărțile pe față, denunțând pe complotiști și pe complicii lor și făcând o profesiune de credință național-socialistă. Terminindu-și cuvântarea printr'un înflăcărat îndemn la rezistență și la continuarea luptei alături de Germani, el a fost îndelung aplaudat, cum era și firesc dealtfel, majoritatea celor care-l ascultaseră fiind alcătuită din rudele apropiate ale ostașilor căzuți pe frontul antibolșevic.

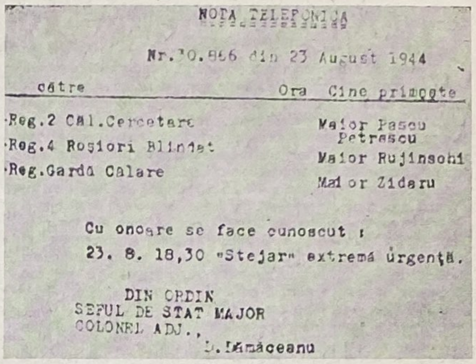
Cuvântarea aceasta i-a fost însă fatală Generalului Korne și ne-a fost fatală și nouă, celor care ne pusesem atâtea nădejdi în el.

A doua zi, în timp ce ziarele îi publicau discursul în întregimea lui, cu sublinieri și comentarii aprobative, Korne era schimbat dela comanda Diviziei a 8-a Cavalerie și trimis la comanda Diviziei blindate „România Mare" care se afla undeva pe frontul din Moldova, probabil în regiunea Roman-Strunga.

În felul acesta, un șef militar hotărît, favorabil continuării războiului și având audiență în rândurile corpului ofițeresc, un general care încurca socotelile celor ce urmăreau răsturnarea alianțelor și se pregăteau să deschidă larg porțile năvălitorilor sovietici, era îndepărtat din București.

Comanda diviziei noastre este încredințată Generalului Corneliu Teodorini care, cu câteva săptămâni înainte, fusese evacuat din Crimeea cu tot ce mai rămăsese din Divizia a 6-a Cavalerie. Foarte apreciat de comandamentele germane, Teodorini era al doilea ofițer român care primise „Frunzele de Stejar" la Crucea de Cavaler a Crucii de Fer, dar era totuși considerat ca unul din devotații curții regale. La preluarea comenzii, întregul nostru regiment a fost adunat pentru a fi trecut în revistă. Cu această ocazie, Teodorini, care nu mai purta nici o singură decorație germană, a ținut o cuvântare, a cărei conținut ciudat și echivoc ne-a pus pe toți pe gânduri. Între altele, el a spus că ne-am afla la o răscruce a istorii noastre, că avem de trecut „un nou examen" și că va trebui să ne urmăm „singuri" calea destinului nostru...

Începând dela jumătatea lui iulie 1944, escadroanele regimentului nostru au început să-și desfășoare programul de instrucție și de aplicații în conformitate cu două ordine emanând dela Co-

NOTA TELEFONICA

Nr. 30.866 din 23 August 1944

către	Ora	Cine primește
Reg. 2 Cal. Cercetare		Maior Pascu Petrescu
Reg. 4 Roșiori Blindat		Maior Rujinschi
Reg. Garda Calare		Maior Zidaru

Cu onoare se face cunoscut :
23. 8. 18,30 "Stejar" extremă urgență.

DIN ORDIN
SEFUL DE STAT MAJOR
COLONEL ADJ.,
D. Dămăceanu

Nota telefonică prin care Colonelul Dămăceanu ordona celor trei regimente de cavalerie să intre în dispozitiv pentru a ataca obiectivele germane. Operația urma să se desfășoare în ziua de 23 august 1944, ora 18,30. Acel care pretind că atacul s'a produs după ce avioane germane au aruncat câteva bombe în centrul Capitalei spun deci un neadevăr. Maiorul din Regimentul 2 Călărași se numea în realitate Pante (Pantelimon) Petrescu și nu Pascu Petrescu, cum este trecut în notă. Cât privește Regimentul 4 Roșiori, acesta era „blindat" doar pe hârtie.

mandamentul Militar al Capitalei, dar semnate doar de Colonelul Dumitru Dămăceanu, nu și de Generalul Iosif Teodorescu care era comandant. Purtând numele de camuflaj „Pajura", primul ordin însemna punerea unităților în stare de alarmă. În execuția celui de-al doilea ordin, care avea indicativul „Stejar", aceleași unități trebuiau să blocheze, să atace și să ocupe un număr de obiective din București.

Regimentului 2 Călărași îi revenea misiunea să blocheze, să atace și să ocupe 14 obiective. Bătea însă la ochi faptul că toate aceste obiective erau clădiri ocupate de importante comandamente și servicii germane, printre care se numărau: Misiunea Militară Germană în România din Șoseaua Panduri (Școala Superioară de Război), Comandamentul Forțelor Aeriene Germane din Strada Ilfov (în vechiul local al prefecturii de județ), punctul german de aprovizionare din gara Dealu Spirei, complexul de bărăci de pe fostul teren de aviație dela Cotroceni, birourile serviciului de contraspionaj din Strada Regală etc. Pentru fiecare obiectiv în parte se anexau planuri și note explicative cu privire la ieșiri, intrări, numărul și așezarea ferestrelor, străzi, clădiri și grădini înconjurătoare etc. În al său ordin „Stejar", Colonelul Dămăceanu prevăzusese totul, până în cele mai mici amănunte, cei mai mulți dintre noi eram însă nedumeriți cum de putuse el să camufleze asemenea operație militară în „măsuri pentru menținerea ordinei". Organele superioare, Secția de Informații a Marelui Stat Major, Seviciul Secret, mai precis secția acestui serviciu condusă de Colonelul Traian Borcescu, Colonelul Davidescu, șeful cabinetului militar al Mareșalului Antonescu nu știau oare nimic de existența acestui ordin și nu reușiseră să descifreze ce se pregătea? Enigmă pe care istoria va trebui s'o dezlege! Oricum, Germanii trebuiau să fie preveniți. Chiar dacă alții, mai bine plasați decât mine, se gândeau s'o facă, m'am hotărît s'o fac și eu, în credința că servesc cauza pentru care luptasem dela vârsta de 16 ani, convins fiind că-mi apăr țara, că apăr obrazul ei și onoarea corpului ofițeresc român. Dar pe cine să anunț? Germanii aveau și ei complotiștii lor care cu câteva zile înainte, la 20 iulie, încercasera o lovitură de stat la Berlin. Ce se întâmplă dacă dau peste unul care este dușman al regimului dela Berlin și care lucrează și el de conivență cu cei ce conspiră la București?...

Cunoașteam mai bine doi ziariști germani pe a căror loialitate mă puteam bizui și care, la rândul lor, aveau legături la nivel foarte înalt, Karl Hermann Theil și Ernst Weisenfeld. I-am căutat, dar nu i-am găsit. Erau plecați din București. M'am dus în cele din urmă la Contele Rantzau, prim consilier de legație, șef al secției culturale ale cărei birouri se aflau într'o fostă casă boierească din Strada Victor Emmanuel.

I-am spus lui von Rantzau tot ce știam. Acesta m'a ascultat cu mare interes, dar fără să fie totuși mirat. Dimpotrivă, a ținut să completeze spusele mele printr'o și mai uluitoare informație, anume că un ofițer român, de grad înalt și deținând un post de mare importanță,[1]) fusese cu cinci zile înaintea mea la Killinger și prezentase acestuia un plan de lovitură de stat, **plan despre care Moscova știa încă dela 3 iulie 1944,** el fiind comunicat acolo de către „Frontul partidelor democratice", din acest front făcând parte și un reprezentant al partidului comunist român.

În acest plan era vorba despre arestarea întregului guvern Antonescu și despre acțiuni militare îndreptate împotriva unităților germane aflate pe teritoriul românesc. Concomitent, „partidele democratice" se adresaseră și comandamentului anglo-american din Mediterana, cerând ca acțiunea trupelor române împotriva forțelor germane să fie susținută prin atacuri aeriene asupra obiectivelor militare, nodurilor de cale ferată și căilor de aprovizionare, precum și prin trimiterea a trei brigăzi aeropurtate în România.

Comunicarea ofițerului român n'a aflat ecoul dorit la Killinger, acesta arătându-se foarte sceptic și considerând-o mai mult ca un fel de presiune indirectă pentru a-i determina pe Germani să trimită noi trupe pe frontul din Moldova, în locul diviziilor ce fuseseră retrase de pe acest front și trimise în Polonia. Contele Rantzau mi-a spus totdeodată că Legația Germană era exact informată asupra tot ce întreprinde opoziția din România, dar că atât Killinger cât și colaboratorii săi credeau cu tărie că Mareșalul Antonescu controlează cu desăvârșire situația, că el se poate bizui pe Armată și pe cea mai mare parte din populație, înfine că ce s'a întâmplat în Italia nu se poate întâmpla în România... La plecare, von Rantzau mi-a dat asigurări că tot ce comunicasem în legătură cu ordinele „Pajura" și „Stejar" va fi transmis mai departe, mi-a mulțumit de mai multe ori și, făcând un gest de curtoazie, m'a condus până la poartă. Dezamăgirea mea era însă mare...

... La regiment, la postul său de comandă din Cioplea, l-am găsit pe Colonelul Dan Ionescu foarte bine dispus. Și-a exprimat satisfacția pentru modul cum se prezintă escadronul meu, l-a dat chiar ca exemplu celor prezenți și mi-a mulțumit pentru faptul că-i încalec zilnic calul său, un roib anglo-irlandez de rară frumusețe. Apoi, după cum îi era obiceiul, mă ia deoparte pentru a-mi spune:

[1]) Generalul Constantin Tobescu, locțiitorul Inspectorului General al Jandarmeriei, directorul Direcțiunii Siguranței și Ordinii Publice, care a plătit cu viața această vizită la Killinger.

(urmare în pag. 4)

JUDECATA LUI SURCICĂ

(urmare din pag. 3)

— Trebue să dăm drumul la o acțiune de propagandă, pentru a ridica moralul, atât la trupă cât și la populație. Ești avocat și un bun orator. Ocupă-te dumneata de chestia asta și vorbește trupei tuturor escadroanelor, muncitorilor din întreprinderile sectorului nostru, în școli și unde mai crezi că este locul despre necesitatea ca Românii să stea cu toții uniți în ceasuri grele, înfruntând situația cu hotărîre și cu bărbăție. Cam pe asta sâ-ți axezi toate cuvântările. Împreună cu Maiorul Ioan Eugen, mă voi îngriji să întocmesc programul și itinerarul. De astăzi înainte ești șeful secției de propagandă a sectorului. Dealtfel, potrivit unui nou ordin al Comandamentului Militar al Capitalei, eu sunt și comandant de sector, absolut toate autoritățile aflate pe teritoriul lui, inclusiv circumscripțiile polițienești, fiindu-mi subordonate. Te mai rog să găsești un slogan potrivit care să fie scris pe ziduri și pe garduri. Te îngrijești și de treaba asta...

Am trecut la executarea acestui ordin cu mai multă însuflețire decât și-ar fi închipuit colonelul meu și dându-i desigur o altă interpretare decât aceea care ar fi fost conformă cu intențiile Colonelului Dumitru Dămăceanu. Bine'nțeles, am vorbit și despre solidaritate, așa cum era dorința Colonelului Dan Ionescu, dar despre solidaritatea în lupta împotriva năvălitorilor sovietici și împotriva bandelor de defetiști care ne otrăveau sufletele zi de zi colportând tot ce difuza Radio-Londra, atât în emisiunile în limba română, cât și în cele în limba franceză. Pentru acești aprigi adversari ai alianței noastre cu Germania afacerile rămâneau totuși afaceri, cei mai mulți dintre ei încasând periodic sume grase dela intendența germană pentru vânzări de cereale, de fasole soia, de mațe, de brânză, de tot felul de deșeuri și de alte lucruri. Gândind mereu la acțiunea acestor defetiști, colportori de știri și de zvonuri lansate de inamic, am găsit și sloganul pe care aveam să-l scriem pe ziduri, un slogan care nu prea era pe gustul Colonelului Dan Ionescu.

Într'o noapte, înarmați cu găleți cu vopsele de toate culorile, cu pensule, bidinele și cu scări, am pornit dela stația terminus a liniei 14 cu două echipe de câte 10 soldați și un ofițer, scriind cu litere de-o jumătate de metru pe ziduri și pe garduri același slogan: **Radio-Londra = Vocea Iudei.** Pe ambele părți ale Șoselei Iancului, Bulevardului Pake Protopescu și Bulevardului Carol, la fiecare sută de metri: **Radio-Londra = Vocea Iudei.** Cu vopseaua terminată, la 4 și jumătate de dimineața eram în Piața Brătianu, centrul geografic al Capitalei. Încărcați în 6 taxiuri, luând cu noi ustensile și scări, ne-am înapoiat în cantonemete... Escadronul a fost scutit de program pentru restul zilei și eu eram mulțumit. Când a văzut inscripțiile pe ziduri, Colonelul a fost mai puțin încântat, dar n'a zis nimic. Socotind însă probabil că mânuirea pensulei m'a costat mai multă energie decât un atac pe viscol în stepele rusești, m'a convocat în ziua de 22 august la postul lui de comandă pentru a-mi face o comunicare la care nu mă așteptam:

— Dragă Emilian, te-ai zbătut prea mult în ultima vreme. Trebue să te odihnești. Pleci în concediu.

— Dar n'am cerut nici concediu nici permisie, Domnule Colonel.

— Nu, nu se poate, trebue să pleci în concediu. Afară de aceasta, ți-a venit rândul la concediu...

— Săriți-mă, Domnule Colonel. Camaradul care urmează după mine la rând se va bucura foarte mult. Eu renunț la concediu.

— Nici nu mă gândesc la așa ceva, Exclus! Poftim, îți dau 15 zile...

A spus atât de apăsat „îți dau 15 zile", încât îți venea a crede că era vorba de 15 zile de arest sever. Tot atât de energic mi-a întins și o bucată de hârtie pe care o avea gata semnată, biletul meu de concediu.

Ce mai puteam face? M'am dus la adjutantul regimentului și am insistat să mi se treacă durata concediului în registrul respectiv, indicând și localitatea unde am de gând să mă „odihnesc", așa cum îmi exprimase Colonelului dorința, la Focșani. Ducându-mă apoi la Maiorul Ioan Eugen, am repetat și-acolo operația. Acesta a contrasemnat biletul, aplicându-i încă o ștampilă și mi-a șoptit foarte discret:

— Și pe Mircea Tomescu l-au trimis în concediu.[2])

După îndeplinirea acestor formalități, am dat o raită și pe la escadron unde am semnat cu anticipație foaia de zi și pentru 23 august, am stat puțin de vorbă cu ofițerii, cu „mama" escadronului, adică cu Plutonierul-major Patranăc și cu câțiva din sergenții fostului meu escadron care reușiseră, unul câte unul, să obțină mutarea, pentru a putea fi din nou cu toții laolaltă. Pe timpul cât voi lipsi, de lada mea de campanie, de harnașament și din când în când și de cal se va îngriji Fruntașul Marin Serdan din Scărișoara, județul Romanați, ordonanța mea personală, căruia Nae Sifonaru, zis și „Șprit" din Dudești-Cioplea, unde sunt încartiruit, i-a pus la dispoziție camera fetei aflată „în dispersare" cu ministerul la care lucrează.

Marin știa însă unde locuiesc în București și-mi cunoștea pe dinafară și numărul de telefon. Luându-mi rămas bun dela el, i-am spus așa, într'o doară:

— Marine, dacă se'ntâmplă ceva, mă suni la telefon...

Am luat apoi tramvaiul spre oraș. Am ajuns acasă, mi-am schimbat uniforma, m'am dichisit puțin și am pornit spre Mogoșoaia, gara rezervată trenurilor de călători.

Aici, forfotă mare pe peron și înghesuială cumplită la ghișeuri. Când va pleca un tren spre Moldova, nu se știe. Din pricina unui nou bombardament american, linia este deocamdată blocată...

Înapoi în oraș, în nădejdea că a doua zi voi găsi poate o mașină de ocazie. Dealtfel, nici nu prea eram zorit să plec din București.

...23 august 1944, zi cu cer senin și căldură arzătoare. Am pus pe mine cel mai bun veston, împodobit cu panglicele tuturor decorațiilor pe care le posed și cu furajera „lie-de-vin" punctată cu galben-auriu, mi-am examinat cizmele noi și pintenii „Saumur", m'am încins cu centura englezească, mi-am mai potrivit înc'odată șapca nouă în oglindă, dar când dau să ies pe ușe... sună telefonul.

La telefon Marin Serdan:

— Ce fac, Don Căpitan? Regimentul pleacă. Să duc toate lucrurile dumneavoastră la trăsura de bagaje, sau să aduc o parte din ele acas' la dumneavoastră?

— Nu te pripi, măi Marine, nu pleacă de tot, face doar un exercițiu, cum a mai făcut...

— Nu-i exercițiu, Don Căpitan. Și trenul regimentar este gata de plecare. Telefoniștii strâng firele și vor ridica și telefonul de aici. S'a întâmplat ceva, Don Căpitan. Domnii ofițeri au fost convocați pentru ora 17 la trebunalul din oraș, unde-și are Don Colonel postul de comandă...

— Bine Marine! Lada de campanie la trenul regimentar și restul lucrurilor la trenul de luptă. Ne vedem la tribunal...

Mă uit la ceas. Mult timp nu prea mai este. Mă reped la ascensor. Nu funcționează... Coborând câte trei trepte deodată, ajung în stradă. Taxiuri nu se văd, nici în stație și nici în cursă. În pas de marș forțat, pornesc spre cheiul Dâmboviței.

Așa cum este prevăzut în ordinul „Stejar", postul de comandă al regimentului trebue să fie instalat în sala de ședințe a Secției a 6-a a Curții de Apel, în Palatul Justiției. Ca măsură de prudență, se ajunge acolo pe cale ocolită, traversând un scuar. Caii la mână ai propriului meu escadron se aflau deja în jurul acestui scuar, iar ceva mai departe, în apropiere de Calea Rahovei și de Strada Sfinții Apostoli, erau în așteptare escadroanele de armament greu și de comandă. Toată lumea este în ținută de campanie, cu cască și mască, ofițerii în vestoane de trupă, cu pistolul-mitralieră atârnat de gât, cu binoclu și geantă de corespondență. Mă simt cam stingher în ținuta mea, ca de Calea Victoriei, când pătrund însă în Sala Pașilor Pierduți constat că și Colonelul Dan Ionescu este îmbrăcat la fel. Cu capul în pământ, congestionat la față, măsoară sala în lung și în lat. Când mă zărește, nu pare să fie mirat că am apărut și eu aici. Să fi uitat oare că m'a trimis la odihnă? Vine spre mine, mă bate prietenos pe umăr, dar nu-și află astâmpărul. Bate nervos podeaua cu piciorul, ar vrea să-mi spună ceva, dar ezită, iar se uită în jos, pe urmă în tavan și fără să mă privească, reușește în cele din urmă să-mi zică:

— Foarte bine că ești aici, Emilian!

Am impresia că a spus-o cu sinceritate și că într'adevăr se bucură că mă vede. Remarc că poartă și el la butonieră panglica roșu-alb-negru a Crucii de Fer germane. Pe mâneca stângă a vestonului și-a cusut Scutul Crimeei, ca și mine. Semne exterioare comune, amintiri comune!... Ca și cum ar vrea să se sfătuiască cu mine, nu să-mi dea un ordin, Colonelul mă ia de braț. Se uită în toate părțile... Sunt prea mulți soldați în Sala Pașilor Pierduți: sentinele, transmisioniști care întind fire, agenți de legătură... Crede deci că-i mai nimerit să mi se adreseze în Franțuzește:

— Înc'odată îți mulțumesc că ai venit. Desigur că bănuiești ce vom face. La noapte îi măturăm pe Nemți din București...

N'am auzit bine sau visez? Îmi vâjâie capul, îmi vâjâie sângele în urechi... Vreau să-l privesc în ochi, dar privirea îmi rămâne prinonită de cheotoarea vestonului în care și-a prins panglica în culorile Reichului german... Colonelul face la stânga'mprejur, dă buzna în sala de ședințe, o străbate zornăindu-și pintenii și se instalează la tribuna judecătorilor.

Mai nervos, mai stacojiu la față, Colonelul ordonă tunând:

— Rămân în sală comandanții de divizioane și de escadroane. Restul, ieșiți afară! Executarea!

În fața estradei, la măsuța grefierului, a luat loc Maiorul Ioan Eugen. În cele două boxe nu-i nimeni, iar pe băncile rezervate publicului 9 ofițeri privesc spre tribună: cei doi maiori, comandanți de divizioane și cei șapte comandanți de escadroane. În stânga mea, îl am ca vecin pe Locotenentul Păunescu, comandantul Escadronului de Armament Greu.

Tăcere!

Sprijinindu-se cu ambele mâini de masă de parcă ar vrea să o mute din loc, Colonelul se ridică pe scaun, își mușcă un timp buzele, privește'n gol și spune cu voce obosită, ca după o respirare de chef:

— Domnilor, România a schimbat macazul.

O trosnitură, urmată de un zgomot pe podea. Maiorul Ioan Eugen și-a frânt creionul în două, aruncă bucățile în mijlocul sălii și se ia cu mâinile de cap...

Păunescu nu se poate abține nici el și dă drumul la un comentar:

— Ce rușine!

Colonelul se uită la el buimac și ridică din umeri.

Simt cum stă plafonul gata să cadă peste mine și cum totul se'nvârtește în jurul meu. Mi-e capul greu și ochii mi-s tulburi. Ca prin ceață, văd înaintea mea o groapă mare care așteaptă să înghită toată viața mea de până acum. Am impresia că asist la o ultimă și supremă defilare de amintiri și de imagini. Îmi apar în față toți cei care m'au educat și m'au învățat ce înseamnă fidelitate, onoare și să-ți respecți cuvântul dat, toți cei care m'au îmbărbătat, mi-au dat avânt și mi-au insuflat mândria de a aparține unui neam care, în momentele cele mai grele, și-a înfruntat cu hotărîre destinul, spre a împlini tot ce avea de împlinit.

Dar voi camarazi care v-ați făcut oasele țăndări la Hotin, la trecerea Nistrului, la Nipru, la Marea de Azov, în coclaurile din Crimeea și în dezolantele stepe din Calmucia, v-ați jertfit pentru nimic? Pentru nimic v-ați dăruit, în splendidă modestie, viețele voastre tinere: Sergent Smărăndache, Caporal Guță, Caporal Bănau Rafail, Sergent Pistol, Sergent Turbatu, Căpitan Petit Eugen, Sublocotenent Coliopol Mihai, Locotenent Constantinescu Victor, Caporal Tache, Sublocotenent Ciuciu?... Iar tu, Maior Corbeanu, pentru nimic te-au răstignit, după ce ți-au spintecat pieptul și ți-l au umplut cu paie?... Și tu, Lt. Colonel Cratero, pentru nimic ai fost tăiat în două de șenila unui tanc și lăsat să te mănânce ciorile în pustiul de ghiață?... Și voi toți ceilalți, care ați fost schingiuiți de politrucii bolșevici, care ați murit de frig, care, răbdând zile de-a rândul de foame, ați luptat până la ultimul încărcător și până la ultimul cartuș, voi ce aveți de spus despre această sinistră farsă?...

...În sala de ședințe se'mpart misiuni și se transmit ordine, Colonelul mi se adresează chiar și mie, dar eu nu pricep nimic din ce-mi spune. Sunt ca amețit și am impresia că mă aflu într'o adunare de năluci.

Cum am ajuns să ies afară, nu pot să-mi dau seama, dar m'am trezit deodată în mijlocul cailor la mână, în mijlocul acestor bravi și credincioși tovarăși de drum, care și-au încordat puterile, au trecut prin grindini de obuze, au răbdat de foame și au înfruntat geruri năprasnice, purtându-ne în spinare până acolo unde se termină Europa.

După privirile îngândurate și întrebătoare ale ținе-cailor, după șușoteala din rândurile lor, nu încape îndoială că știrea îngrozitoare și de necrezut a ajuns până la ei. La un moment dat, privirea mi se încrucișează cu aceea a unuia dintre ei. El se uită la mine, eu mă uit la el. Nu prea se bucură de renumele de a fi isteț acest ține-cal, țăran foarte sărac, căruia taică-său n'a putut să-i cumpere cal pentru trupa cu schimbul, așa că a rămas în cadrul permanent. Subțirel la trup, osos, înalt cât un plop, are o față rotundă, frunte destul de joasă și părul țepos ca o perie de dinți, dar niște ochi blânzi care exprimă bunătate, curățenie sufletească și onestitate. În controale este trecut sub numele de Ion M. Ion, dar toți îi spun Surcică.

Când m'am apropiat de el, Surcică care are în primire 6 cai pe care-i ține de dârlogi, pocnește din pinteni, umflă pieptul și rămâne încremenit în poziție de drepți.

— Pe loc repaus, Surcică, ia repaus! Ascultă la mine, măi Surcică, hai spune-mi ce crezi tu despre toată treaba asta. Mie poți să mi-o spui fără teamă.

Surcică, care tot în poziția de drepți rămăsese, își umflă și mai mult pieptul, mă privește drept în ochi și-mi **răspunde dintr'o suflare, fără să clipească, fără urmă de ezitare:**

— Eu zic așa, să trăiți Don Căpitane, că decât cu un ticălos la câștig, mai bine cu om cinstit la pagubă. Așa m'am socotit eu, în sinea mea, să trăiți Don Căpitane!

Bunul, cinstitul simplu soldat cu judecată sănătoasă de țăran nu bănuia, nu putea să bănuiască că, prin răspunsul pe care mi-l dase, îmi dictase și hotărîrea pe care aveam s'o iau, cea mai importantă hotărîre din întreaga mea viață și că din clipa aceea nu-l mai urmam pe Colonel, nu mai dam ascultare ordinelor unor generali mișei și nici îndemnurilor unui rege neajutorat, biată paiață în mâna unor curteni și politicieni lipsiți de scrupule, ci îl ascultam și-l urmam pe el, pe soldatul ține-cal Surcică.

Ion V. EMILIAN

[2]) Unul dintre cei mai străluciți ofițeri pe care i-a avut armata noastră, clasificat primul la promoție în toate școlile prin care a trecut, profesor-ajutor la Școala Superioară de Război pe când era doar căpitan, Lt. Colonelul Mircea Tomescu era comandantul Regimentului 4 Roșiori. Prin plecarea lui în concediu, la 23 august și în zilele următoare comanda acestui regiment a avut-o Maiorul Rujinski.

Vlad Țepeș și Graf Dracula

de Mihai DORU

Totul a pornit dela un film submediocru de groază prezentat de televiziunea germană: Blut für Dracula. Cu această ocazie am citi o prezentare a filmului în ziarul „Die Welt" (Nr. 127, Mittwoch, 2. Juni 1976) unde, relatându-se istoricul lui Dracula, se pretindea, nici mai mult nici mai puțin, că acest Dracula ar descinde din domnitorul Valahiei, Vlad Țepeș. Și pentru a nu se lăsa niciun dubiu, era reprodus și un portret al lui Vlad Țepeș, cel mai reușit dealtfel din cele cinci ce ni s'au păstrat până astăzi. Nu vrem să insistăm asupra articolului respectiv, pe care găsindu-l de aceiași calitate ca și filmul, am considerat că nu merită nici un fel de replică.

Dar mi-a fost dat să citesc după aceea în „Magazinul istoric" (Nr. VIII, 1974, pp. 2—13) un articol semnat de C. C. Giurescu și intitulat „Viteazul și temutul Vlad Țepeș".

Studiind acest articol, mi-a fost dat să constat cu stupefacție că legătura dintre Dracula și Vlad Țepeș este tratată într'un mod cu totul superficial, autorul articolului propunându-și mai mult să aducă la cunoștința cititorilor români această „mare descoperire" a Occidentului.

Cum de data aceasta este vorba de o publicație ce se pretinde a face istorie românească, am găsit că este de datoria noastră să intervenim.

Dela început țin să fac o precizare. Pentru oricine care citește acest articol, pare evident că redacția s'a folosit de numele unui istoric român recunoscut ca atare. De fapt, articolul are două părți: prima parte fiind o prezentare a epocii lui Vlad Țepeș extrasă din „Istoria Românilor" de C. C. Giurescu (Vol. II, Partea I-a), iar a doua parte fiind o introducere la această prezentare. Suntem îndreptățiți a crede — și credem că nu mă înșel — că introducerea în chestiune nu aparține istoricului român, ea fiind un inserat al redacției care lucrând din ordin, și-a permis să denatureze grosolan lucrurile pentru a servi anumite interese. Asupra acestor interese vom insista în cele ce urmează.

În această introducere se vorbește de scriitorul american Bram Stoker, autorul romanului „Dracula". Prin aceasta se produce însă dovada că acei care comentează amintitul roman, apărut în 1897 la Londra, nici nu s'au ostenit să-l și citească, evitând totdeodată să se ocupe cât de cât și de personalitatea acestui „celebru" autor. Fiindcă, dacă ar fi făcut-o, ar fi aflat că Bram (**Abraham**) Stoker, născut la Dublin în 1847 și mort la Londra în 1912, este scriitor irlandez, o parte din acțiunea romanului scris de el petrecându-se... **în Anglia. Dacă asemenea „scăpare"** poate fi iertată, nu putem ierta însă asertiunea ce se face în aceiași introducere, anume că „Dracula este numele popular **pe care l-a dat** voievodului poporul din Muntenia și adaptat în cele din urmă de Țepeș însuși".

Să lăsăm aici să vorbească documentele istorice: în „Hronica Românilor", Gheorghe Șincai vorbind de Vlad al III-lea al Românilor și citându-l pe prea vestitul istoric austriac Engel, scrie: „Numele Dracula poate că l-a căpătat Vlad-Vodă dela țimirul cinului celui drăcesc, care l-au purtat cu sine în Valahia ci după aceia s'au făcut vrednic de un nume ca acela prin asprimea sa". În continuare, referindu-se și la bizantinologul Duca (Dukas), Șincai amintește că înainte de anul 1431, dată la care Vlad al III-lea primește la Nürnberg dela Sigismund ordinul draconic, el n'a fost nici când amintit cu numele de Dracula.

Prin urmare este evident că Șincai a adaptat numele de Dracula (Drakula) din surse străine, cuvântul acesta fiind străin, el fiind corespondentul folosit în limba germană și în limba ungară pentru cuvântul **Dracul.** Termenii de Dracul, Draculea, Drăculeștii sunt într'adevăr termeni românești, dar Dracula (Drakula) n'are nimic comun cu structura limbii românești, lucru pe care comentatorii dela „Magazin istoric" îl uită însă, sau să fac că-l uită.

(urmare în pag. 6)

Mihai I-iu

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională Rege al României

La toţi de faţă şi viitori, sănătate

In viaţa Statului român s'au produs în ultimii ani adânci prefaceri politice, economice şi sociale, cari au creiat noi raporturi între principalii factori ai vieţii de Stat.

Aceste raporturi nu mai corespund astăzi condiţiunilor stabilite de Pactul fundamental - Constituţia Ţării - ele cerând o grabnică şi fundamentală schimbare.

In faţa acestei situaţiuni, în deplină înţelegere cu factorii de răspundere ai Ţării, conştient şi de răspunderea ce-mi revine, consider că instituţia monarhică nu mai corespunde actualelor condiţiuni ale vieţii noastre de Stat, ea reprezentând o piedică serioasă în calea desvoltării României.

In consecinţă, pe deplin conştient de importanţa actului ce fac în interesul poporului român,

ABDIC

pentru mine şi pentru urmaşii mei dela Tron, renunţând pentru mine şi pentru ei la toate prerogativele ce le-am exercitat ca Rege al României.

Las poporului român libertatea de a-şi alege noua formă de Stat.

Dat la Bucureşti,
astăzi 30 Decembrie 1947.

Mihai

Un document care marchează sfârşitul unui capitol din istoria mai nouă a României. Cum unii nu cunosc existenţa lui, iar alţii l-au făcut uitat, publicăm documentul în facsimil.

Tradiţia în perspectiva exilului

(urmare din pag. 1)

Ea s-a cristalizat în perioada de formare a poporului român, devenind identitatea românismului cu sine însuşi, formă ireductibil specifică. Ritualul asimilării unui element **nou** în patrimoniul său, deci a modificării sale, nu stă la bunul nostru plac, ori cât ar fi el de rafinat sau cult – şi s-a dovedit a nu fi nici la discreţia istoriei.

Acest ultim termen al sensului de care ne este încărcată viaţa, substrat al spiritualităţii noastre, fiinţează înafara voinţei şi chiar a conştiinţei noastre,[1] officiind prin noi, dar deasupra noastră. (Numai aşa se poate explica unitatea stilistică a unei culturi). Tradiţia, de care nu ne putem lepăda fără grave consecinţe pentru integritatea noastră, este nedestructibilă şi are funcţii de apărare pentru cel ce o trăeşte. Odată slăbită însă legătura[2] cu ea, degradaţi, ne desprind apele suspect-neutre ale **altor rosturi**, care pe cât de ispitioare la primul aspect, se dovedesc pe atât de falimentare, pentru motivul că intraţi în stăpânirea lor, ori ce acces în adâncul, în identitatea noastră ne este r e f u z a t. Perspectiva depărtării de tradiţie apare astfel ca o desfiinţare a noastră. Cel neputincios în trăiri şi mărunt în gânduri nu va putea pătrunde acest adevăr decât ruşinos de tardiv.

Pentru desrădăcinat, viitorul se vesteşte şi prefigurează în cel mai bun caz promisiuni dezarticulate, când acest viitor nu i se oferă în contexte otrăvite, care-l coboară în sub-uman. Sens, viitorul îşi poate lua doar din tradiţie. Prezentul lipsit de adevărul tradiţiei se găseşte izolat de viitor. Gândiţ-vă nu numai cât de inutilă şi de prostească le-a putut apare **„naţiunilor privilegiate"** din Transilvania, în cei 800 de ani de barbarie şi batjocură, obstinarea valahului. Dar răbdarea acestuia a fost mai tare decât nerăbdarea „istoriei".

Cel mai fugitiv şi superficial contact cu trecutul neamului nostru duce la concluzia că salvarea lui s-a făcut totdeauna la adăpostul tradiţiei, prin retragerea în forme de viaţă şi obiceiuri, al căror sens ancorat în structura noastră şi-a menţinut vigoarea timpurilor imemoriale. Acest fenomen de retragere, de n e c o l a b o r a r e, cu scopul păstrării nealterate a fiinţei, arată că ceea închideam în „renunţarea" noastră multimilenară, în amarul nostru, era mult mai de preţ decât ceea ce ne oferea istoria. Mare înţelepciune, să nu fii la discreţia lăcomiei! Iată dece: „Românii s-au ferit să participe la o istorie care nu era expresia fiinţei lor," (spune Blaga), procedând astfel la „retragerea din istorie", la „boicotul Istoriei", care este poate cel mai măreţ act din istoria noastră, chiar pentrucă astfel am rezistat „celeilalte istorii", care ar fi vroit să ne înghită, să ne suprime. Exemple stau la tot pasul şi are dreptate Blaga când spune: „cele mai multe popoare se lasă după înfrângere ispitite să participe la „istoria" ce se face cu ele, peste ele, împotriva lor. Rezultatul e de obicei dispariţia lor, dacă nu fizică, cel puţin spirituală". În cele mai grele momente, sub presiunea celor mai mari pericole, „compromisurile" s-au consumat la periferie, departe de sediul vital al etniei noastre. Trecutul a dovedit-o pe parcurs de milenii; astfel astăzi suntem cel mai numeros popor din Sud-Estul Europei. Păstrându-ne tradiţia, apărându-ne esenţa intimă, ne-am salvat existenţa.

Vedeţi deci că la această tradiţie suntem avizaţi mai mult decât planta la sol, dacă vrem ca după „supravieţuire" să ne mai recunoaştem, cu atât mai mult cu cât trăim despărţiţi de naţie.

Determinaţiile, specificul la care putem reduce acest modelator al existenţei noastre, despre care Blaga spunea că „el constitue o constelaţie care figurează o singură dată pe cerul duhului uman" ia următoarea formă în cuvintele filozofului-poet: „Dincolo şi mai presus de misterul sângelui „românismul" în înţelesul superior al unei constelaţii spirituale, e un p a t r i m o n i u s t i l i s t i c; un ansamblu conturat în latenţe şi realizări; un cristal viu de potenţe creatoare".

Această **spiritualitate** închegată la rang de s t i l, evidenţiază o măestrită armonizare de contraste, la o analiză mai amănunţită: „O alternanţă ritmică între dealurile încrederii şi văile resignării; o preferinţă pentru categoriile „organicului"; o tendinţă de transfigurare „sofianică" a realităţii; o orientare spre forme geometrice şi stihiale; o invincibilă dragoste de pitoresc; un foarte vădit simţ al măsurii şi al întregului. Totul realizat sub surdină, ca urmare al unui uimitor simţ pentru nuanţă şi discreţie". Trebue să fim de acord cu Blaga, când entuziasmat vede în românism un

(urmare în pag. 9)

Frânturi de amintiri şi gânduri

Nu mi s'a şters – şi nu se va şterge niciodată! – din memoria mea, desigur şi a multor altor Români, acea chintesenţă a gândului politic al Mareşalului Ion Antonescu formulată în declaraţia ce-i însoţea fotografia, în 1941–1942:

„Nici o brazdă românească nu se uită!"

*

Marelui patriot şi comandant al oştirii neamului i se înscenă un proces de judecată de către o bandă de comunişti, oameni străini de neamul românesc. Pentru a da acelei zise „instanţe", cât de cât, o aparenţă de pretins „tribunal al poporului", în acesta fusese pus drept figurant şi un anume Dinulescu, căruia i se atribuise ad hoc calitatea de... „asistent universitar" (!). Era căsătorit însă cu o femeie streină de neam. Numai după aceea a apărut numitul în postul de „director al oficiului universitar" din Bucureşti.

*

La judecată, martirului îi proiectau drept în ochi jeturi de lumină puternică din reflectoare, obligându-l astfel să schiţeze gestul de apărare a vederii cu palma. Rulând apoi această scenă pe ecranele cinematografelor, crainicii-politruci îşi urlau jubilarea: „Iată-l, cum vrea să-şi ascundă faţa de popor şi de justiţie!"

Am auzit, după aceea, că Mareşalul şi-a expus cu demnitate pieptul în faţa pigmeilor executanţi ai „sentinţei" criminale.

*

Revoltat de blamarea neruşinată, insistentă, a memoriei aceluia care rămâne unul dintre cei mai mari fii ai poporului Român, la un moment dat, pe când privea o turmă de lozincari cum îşi zgâiau dinţii câineşte la hârjoneală cu umbra acestui erou al istoriei, un student nu se mai putu stăpâni şi strigă: „Ce vor, ce spun aceşti străini!? **Niciodată o oaste română n'a repurtat atâtea biruinţe ca cea din vremea lui Antonescu şi acest fapt nu se va putea nega în veci!"**

Nimeni dintre cei prezenţi, fiind toţi Români, nu l'a denunţat pe studentul care glăsuise adevărul.

*

În aprilie–mai 1941, Mareşalul află că în trupele iugoslave capturate de Germani şi escortate prin România spre Germania, se găsesc mulţi Români sud-dunăreni. Deîndată El interveni ca aceştia să fie eliberaţi şi lăsaţi să meargă la casele lor în Serbia. Le asigură însă în prealabil, prin generalul Dragalina, o perioadă de recreaţie şi de cunoaştere a cărţii româneşti de care acei fraţi Români niciodată în trecut nu avuseseră parte. Deasemeni, prin dispoziţii speciale, Mareşalul asigură cantităţi de sare şi petrol suficiente pentru a fi livrate constant, în mod gratuit, acelor fraţi sud-dunăreni aflaţi în lipsă şi suferinţă. **De acest ajutor au beneficiat deopotriva Românii şi Sârbii din ţara vecină aflată sub regim de ocupaţie.**

Aşa a înţeles Mareşalul: să păstreze o atitudine loială faţă de un vecin aflat în nevoie, în timp ce toţi ceilalţi vecini ai Iugoslaviei năvăliseră să răpească cât mai mult din trupul ei căzut.

*

Pentru viitorul Românilor din Balcani, Mareşalul sugerase, după cum găsim în documente, soluţii drepte care nu ştirbeau interesele vitale ale celorlalte ethnii de acolo.

*

Nimeni nu s'a adresat poporului său, în vremea suferinţelor pricinuite de un război impus, cu acel simţ de răspundere şi de demnitate de care dădu dovadă Mareşalul Ion Antonescu atunci când, în urma bombardamentelor din aprilie 1944, întrebând pe Americani ce oare le-a făcut lor poporul Român ca să-l lovească ei atât de crunt, adăoga: **„Pentru aceasta, Români, vă cer eu iertare!"**

*

Drama Românilor din vremea acestor bombardamente nedrepte şi ruinătoare, ca şi sacrificiul suprem dela Stalingrad întru apărarea statului român şi a întregului neam românesc nu şi-a găsit expresie în nici o creaţie cultă sau populară, care să fi fost consemnată în ţară. O astfel de creaţie, o baladă, se găseşte în schimb la Românii sud-dunăreni. **Aceştia n'au uitat acele dovezi de frăţie românească din vremea lui Ion Antonescu,** n'au rămas impasibili la drama ţării Românilor. Numai sensibilitatea sufletului lor, în esenţă totdeauna românesc, a putut făuri această evocare a întâmplărilor războlului de apărare, al cărei text – credem că facem bine – îl redăm mai jos.

Strigă fata Sârbului
di pe malul Oltului,
strigă la a Rumânului:
– Treci, Rumânco, dincoacea
şi ia-mă cu barca ta,
ia-mă dila ţara noastră,
trece-mă în ţara voastră:
nu mai poat'să se traiască!
Că la noi nu e de trai,
surioară, foc şi vai:
Se taie frate cu frate,
pân' la Domnul – ce păcate!
Nu sunt paie da nici grâu,
numai sânge pân' la brâu!
Da-mi vorbea-a Rumânului,
iar din malul Oltului:
– Taci, Sârboaico, aciia!
Şezi aci la ţara ta,
trăieşte cum vei putea
că fie pâinea cât de rea,
tot mai bine-n ţara tea!
Că nici la noi nu-i mai bine,
surioară, vai de mine!
Se mai putea mai trăi
pân' miercuri nămiaz de sară,
când loară de bombardară.
Zo trec alea avioane
englezeşti-americane!
Zo ne bombardează, Doamne!
Săverin, oraş frumos,
pe tot îl trântiră jos!
Cât era el de frumos:
de-l priveşti, nu-l mai cunoşti!
Zo îmi fug cucoanili
pe toate uliţili,
cu copiltşii de mână.
Au loat drum de Bucureşti
şi grăbesc cătră Ploieşti.
În pustiu-al de Bucureşti
şi mai rău e să trăieşti.
Da nu-asară, alaltă sară
căpătai o hârtioară,
carte albă, slove negre;
măicuţa mea mi-o trimete
dila fratili-al mai mare,
c'a rămas făr'de picioare!
Da ne scrie şi de-al mic
că şi el e greu rănit!
Ne scrie de-al mijlociu:
e-n spital la Târgu-Jiu –
nu-ştiu de va uidi viu –
şi el este rănit rău!
S'a dus mama să mi-i cate
şi ea mi-a trimis o carte
şi aşa ne-a cuvântat:
pe unde mama-a umblat,
pe fraţii mei a cătat
pe front, pi la Stalingrad,
unde cu Ruşii să bat!
Şi mi-a mers din cruce-n cruce
şi tot cătându-i aşa,
găsi o cruce-ndupleacată,
se puse pe plâns de-odată:
Acolo-i nana-ngropat!
Şi, tot plângând de milos,
auzi un glas de jos,
glas de voinic, mângâios:
– Mama mea, cu trei ficiori!
Să iai sama de nurori:
să nu poarte vara flori,
nici să iese pe la hori,
c-ai rămas făr'de ficiori!
Şi să-i spui la-a mea nevastă:
să mărite, îşi facă casă!
Că şi io m'am însurat
cu bomba ce-a bombardat,
cu ea capu mi-am legat!

*

Rapsodul popular sud-dunărean s'a folosit de mijloacele sale de creaţie tradiţionale, specifice, ţinând totodată seama de poziţa geografică în care se găseşte. De aceea, trebuie înţeles că, în exprimarea lui, „fata Sârbului" este Românca din Serbia, iar „fata Rumânului" este Românca din România, din apropiata Oltenie. Situarea „fetei Sârbului" la malul Oltului este adoptată în vederea rimei, rapsodul gândindu-se de fapt la apa Dunării.

I. G. SILVIU

Onoare ţie, Alexandru Petru Silistreanu

Un poet al pribegiei, al cărui talent nu este egalat decât de sărăcia în care trăieşte şi de modestia şi discreţia cu care se mişcă printre oameni, neînfricatul luptător naţionalist Alexandru Petru Silistreanu a împlinit 60 de ani.

Cu această ocazie, Arhimandritul Roman Braga a scris în „Cuvântul Românesc" din Canada un frumos şi inspirat articol, adevărată filipică la adresa nepăsătorilor din acest amar exil. Presa braziliană însă l-a omagiat pe Alexandru Petru Silistreanu, cel mai elocvent elogiu fiind acel pe care i l-a făcut José Pedro Vieira în săptămânalul „Expresso" din Sao Paulo.

La drept vorbind, articolul în chestiune este un interviu pe care ziaristul brazilian l-a luat poetului, însă un interviu în care răspunsurile sunt şi comentate.

Relatând abominabilele crime săvârşite sub blestemata domnie a lui Carol II şi a ţiitoarei sale Elena Lupescu, Alexandru Petru Silistreanu care a trecut prin prigoană şi prin temniţe, ajunge cu povestirea la evenimentele ce au avut loc după abdicarea regelui ucigaş şi jefuitor al avutului public. Arătând în ce împrejurări tragice pentru ţară Ion Antonescu a preluat puterea şi anii de grea încercare care au urmat, Al. Petru Silistreanu spune:

„Ziua de 1 Iunie, anul acesta, este o zi istorică, sunt treizeci de ani dela execuţia lui Antonescu. **A murit în mod curajos. A refuzat să i se lege ochii şi el însuşi a comandat foc plutonului de execuţie. Din punct de vedere politic eu eram împotriva lui, pentru că o soră a mea a fost condamnată la zece ani închisoare, în timpul regimului său. Însă era un anticomunist, era un patriot..."**

Supunem rândurile de mai sus meditaţiei acelora care n'au reuşit încă să-şi învingă resentimentele, explicabile dealtfel, dar care trebuesc totuşi învinse.

VLAD ȚEPEȘ ȘI GRAF DRACULA

(urmare din pag. 4)

Vlad Dracul, fiul lui Mircea cel Bătrân, tatăl lui Vlad Țepeș, a fost căsătorit cu fiica lui Alexandru cel Bun. Vlad Țepeș descinde deci din cele mai vechi și mai nobile familii domnești, din toate câte le cunoaște istoria poporului român, din Basarabi și din Mușatini.

De copil fiind ostatec la Turci, toată domnia lui Vlad Țepeș s'a desfășurat între două puteri pe care el le considera trădătoare: Ungurii pe deoparte și Turcii pe de altă parte. Dușman al Turcilor, Vlad Țepeș nu putea să uite că Ungurii îl omorâseră pe tatăl său, Vlad Dracul, după ce acesta luptase alături de ei împotriva Turcilor. În lumina acestor date, vestitele sale „cruzimi" nu sunt decât o reacțiune firească și hotărîrea cu care el s'a străduit să instaureze îi țară dreptatea și ordinea lăuntrică, pedepsind aspru pe răufăcători și pe trădătorii care roiau în jurul său. Metodele pe care el le-a întrebuințat nu s'au deosebit întru nimic de acelea ce caracterizau epoca în care el a trăit. Vestita tragere în teapă, practicată dealtfel și de alții, era în realitate expunerea cadavrelor celor decapitați, pentru a îngrozi pe cei dispuși la trădare.

Pentru noi Românii, Vlad Țepeș rămâne unul din străluciții noștri domnitori care, alături de Ștefan cel Mare, pe care papa Sixtus al IV-lea l-a numit Atletul lui Christos, alături de Iancu de Hunedoara, de Ioan al Modovei și de Mihai Viteazul, au luptat împotriva Turcilor și au fost zid de apărare pentru Europa întreagă, înfrângerea Creștinilor la Viena, la sfârșitul secolului al XVII-lea fiind doar un epilog. În lupta pentru stăvilirea invaziei otomane, domnitorii români au scris capitolele ei principale.

Acestea fiind spuse, să revenim la realitățile de azi și să examinăm problema în adevărata ei esență, așa cum rezultă din expunerea pe care o face „Magazinul istoric". Bram Stoker a scris un roman fantastic, cu avatarurile unui vampir, pe care el l-a numit Dracula, nume pe care l-a găsit în istoria unui trecut îndepărtat de care el era cu desăvârșire străin. Dacă acest Stoker, ca scriitor, putea să procedeze după cum îi indica imaginația, literaturii rămându-i dreptul să-l accepte sau să nu-l accepte în Panteonul ei, apoi celor dela „Magazin istoric" le revenea obligația să restabilească adevărul și să pună lucrurile la punct. Nu numai că n'au făcut-o, dar au deschis drum celei mai monstruoase confuzii. În introducerea domniilor lor, aceștia scriu negru pe alb că Bram Stoker „a **alcătuit** un întreg roman, publicat în 1897, inspirându-se în ce privește personajul central **din figura acestui voievod"** (Vlad Țepeș). Asemenea afirmație nu poate fi atenuată de fraza pe care domnii dela „Magazin istoric" o servesc cititorilor, pentru a rămâne și cu sufletu'n rai și cu brînza'n trăiastă: „Romanul lui Soker cuprinde, ca orice roman, o serie de fapte imaginare". În felul acesta, falsul și minciuna ating punctul culminant. Inducerea în eroare a cititorilor este evidentă. Aceștia din urmă, care n-au la dispoziția lor romanul fantastic al lui Stoker, nu pot stabili proporția dintre faptele imaginare și cele reale. Până la urmă deci — și asta probabil se și urmăreste — Vlad, Țepeș tot ar putea să aiba ceva comun cu un vampir . . .

Nu este greu să se ghicească pentru ce anume regimul comunist din România, care a falsificat istoria țării în atâtea rânduri, după cum a bătut vântul și potrivit cu sloganurile puse în circulație la diferite împrejurări, nu s'a dat îndărăt să falsifice aceiași istorie și de data aceasta.

După ce au secătuit toate avuțiile țării, mereu strâmtorați pe plan economic și deci în goană după devize străine. lipsiți de scrupul cum sunt, mărimile de partid dela București cred că au descoperit o nouă sursă de venituri, declarându-se gata să-l identifice pe imaginarul vampir Dracula cu Vlad Țepeș. Ca atare, au creiat un castel prefabricat, au tipărit prospecte și au plătit reclame în ziare americane, sperând că în felul acesta turiști străini vor veni buluc în România, pentru a umbla pe urmele . . . lui Dracula. Pentru tovarăși adevărul istoric n'are nici cea mai mică importanță. Importanți sunt doar dolarii celor ce se lasă înșelați de poveștile cu Dracula și cu vampirii din Carpați. Fără rușine, oficiul de turism „România" invită prin prospecte occidentali cu punga plină să viziteze țara și în special Transilvania și castelul lui Dracula, adevărată culisă de studio cinematografic.

Noi cei care am părăsit țara pentru că n'am mai putut suporta pe aspritorii poporului nostru, pe acei care sunt gata să scoată la vânzare tot ce posedă țara, până și trecutul ei de glorie, avem sfânta datorie să demascăm infamele manevre ale impostorilor ce vor să stoarcă bani prin miciună, aruncând cu noroi peste trecutul neamului. Trebue să ne strigăm **durerile și să** spunem adevărul.

Încă de pe vremea când el a domnit, Vlad Țepeș a fost subiectul multor scrieri ce au apărut în Germania și în Rusia, autorii acestor narațiuni fiind dușmani de moarte a viteazului nostru voievod. Despre aceste narațiuni s'a ocupat mai recent și Striedter (1961).

Din asemenea pseudo-cronici s'a inspirat și Stoker, după cum el singur o mărturisește, anume lăsându-se îndrumat și sfătuit de „orientalistul" dela Budapesta Arminius Wambery care i-a atras atenția asupra tiranului „Dracula".

Avem datoria să respingem, cu hotărîre și indignare, legătura ce se încearcă a se face între Domnul Țării Românești Vlad Țepeș și vampirul sugător de sânge Dracula, creiat de imaginația unui scriitor, dealtfel pentru noi destul de obscur, care, la rândul lui a găsit numele eroului său într'o istorie apocrifă, scrisă de dușmanii poporului român.

Iar celor care, falsificând istoria, au ajuns până acolo încât comercializează și trecutul eroic al neamului românesc, nu le putem adresa decât versurile marelui nostru Eminescu:

„Cum nu vii tu, Țepeș Doamne, ca punând mâna pe ei,
Să-i împarți în două cete: în nebuni și în mișei.
Și în două temnițí largi cu de-a-sila să-i aduni,
Să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni."

Mihai DORU

P. S. După ce-am scris articolul despre romanul „Dracula" aflăm dintr'o relatare a televiziunii germane (15 Sept. 1976) că Bram Stoker, autorul romanului, a fost membru al unei loji „oculte" în care l-a avut coleg pe orientalistul budapestan Vambery. Deci trebuie să ne corectăm: De relatările lui Vambery asupra Transilvaniei, Stoker trebuia să asculte nu ca de un prieten ci ca de un coleg de lojă, ceace este cu totul altăceva. Dacă adăogăm la asta că Roosevelt și Chrurchill, cei care au vândut la Yalta România Rușilor, au fost membrii unei aceleași loji oculte ca și Bram Stoker-lucru ce poate fi verificat în Mayers Enzyklopädisches Lexikon, vom înțelege cine sunt adevărații noștri dușmani. Sigur, dând România pe mâna țarului roșu Roosevelt și Churchill, n-au avut mai mult respect pentru istoria Românilor decât confratele lor Bram Stoker. Și tot acum vom înțelege dece comuniștii din România, din spirit de solidaritate cu ocrotitorii lor oculți, nu pot decât să accepte istoria lui Dracula, ca presupusă încarnare a lui Vlad Țepeș.

De fapt reînvierea exorcismului în secolul nostru având unul din punctele de plecare în opera literaro-fantastică a lui Stoker, constituie **azi**, un adevărat hașiș spiritual îndreptat în contra constiinței și credinței într'un ideal al popoarelor, pregătindu-le în acest mod cu totul deliberat, drumul spre paradisul bolșevic.

Faptele, noi ne-am făcut datoria să le prezentăm așa cum sunt, în adevărata lor lumină. Fără mască și minciună.

Cine nu vrea să accepte aceste realități, adevărate premize de plecare spre viitor, este pierdut mai de vreme sau mai târziu, în primul rând pentru sine însuși.

Giessen, 16. Sept. 1976

Falimentul Socialismului și Neoiobăgia R.S.R.-istă

Motto:
În țară, mizeria: în străinătate, calicia.

Rândurile de mai jos se ocupă de încă un aspect ce caracterizează drumul victoris al desăvârșirii socialismului; un pas în plus spre înfăptuirea idealului suprem al fiecărui cetățean din patria noastră. Este vorba despre decretul Consiliului de Stat Nr. 223 în vigoare încă din anul trecut, „privind unele drepturi și **obligații** ale cetățenilor români care realizează venituri în valută".

Mizeriei din țară, regimul **popular** nu putea să nu-i găsească — mai de vreme sau mai târziu — un corespondent, în cazul în care un cetățean român depășește fruntariile și scapă astfel de sub controlul nemijlocit al partidului. Ea, mizeria nu trebue să-l părăsească niciodată, cu atât mai puțin în străinătate. Suntem doar obișnuiti ca regimul dela București să strălucească „pe plan integnațional". De data aceasta strălucirea pune în umbră totul, pentru motivul că în locul vorbelor goale acum este **vorba** de bani, încă odată storși neuman și **nelegal,** ori câte decizii ar sta la spate.

Trebue remarcat că dacă până bine de curând mai pluteau unele neprecizii și generalități în metodele de jaf aplicate asupra câștigului realizat în străinătate, iar celor „trimiși" li se asigura în continuare postul și salariul (parțial), de data aceasta plecatul e considerat textual „în concediu fără plată", iar postul său acasă va fi ocupat de altul. Despre garantarea sau cel puțin posibilitatea reîncadrării la întoarcere, nici un cuvânt. Ori cât de șiret este sistemul în combinarea vânătorii de valută cu combaterea șomajului și cu desgustarea de occident, totuși prea multe muște dintr'o lovitură! Iată drepturile. Era să uităm; despre drepturi mai pomenește totuși ceva. Citäm: „Ministerele și celelalte organe centrale vor urmări ca acestor cetățeni să li se asigure . . ." „Vom vedea îndată ce. Ilustrele organe nu pot asigura mai nimic în țară și o să asigure în străinătate, unde eficacitatea lor este nulă de drept și de fapt, mai ales când asigură „drepturi" ca (citäm): plata transportului pentru concedii, a transportului de revenire în țară (de aceea mulți nu mai revin), a transportului zilnic și alte plăți suplimentare pe care nimeni pe lumea asta nu le asigură, nici chiar regimul socialist. Se vede clar că în mintea „socialiștilor" coexistența pașnică există numai pentru a putea profita de pe urma capitalismului.

Dacă să zicem, s-ar putea asigura ceva din aceste pretenții (puțin probabil, în perioada de criză și șomaj din occident) paragrafele următoare din respectivul decret au de grije ca aceste drepturi să fie înghițite de foamea socialistă, prin faptul că așa zisa **cotă ce se cuvine statului** crește, după cum vom vedea, în astronomic.

Pentru a înlătura ori ce nedumerire, dăm rezumatul tabelei ce reglementează obligațiile de transfer,[1] (textual) sumele ce trebuesc depuse la **misiunile diplomatice** (culmea diplomației!) sau aduse în țară.

Pentru un câștig de 500 $ pâna la 1000 $ trebue să faci juma-juma cu Președintele.[2] Dela 1000 $ în sus bați pasul pe loc. Din primii 1000 $, tu tot numai jumătate, adică 500 $. Din ceea ce întrece 1000 $, tu 10% iar dânsul 90%. Spre ex: Presupunem că primești 2000 $. Partea ta este 600 $ iar restul de 1400 $ ia calea „diplomației"; sumă pe care poporul o consumă prin „reprezentanții săi de frunte". Ce vrei? sceptrul se ține, dar mai ales se **menține** cu cheltuială mare.

În schimb (în schimbul acestor drepturi și avantaje): „Ministerele și celelalte organe centrale **nu vor suporta pentru cetățenii români angajați în străinătate nici un fel de cheltuială în lei sau valută".** (spune art. 2). Ministerul ei de treabă! Nu s'a mai pomenit sub soare o afacere mai de soi. Să încasezi până la 90% fără să investești o lețcaie, fără să riști nimic. Și hoțul de buzunare riscă . . . să fie prins. Statul **popular** însă nu, pentrucă el își confecționeaza legi după poftă. El nu numai că-ți numără bucăturile, dar dacă ciorba e puțintel mai grasă, dânsul soarbe și tu înghiți în sec și pe deasupra mai cere să-i bagi și în gură, la misiunile diplomatice, pozmagii muiați. Nu e de mirare, dacă ori unde te vei afla porți cu tine hrana dragostei de socialism: groaza de a fi urmărit peste tot și în toate. Nu cumperi un pachet de țigări fără să te sfătuești cu „cel mai iubit fiu al poporului". Abia te-ai oprit în fața unei vitrine, simți aproape și vezi proiectat în reflexul geamului **spectrul cu sceptru.**

Profesorii universitari români trimiși în străinătate sunt nevoiți să umble cu pantofii scâlciați și să apară în fața studenților la cursuri mai „asortați" decât gastarbeiterii Dumineca la întâlnirile din gară. Și cum ar putea face altfel, când ei trebue să se descurce în cel mai fericit caz cu jumătatea sumei de care dispun colegii lor francezi, germani etc. Iată transformată în calici elita țării, trimisă în străinătate să aducă partidului glorie dar mai ales **valută.**

Dar este elită și elită, chiar într'un regim popular. Și faptul reiese clar din aliniatul 5 al articulului 3 care spune textual: „În cazuri justificate Consiliul de Miniștrii poate aproba completarea remunerației primite de angajații români în străinătate, cu unele îndemnizații în valută sau lei". Nu e greu de ghicit cazurile în care Consiliul de Miniștrii sare în ajutor![3] Frumos, frate Niculaie; pentru cei mulți, ciumă și pentru **câțiva,** mumă. Tare am mai vrea să vedem cum se **justifică** cazurile, încât **respectivii cetățeni,** în loc să dea ca toată lumea, iau!

Paragraful următor prevede: „Se autoriză (ocserv că Consiliul de Stat cam bagateliză gramatica limbii țării ce cu onoare conduce, n. n.) Ministerul Finanțelor, ca împreună cu Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Comerțului Exterior și Cooperării Economice Internaționale și Banca Română de Comerț Exterior să reducă cu până la 25% sumele supuse oblgației de transfer de către cetățenii români angajați în străinătate". Ce sadism! Imaginați-vă un muncitor dela Baia Sprie obținând aprobările!

Toate acestea au o **justificare deplină** care se arată chiar dela începutul deciziei, printr'o „expunere de motive" în care redactorul textului ne având ce să spună ne ține de vorbă cu . . . litere groase. Adevăratele justificări pot fi însă desprinse pe parcurs. Partea transferabilă, adică pe românește, banii ce ți se iau: „sunt pentru întreținerea familiei" de acasă; chiar dacă familia constă numai din tine sau dacă se află cu tine în străinătate — și pentru „ACOPERIREA **CELORLALTOR OBLIGAȚII".** Să stabilim cum **vede** Ministerul de Finanțe schema bilanțului unui asemenea fericit cetățean român, angajat în străinătate: Pe de o parte, la intrări: salariul. Pe de altă parte, la ieșiri: cheltuielile și . . . **celelalte obligații ! ! !** Astfel **expuse** lucrurile, este evident că niciodată MOTIVĂRILOR nu li s'au oferit mai mari posibilități.

Și totuși adevăratul motiv al decretului se declară dela sine dacă luăm bine seama la un detaliu ce se repetă foarte des. Mereu este vorba, pe de o parte de „leu" și pe de altă parte de valută, adică de valoare. Tot ce nu e leu este valută, adică valoare. Deci leul nu mai e valoare, nici în ochii conducătorilor RSR. După ce au făcut praf moneda românească, acum le trebue numai VALUTĂ. Iată ce ascunde gândul și fapta **patrioților** dela București! **Ion Mazăre.**

[1] O mare parte din acești bani se duc pe apa sâmbetii (ca impozit!) iar o parte se ramburseazã în lei la schimbul dezastros ce reprezintă în cel mai bun caz a cincea parte, adică 20% din valoarea reală.

[2] Pe vremurile abuzurilor și a exploatării capitaliste un decret semnat chiar de rege nu era valid fără o contrasemnătură. Astăzi e destul dacă semnează numai beneficiarul: Pgeședintele.

[3] Pe lângă altele, poate n'ar fi greșit să ne gândim și la „cheltuielile" mari ale acelor diplomați români ce pentru activitatea lor sunt dați afară din țările unde **reprezintă.** (În ultima vreme, Elveția.)

Până aici Olimpiada: de aici începece Comăneci!

Motto:
Cea mai tânără campioană olimpică a timpurilor moderne;
Cele mai mari note obținute vreodată la Olimpiadă;
Cele mai multe medalii de aur, la 14 ani: COMANECI.

Rândurile de mai jos intenționează să vorbească deocamdată numai în surdină despre „miracolul Comăneci", care apare ca o manifestare t i p i c românească, celor ce nu le este străin caracterul și soarta acestui popor.

Apariția **micii minuni** printre pumnii și icniturile așa zis olimpice — lăsând laoparte dedesubturile, nu mai puțin și ele, olimpice — nu o pot asemăna decât cu o floare răsărită în mijlocul unei șosele de bitumen, unei străzi acoperită cu smoală. După stupefacția generală pe care a produs-o la Montreal, în cadrul comentarului de rigoare al televiziunii west-germane, un proeminent om de știință întrebat în timpul interviului de mai multe ori, ce părere are despre nemaipomenitul rezultat al micuței, aluneca de fiecare dată pe lângă răspuns pretextând că această performanță nu se poate măsura în metri sau secunde. Iată ce l-a oprit pe profesor ca să aprecieze **calitatea.** În locul spiritului și al gustului, azi stă metrul! Deci cât mai multe universități și academii. (Din acestea din urmă, Dl. Drăgan a scos și scoate de parcă ar fi pus cloșcă.) Deocamdată atât despre s m o a l a extra-olimpică.

Rar, prea rar se întâmplă ca dintr'o asemenea întrecere a mușchilor să se desprindă a l t c e - v a ce să plutească peste încordarea meschin hrănită de umbratice gânduri. Pentru asta a fost nevoe la Montreal de COMĂNECI.

Ce aș dori să clarific dela început este faptul că Nadia noastră nu are nimic de a face cu metodele, mașinațiile și „scopurile" Olimpiadei. Nu cum a fost gândită de inițiatori, ci cum se întruchipează în trupurile terorizate de recorduri, ce nu pot adăposti decât gânduri și mai degradant chinuitoare. Mens sana in corpore sano . . . unde ești? Trebue să recunoaștem că acest gen de olimpiadă a împrumutat cam prea mult din **spiritul contemporan.**

Cum bine remarca speakerul, după fiecare exercițiu toți priveau ecranul unde urma să apară nota lui Comăneci (bine înțeles, 10), toți, afară de Comăneci. Această nuanță dezvălue marea diferență — hăul — ce desparte cele două mentalități: spiritul Olimpiadei și acela al lui Comăneci. Pentru cei neobișnuiți să judece consecvent, această afirmația ar putea apare nebunesc de ridicolă, dar observând lucrurile mai de aproape, ne vom convinge de contrariu. Pentru a evidenția acest fapt, i-aș ruga pe cei ce au urmărit întrecerile respective să-și amintească doar câteva **detalii** pe care să le așeze comparativ. Nu se poate să nu fi fost frapați de așa zisa „concentrare", ce întuneca înaintea fiecărui exercițiu privirile celorlalte colege și care aducea tare mult cu expresia servitoarei ce pândește momentul prielnic în care să dosească sub șorț bucata mult dorită. Mirajul „bucățelelor" olimpice — mai ales când le erau refuzate — transforma figurile concurentelor în ceva cu care lumea civilizată nu s'a mai întîlnit de pe vremea Hunilor să spunem — pentrucă stirpea acestora pare că s-a stins de mult și nu riscăm astfel să supărăm pe nimeni. Acum puneți alăturea pe Comaneci. Pentru ea fiecare demonstrație era cel mai natural și obișnuit lucru, pentru care nu te încrunți, nu te scremi și nu dai ochii peste cap la gândul că trebue să iei premiu. Dacă totuși, apoi asta e treaba domnilor din spatele creioanelor — și numai a lor. Treaba ei, a lui Comaneci, era să ne convingă că om se ascunde în aceste ireal de neprevăzute balansari, tumbe și grațioase plutiri, de care ai putea crede în stare doar o flacără, nemuncită de chinul ambiției sau al efortului. Efort și ambiție deloc mai mult decât ne trebue fiecăruia dintre noi pentru a sta în picioare. Să nu credeți însă că această poziție nu cere totuși un anumit efort, dar unii ne-am obișnuit cu el. Este poziția noastră normală ca și a lui Comăneci când plutește. Iată dece mai presus de extraordinar și condiție a lui, este naturalețea cu care realizezi acest extraordinar, mai ales azi în epoca atâtor contrafaceri. Și pentrucă veni vorba de contrafaceri, câteva vorbe despre această perspectivă în care ni se profilează viitorul. Discuțiile asupra eternei probleme a dopingului — care de data aceasta se prezintă sub inocenta formă de „întreținere a capacității efortului" — au scos la iveală faptul că, citez: „sunt istovite t o a t e mijloacele de depășire a recordurilor". În cadrul acestui program al „mijloacelor", bestialitatea inconștienței contemporane încununată cu aur, aplauze și imnuri a procedat la tratarea concurentelor cu hormoni masculini. Și n'aș fi crezut niciodată dacă nu m-ar fi, mai mult de cât convins aspectul unor „sportive". Mă întreb, ce imnuri se vor cânta și ce medalii se vor împărți când vom măsura recordul consecințelor catastrofale? Dar așa se întâmplă totdeauna când vastele pânze ale prostiei se umflă de vântul ambiției. Acum înțelegeți și cred că-mi dați dreptate, că acest spirit al Olimpiadei n'are nimic comun cu cel al lui Comăneci.

Peste toate — că așa se și cade — ne bucurăm de recordurile noi, de performanțele ultimei olimpiade, deasupra cărora însă flutură SPLENDOAREA DEZINVOLTURII adusă de Comăneci!

P. VIRTOSU

Revizionismul maghiar și rătăcirile lui șovine

La New-York în 8 Mai 1976 a avut loc o demonstrație a iredentiștilor maghiari. Mai înainte de a analiza cele spuse de oratori, desprindem din **scrisoarea program** citită de crainic la deschiderea manifestației două citate:

„Comportarea noastră civilizată va oglindi **superioritatea spirituală a ‚Maghiarilor'**".

„... Trebue ca toți să respecte lozinca noastră: **nu-l supăra pe Maghiar.**" Prima frază e clară. Maghiarii sunt deasupra celorlalte neamuri; și o vor dovedi cu această ocazie încă odată. Dar a doua? Oare cum să înțelegi aceste vorbe? Toate pe lumea asta merg până la un punct și punctul ăla este atunci când se supără Ungurul! Deci întreg mapamondul să umble pe vârfuri de frica lui. Ce bine când dela bun început se precizează lucrurile. Iată orizontul și nivelul pretențiilor unui popor care de un mileniu se străduește să se amestece printre europeni. Pentru moment ne oprim aici.

Ar fi ușor dacă socoteala de acasă și vorbele dela demonstrație s'ar potrivi cu realitatea. Totuși nu e prea greu să obții simpatia și aprobarea cuiva, când acel cineva te cunoaște doar așa cum vrei tu să apari. „A beau mentir qui vient de loin". Deaceea nu pentru noi, care-l știm pe maghiar de acasă, ci pentru cei ce n'au avut plăcerea să-l vadă altfel decât cum se arată la paradă, să încercăm să vedem ce înseamnă de fapt aceste afirmații; să probăm puțin din superioritatea maghiară.

Un om civilizat nu poate pleca dela premiza că el și întreg neamul lui sunt superiori spiritual, se înțelege, altora — și asta în secolul XX. Aștepte cel puțin s'o spună alții după ce s'au convins. Românul zice: „Gura nu se face dulce tot spunând miere", și încă nimeni nu și-a dovedit superioritatea spirituală strigând mereu acest lucru pe la întruniri. Dar să vedem de ce altceva s'ar fi putut convinge cel ce a luat parte la întrunirea dela New-York, dacă de mult trâmbițata superioritate, nu. Spuneam mai sus că asemenea afirmații nu se pot face, mai ales în secolul XX, dar pe semne — și prea ușor se poate dovedi, alăturând celor de mai sus, ecouri din presa maghiară a anilor 1870—1900 — că iredentiștii maghiari trăesc cu un secol în urmă. Nimic nu este mai nepotrivit și nu repugnă mai mult epocii noastre, decât disprețul și ura de rasă, mai ales când vine din partea unui popor cu mari pretenții de civilizație, aflător în inima Europei și când șovinismul e ridicat pe culmile absurdului de o îngâmfare ce bate toate recordurile. Apoi este o nemaipomenită sfidare să consideri pe cel căruia i te adresezi pentru a-ți face dreptate, complet neinformat sau puțin la minte. Nu contează că peste 70% din populația Ardealului sunt români, el **trebue** să fie al Ungurilor. Dece? Pentrucă sunt superiori! Cui? Bine înțeles mai întâi „Valahilor puturoși", (termen maghiar consacrat). Dacă s'ar întâmpla ca aceste „argumente" să nu convingă, apoi Ardealul tot al Ungurului trebue să fie pentrucă altfel se supără. Se vede treaba că pentru Domnia-Sa cursul istoriei are exact sensul invers decât pe restul globului. El vrea Ardealul contra istoriei. Dacă prin absurd cei 79 senatori și congresmani ce sprijină „cauza maghiară", după cum pretind iredentiștii, ar putea fi într'adevăr sensibilizați de pretențiile lor, atunci senatului și congresului american nu-i mai rămâne decât să voteze reîntoarcerea tuturor coloniilor eliberate în posesia foștilor colonialiști. Astfel America de Nord ar trebui să redevină colonie engleză, după judecata cinstit maghiară.

Dar supărarea ungurească nu e ultimul argument al iredentiștilor. După împrejurări, chiar sistemul democratic poate funcționa ca mijloc de constrângere în interesul ungurimii, mai ales în preajma alegerilor. Iată ce spune inspirat, oratorul Kaldor Laszlo cu această ocazie: „Trebue să mergem și în fața Casi Albe, unde trebue (noima istoriei după mintea Domniei-Sale stă în **muszal!** n. n.) să fie ascultat glasul nostru. Ei așteaptă voturile noastre, dar aceste voturi nu le putem da pe gratis. **Voturile maghiare au preț.** (Rar s'a văzut o mai mare armonie între modestie și maturitatea politică n. n.) Trebue să luăm răsplata cheltuelii și a oboselii. „Oare la ce răsplată se gândește Dl. Kaldor? Ardealul! Deci Ungurii din USA la toamnă nu vor vota ca toată lumea un președinte ci ... Ardealul. Dacă n'am fi siguri că asta e superioritate spirituală în înțelegerea și practicarea democrației, am putea jura că e șantaj ordinar.

Să vedem mai departe, impresia pe care intenționa s'o producă demonstrația dela New-York. Pe de o parte COMPORTAREA CIVILIZATĂ A MAGHIARILOR, asupra căreia sunt făcuți totuși prea de multe ori atenți demonstranții să n'o părăsească și pe de altă parte „BANDELE DE VALAHI" (pentru New-York a fost lăsată afară latura olfactilă), cum binevoește preacivilizatul vorbitor Ferenc să-i numească pe Români. Dânsul nu uită însă să mai adauge cu tactul diplomatic ce-l caracterizează: „Nu uitați că politicienii americani nu sunt nebuni. (Câtă gentilețe din partea D-lui Ferenc, care obligă n. n.) Dacă ar vedea printre noi dezordine și indisciplină (stare de care judecata vorbitorului nu e deloc străină n. n.) și-ar forma deja o părere preconcepută." (Dl. Ferenc nu știe ce înseamnă o idee preconcepută; dar mai departe cu curaj!) „Avem răcoritoare, cafea, medici. Apelați la acestea în deplină ordine și disciplină". De vreme ce simte nevoia de a sublinia un lucru dela sine înțeles nu numai în lumea civilizată, se vede treaba că la răcoritoare, cafea și multe alte superioritatea spirituală nu-i prea îndeamnă pe Maghiari la ordine și disciplină. Cum ar fi, Vă întreb, ca soția președintelui Academiei Franceze să pună la masă în fața farfuriei domnului președinte un bilețel cu indicația: Nu scuipa în farfurie; nu vârâ degetele în nas; nu gesticula cu cuțitul! (Nici un fel de aluzie la frații Unguri!) Cei avizați încep să se edifice asupra faptului că nu mai are rost să cauți în alt loc civilizația, decât la Unguri.

Pentru o mai deplină edificare, puneți Vă rog în gura unui vorbitor german la o întrunire, să zicem nemțească, în anul de grație 1976, următoarele cuvinte: „Trebe ca toți să respecte lozinca noastră: nu-l supăra pe German! ... Ne e frica nouă de Francezi? Nu. Nu. Niciodată! ... Să le arătăm noi Francezilor în presă, la radio, la televiziune că nu ne e frică de ei! Hui! Hui! cu Francezii! Alsacia e a noastră! Trăiască Germanii! ... Alsacia! Alsacia! Vrem Lorena! Noi vrem să trăim în pace cu Francezii, dar vrem Alsacia și Lorena! ..." Vă întreb, ce ar spune la toate acestea opinia publică mondială chemată în ajutor de Germani, nu de Francezi, cum ar fi normal să te aștepți? Înlocuiți acum german cu maghiar; francez cu valah; Alsacia și Lorena cu Ardealul și veți da peste „argumentele" cu care manifestanții maghiari au sperat să atragă de partea lor opinia publică și să obțină sprijinul politicienilor americani.

> **Origina etnică a Secuilor din Transilvania (P. Râmnențu):**
>
> **„Secuii din județele Ciuc, Odorhei și Trei Scaune au în ansamblu aceiași origină etno-antropologică ca și Românii. Nu există asemănare între proporțiile grupurilor sanguine ale Secuilor și acelea ale Ungurilor, Bulgarilor și Finlandezilor".**

Cu aceeași logică impecabilă oratorii au adus vorba și despre suferințele Ungurilor din Ardeal. Dar aceste suferințe nu sunt numai ale lor ci și ale Românilor, ale tuturor celor ce beneficiază de regimul comunist. Înainte de a analiza mai pe larg această problemă, remarcăm faptul că Ungurii ar trebui să se vaete mai puțin, dacă ne gândim că în guvernele care au instaurat odiosul regim — cauza tuturor suferințelor reale — **erau copleșitor de mulți Unguri.**[1] Dece? Negăsindu-se destui Români la „înălțimea momentului", frații Unguri au sărit în ajutor![2] Exilații maghiari, din felul cum manifestă, par mult mai puțin împotriva robiei roșii de care într'adevăr suferă Români și Unguri la un loc, cât mai ales pentru Ardeal, pentru ca acest Ardeal să aibă parte nu de un regim mai uman ci de unul mai unguresc. Ei nu sunt exilați ci iredentiști rămași de istorie la pacea dela Trianon.

Apartenența Ardealului la România n'a putut fi contestată nici de dușmanii noștri (pe Unguri nu-i considerăm ca atare), dușmani într'un război pe care-l pierdeam; pentru binecuvântatul motiv că în Ardeal la 4 Români găsești doar un singur Ungur. Și un Ungur ori cât ar fi de ungur, încă nu face cât 4 Români. Sau matematica supără pe Maghiar? Pe Român nu; nici matematica și nici evidența.

*

Și acum să trecem la fondul problemei.

Ce vor iredentiștii maghiari? Am aflat-o cu toții: Ardealul! Dece? Nimeni nu poate s'o spună! Drept n'au asupra lui și puterea le lipsește să-l ia! Atunci încearcă folosind cele mai reprobabile mijloace și denaturând realitățile dincolo de ori ce limită, să convingă pe alții să li-l dea. În felul acesta se explică conținutul articolului din „New-York Times„ (7 mai 1976) care susține că ceea ce se întâmplă cu Maghiarii din Ardeal este genocid cultural. Înainte de a constata „adevărul" acestei afirmații, câtă realitate acoperă ea, să aruncăm o scurtă privire asupra drepturilor de care se bucurau naționalitățile în perioada în care Ardealul aparținea Ungariei. Iată ce găsim în ziarele timpului:

> **Marcus László în ziarul „Pesti Hirlap" din 3 Septembrie 1935:**
>
> **„Din dreptul Italiei de a coloniza Abisinia rezultă DREPTUL SACRU al revizionismului maghiar".**

Ziarul „KOLOSVAR" din 3 August 1891:

„Numai forța brutală poate face impresie asupra maselor inculte (Românii). Va trebui să facem în așa fel ca aceste mase să simtă că noi Maghiarii suntem o forță care nu înțelege gluma și că dacă lovim nu ni se mai poate răspunde. În Transilvania trebue să smulgem iarba rea care produce memorii și proclamații".

Ziarul „BUDAPESTI HIRLAP" din 3 Martie 1886:

„Avem nevoe de o lege a presei, excepțională, contra jurnalelor Românilor și contra literaturii lor ..."

Același ziar din 1891 Nr. 345:

„Maghiarul care a fundat acest stat trebue să fie considerat altfel decât naționalitățile. Este normal ca maghiarismul să se dezvolte în detrimentul celorlalte naționalități pe care le cucerește și le asimilează. Nu este de loc în interesul statului ca starea socială a naționalităților să progreseze".

Ziarul „PESTI NAPLO" Nr. 209 din 1888:

„În ceea ce ne privește avem convingerea că **problema naționalităților nu poate avea altă soluție satisfăcătoare decât maghiarizarea completă a naționalităților".**

Aceste convingeri n'au întârziat să fie puse în practică print'o gamă bogată de mijloace, atât de „civilizate", încât au provocat protestele Europei, prin condeiul celor mai de seamă personalități ale timpului.

În ziarul „LA JUSTICE", 12 mai 1894 Georges CLEMENCEAU, viitorul primministru al Franței scria:

„Școlile românești sunt susținute prin subscripție privată iar în ele învățământul trebue să se facă în limba maghiară. Românii sunt lipsiți de ori ce drepturi politice. Românii din Ungaria și Transilvania în număr de 3,5 milioane ar avea dreptul — proporțional — la 75 deputați din cei 417 câți are camera și **nu au nici unul.** Libertatatea presei e absolut iluzorie". Și conchide astfel referitor la rușinea pe care a produs-o în Europa procesul Memorandiștilor. „Maghiarii dornici de libertate, trebue să recunoască și altor rase același drept la viață pe care l'au revendicat sus și tare pentru ei înșiși".

Lordul Fitzmaurice în 1890 în „PALL-MALL GAZETTE" în mai multe articole spune printre altele:

„Ungurii urmăresc o politică violentă și oarbă față de naționalitățile supuse coroanei ungare și în special contra Românilor. În Transilvania atitudinea provocatoare a MINORITĂȚII MAGHIARE contra Românilor poate declanșa dela o zi la alta turburări".

„LE FIGARO" din 8 Mai 1894:

„Este rar să vezi un popor care a luptat ani de-arândul pentru independența și libertățile care-i păreau necesare dezvoltarii sale, să oprime, să subjuge la rândul său pe cei ce sunt mai slabi ca el. Există în Ungaria și Transilvania 3,5 milioane de Români care deși supuși leali împăratului rege al Ungariei au o viață națională foarte intensă: ei țin la naționalitatea, la religia și la limba lor. Liberalismul de care ei (guvernul de la Budapesta) **face ATÂTA CAZ în relațiile cu Austria,** nu există atunci când e vorba de naționalitățile suprimate de elementul maghiar".

În ziarul „L'INTRANSIGEANT" marele gazetar H. ROCHEFORT scria în 13 Mai 1894:

„... oprimați, persecutați și tratați ca animalele sălbatice de către Maghiari, Românii din Transilvania se plâng împăratului. Orgoliul maghiar nu admite ca Românii exploatați și torturați să ceară ajutor dela conducătorul suprem". Și mai departe despre faptul că Lucaciu și Albini au fost maltratați de către Unguri: „Acest fel de a înțelege respectul datorat unor prizonieri puși în imposibilitatea de a se apăra ESTE PREA MAGHIAR".

LEON TOLSTOI despre Appony:

„Ceea ce este mai trist e faptul că în străinătate contele Appony are reputația unui pacifist în timp ce în Ungaria nu recunoaște nici măcar calitatea de oameni nemaghiarilor".

BJOERNSON justifică lipsa sa dela conferința interparlamentară pentru pace dela Budapesta ce a avut loc în 1907, cu două luni după ce Appony obține aprobarea parlamentului maghiar pentru suprimarea învățământului în limba maternă a naționalităților conlocuitoare, prin următoarele rânduri: „În tinerețe am iubit și admirat mult poporul maghiar. Mai târziu **CUNOSCÂNDU-L MAI DE APROAPE** am început să-i detest șovinismul. Aceste nedreptăți vor duce Ungaria mai devreme sau mai târziu la pieirea sa." (Publicat în Sept 1907 de ziarul „A AHIR" din Budapesta).

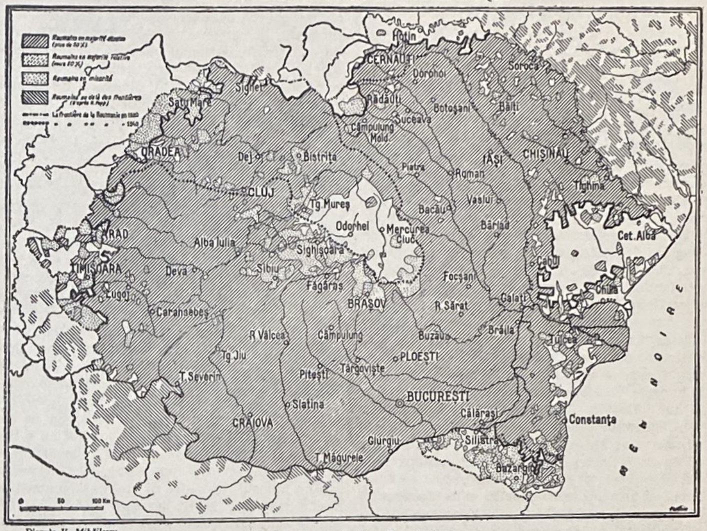
> **Pentru ca acest răspuns al nostru să fie cât mai eficace este necesar și oportun ca el să apară și în versiune engleză și franceză. În cazul când nu vom face acest lucru, adevărul va rămâne între noi Românii, devenind inutil și fără efect, ACEASTA DIN VINA NOASTRĂ. El nu va ajunge acolo unde trebue să ajungă, acolo unde propaganda iredentiștilor maghiari este atotstăpânitoare.**
>
> **Numai prin publicarea răspunsului nostru în limbi de circulație mondială, cercurile internaționale vor cunoaște realitatea. Numai așa!**
>
> **Este vorba deci de un nou efort, în vederea unei acțiuni de importanță majoră ce nu poate fi realizată fără sprijinul Românilor care și până acum au dat dovadă că AVANTAJELE LIBERTĂȚII trebuesc folosite nu numai în scopuri personale, ci și în marea luptă dusă ÎMPOTRIVA PERICOLELOR CE AMENINȚĂ DIN ATÂTEA PĂRȚI ȚARA.**
>
> **Români! Considerăm ajutorul vostru ca o datorie patriotică. Ajutați-ne din toate puterile, astfel ca strădaniile noastre să nu sfârșească la jumatătea drumului.**
>
> **Suntem îndrepățiți a crede că și această acțiune a noastră va primi sprijinul întregului exil românesc.**

Iată motivul pentru care iredentiștii maghiari au găsit mai prudent să demonstreze cât mai departe **de casă,** peste mări și țări. Și iată **tezaurul istoric** pentru care dânșii cer sprijinul opiniei publice mondiale. Adică asigurarea exercitării nestingherite până la sfârșitul veacurilor a „BUNULUI OBICEIU MAGHIAR".

Opinia publică mondială a înțeles însă că acești iredentiști maghiari se plâng (și vom vedea imediat câtă dreptate au) că Românii ar proceda astăzi cu frații Unguri din Ardeal așa cum **de fapt** au procedat Ungurii cu Românii din Ardeal și Ungaria pâna în 1918. În plus ei se străduesc să creeze falsa și absurda impresie că pe întreg teritoriul românesc, astăzi, numai Ungurii suferă de pe urma regimului comunist.[3] În realitate lucrurile se prezintă cu totul altfel. Să luăm cazul Bisericilor creștine de rit apusean din România: Cultul romano-catolic (700.000 Maghiari) are o episcopie la Alba-Julia.
Cultul reformat (700.000 credincioși) are 2 episcopii: Cluj și Oradea.

(urmare în pag. 8)

LA ROUMANIE AU POINT DE VUE ETHNIQUE

D'après V. Mihăilescu.

Harta etnografică a României

Legenda: stânga sus de sus în jos: 1. Români în majoritate absolută; 2. Români în majoritate relativă; 3. Români în minoritate; 4. Români înafara granițelor; 5. Granițeţe României în 1920; 6. Granițele României după ocuparea Basarabiei de către URSS și după Dictatul dela Viena. (din George Brătianu: „Originile și formarea unității românești" București 1943).

Revizionismul maghiar și rătăcirile lui șovine

(urmare din pag. 7)

Cultul unitarian (50.000 credincioși) are o episcopie la Cluj.

Cultul evanghelic (30.000 credincioși) cu sediul central la Cluj.

Credincioșii acestor culte sunt maghiari, secui, sași și șvabi.

Singură, Biserica greco-catolică formată în exclusivitate de români (1.600,000 suflete cu 6 episcopi — situația din 1949) a fost desființată iar credincioșii forțați să treacă la ortodocși.

Și din următoarele exemple reiese clar că Maghiarii nu stau deloc, în ceea ce privește exercitarea drepturilor admise de dictatura proletariatului (la instaurarea căreia ei au avut un foarte mare aport; a se vedea notele dela sfârșit) sub nivelul Românilor, ci din contră, ei pot fi adesea mai avantajați decât frații din Ungaria și că interesele lor culturale și implicit etnice se susțin adesea mai bine la București decât la Budapesta. În „Elet es Irodalom" din Budapesta (3 Ian. 1976) Dl. Varga Domokos scrie referitor la „Dicționarul istoric și lexic unguresc din Transilvania", următoarele: „Astăzi însfârșit după 70—80 de ani a început editarea unui dicționar amplu și multilateral (aprox. 10.000 pagini, în 8 volume) și asta **nu la Budapesta ci la București"**. El îndeamnă pe Maghiarii din Ungaria să cumpere cât mai multe exemplare, dat fiind valoarea „universală" a lucrării. În continuare se întreabă, pentru care motiv în Ungaria volumul costă 257 forinți, față de 93 lei, prețul în România. (Schimbul oficial ar fi 2 la 1.) La fel, abonamentul anual la „Falvak Dolgozo Nepe" costă în România 15 lei iar intreprinderea de comerț exterior „Kultura" din Budapesta îl vinde cu 260 forinți, scrie Tibor Revész, într'un articol din 10 Ian. al aceleiași reviste, enumerând încă 11 titluri de periodice apărute în România în l. maghiară și care sunt vândute în Ungaria la prețuri exorbitante.

Să trecem acum la situația reală a drepturilor politice de care se bucură Ungurii în România.

Din totalul populației României (ultimul recensamânt) Ungurii reprezintă . . . 8,5%
Din totalul de 349 deputați, Ungurii au 29, ceea ce reprezintă 8,3%
Din totalul de 51.441 reprez. în cons. populare, Ungurii au 2774, adică . . . 7,3%

La 20 de facultăți au loc cursuri în l. maghiară. În 5 institute de învățământ superior, pentru 40 de specialități cursurile se fac și în l. maghiară.

iași articol, că în România datele statistice referitoare la populație sunt falsificate cu 30%, trebue să remarcăm faptul că penultimul recensământ a fost făcut sub directa conducere și supraveghere a unui **UNGUR,** directorul Institutului de Statistică din București, prof. CSENDES. Chiar în aceste condiții procentul Maghiarilor n'a putut depăși 8,8%.[4] Falsul ar fi de 0,3%, nu de 30%. Deci nu Românii înghit în statistici 30% din populația minoritară ci iredentiștii maghiari exagerează de 100 de ori, adică cu . . . 10.000%.

Înapoi la realități. Emisiunile de radio în România asigură anual 2000 de ore în l. maghiară iar cele de televiziune 2,5 ore pe săptămână. Pe teritoriul României funcționează, subvenționate de stat 10 teatre și o Operă în care se cântă și se vorbește NUMAI ungurește. N'ar fi exclus ca vreunul din susținătorii Comitetului Drepturilor Maghiarilor în România, condus de Dl. Jeno Brogyanyi să traducă simfoniile lui Beethoven în limba maghiară, pentru ca Ungurii din Ardeal să poată pretinde, conform tonului din articolul lui New-York Times, înființarea cât mai multor orchestre simfonice în limba maternă. Să ne fie iertată gluma, dar șovinismul Ungurilor nu e deloc departe de așa ceva. În fond iredentiștii maghiari se tem ca nu cumva populației maghiare de pe întinsul României să nu-i fie împărtășit în limba maghiară întreg tezaurul marxist-leninist, ce se înfiltrează și otrăvește cele mai intime domenii ale vieții. Domniile-Lor urmăresc un singur ideal: indiferent de ce ar fi vorba, numai vorba să fie în ungurește, chiar dacă în felul acesta s'ar ajunge la cele mai nedorite rezultate. Ei nu se întreabă: Oare publicațiile din Ungaria se pot sustrage în mai mare măsură marxism-leninismului decât în România? Poate fi vorba de libertatea presei în sens occidental în Ungaria mai mult decât în România? Suferințele, necazurile Ungurilor în România devin în patria mumă, fericiri? Când vor înțelege că Ungurii și Românii au aceeași nefericită soartă, atât timp cât se vor afla sub dominația bolșevică?

Deaceea, cei ce ar dori să se angajeze de partea acestui șovinism miop, dacă nu vor încerca să cunoască mai întâi realitățile și adevărul asupra lor, vor ajunge la concluzii eronate și deaceea periculoase, ca cele ce caracterizează poziția iredentiștilor maghiari, care înainte de toate duc — mai sigur decât ar fi dorit Moscova — la minimalizarea pericolului pe care-l reprezintă dominația ruso-comunistă pentru întreaga

Drepturile culturale, perioada 1975—1976:

Grădinițe de copii — școli, total:	13.573;	școli în l. maghiară:	1.456 cca 10%
Grădinițe de copii — elevi, total:	770.016;	elevi în l. maghiară:	52.765 cca 7%
Școli elementare — elevi, total:	3.011,538;	elevi în l. maghiară:	169.032 cca 6%
Licee de cult. gen. — elevi, total:	344.585;	elevi în l. maghiară:	19.050 cca 6%
Universități — studenți total:	106,750;	studenți în l. maghiară:	6.188 cca 6%

La Universitatea Babeș-Bolyai, din 207 cursuri, 77 sunt în l. maghiară. La Institutul Medico-Farmaceutic din Tg. Mureș din 132 cursuri, 126 au loc deasemenea în l. maghiară. La Tg. Mureș la Institutul de Artă Dramatică „Szentgyörgy Istvan" cursurile au loc **numai** în l. maghiară. Dar să continuăm cu exemplele de genocid cultural îndreptat împotriva Maghiarilor din România. În 1975, 11 case de editură au publicat în l. maghiară 216 titluri într'un tiraj de un milion și jumătate. Manualele școlare în l. maghiară tipărite în România în 1975 însumează 2,5 milioane exemplare, cu peste 300 titluri. Publicațiile periodice în l. maghiară au ajuns în Româniala 30 de titluri: Elöre, Fáklya, Igazság, Vörös Zászló, Szabad Szó, Vörös Lobogó, Brassói Lapok, Magyei Tükör, Hargita, Bányavidéki Fáklya, Szatmári Hirlap, Uj Elet, Munkásélet, Jóbarát, Napsugár, Dolgozó nö, A Hét, Korunk, Müvelödés, Utunk, Igaz Szó, Matematikailapók, Falvak dolgozó, Méhészet Romaniàban, Tanügyi újság, Nyelv-és irodalomtudománi közlemények, Románia Szocialista Köstársaság Hivatalos Közlönyenek Forditása, Reformatus Szemle, Keresztény Magvetö. 7 reviste școlare în l. maghiară; 6 calendare și almanahuri în l. maghiară etc. etc.

Am dori aici să adăugăm câteva cuvinte despre temeritatea articolului din New-York Times (7 Mai 1976) și în special despre valoarea reală a 2 cifre, singurele de altfel din tot articolul. Ne întrebăm, ce l-a făcut pe autorul articolului să se oprească, în coborâre, la cifra de 776 ce ar reprezenta după Domnia-Sa numărul școlilor elementare maghiare din România în anul 1974; iar în urcare, la numai 2,5 milioane, pentru populația maghiară din România. Putea merge mult mai departe cu „adevărul", pentrucă și așa limita absurdului a fost copios depășită, după cum veți vedea. Dacă împărțim totalul școlarilor maghiari în România 169.032 (statistica Min. Inv. și Culturii, 1975) la cele 776 școli (cifră dată de N. Y. Times) reiese că într'o clasă ar trebui să intre cam 220 elevi. Deci în România cursurile elementare în l. maghiară au aspect universitar și fiecare sală de clasă trebue să fie pe semne un amfiteatru. Mai departe. Dacă luăm ca realitate cifra de 2,5 milioane pentru Maghiarii din România (tot N. Y. Times din 7 mai 76) ea reprezentând conform recensământului din 1966, 8,5% din totalul populației României, ar trebui ca România să aibă, nu 20 ci peste 31 milioane locuitori. Cât privește afirmația acelui-

Europă de răsărit, făcând astfel imposibilă eliberarea acestor popoare, printre care se număra atât Ungaria cât și România.

Ziarul nostru nu odată s'a făcut ecoul problemelor ce privesc deopotrivă soarta Ungariei și a României. Cu ocazia revoluției din 1956, când Ungaria a fost cotropită din nou de hoardele asiatice, „Stindardul", cu tricolorul Unguresc pe frontispiciu a consacrat un număr întreg situației poporului maghiar în acele zile de crimă și barbarie, dovedindu-se alături de suferințele națiunii maghiare. Aceasta ne dă dreptul să apelăm la numeroasa și distinsa intelectualitate maghiară din exil — care se bucură în ochii noștri de o deosebită considerație — să deschidă ochii celor ce fără perpectiva istoriei s'au înglodat în pozițiile absurde și ridicole ale șovinismului. Denaturând realitățile, punând problema fals și tendențios ei periclitează unitatea exilului, neînțelegând că dușmanul comun este hegemonia dictaturii ruso-comuniste ce a suprimat în egală măsură adevaratele drepturi ale omului — **atât maghiar cât și român.**

G. Badea-Lătuceanu.

[1] Dăm numele câtorva care au „intrat în istorie": Laszlo Luka, Sandor Mogyoros, Ianos Fazekas.

[2] Poate ca mulțumire pentru faptul că în 1919 armatele române au înăbușit revoluția bolșevică din Ungaria, a lui Béla Khun.

[3] 50% din cadrele securității și miliției (ofițeri și subofițeri) în Ardeal și Banat au fost maghiari. Colonelii, șefi de regiuni — 80% maghiari. Dacă se dorește, vom da liste nominale, cu atrocitățile comise de fiecare în parte.

[4] Reamintim faptul că în 1945 întreaga administrație maghiară a Ardealului de Nord a rămas pe loc conform ordinului de la Budapesta, pentru a spori numărul minorității maghiare.

Ajutoarele pentru STINDARDUL
se pot trimite la:
a) KREIS- und STADTSPARKASSE
FÜRSTENFELDBRUCK-WEST
Konto 875 6744
808 Fürstenfeldbruck
Postfach 20, RFG
b) CCP-PARIS — 12 243 35
Mme F. Gallet- pour STINDARDUL
1, Square des Aliscamps
F.75016-PARIS
c) sau sub formă de cec internațional
direct la adresa redacției.

Procesul de maghiarizare în Transilvania

„Nici un nume românesc menționat în hărțile militare austriace ale Transilvaniei (făcute în jurul anului 1900) nu mai figurează în ediția ungurească făcută de Institutul geografic militar din Budapesta (1919). Toate denumirile au fost traduse în ungurește, chiar în regiunile PUR ROMÂNEȘTI". (Sever Pop, „Postume", 1966 Roma, pag. 193).

*

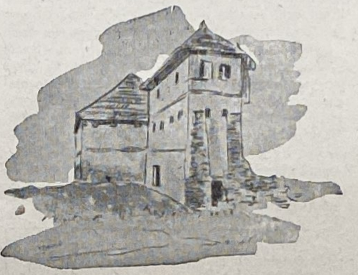
„Dacă Românii ar fi venit în Transilvania după Unguri, ca **păstori nomazi,** după cum afirmă adversarii noștrii, ar fi fost normal ca toponimimia acestei regiuni să aibă un caracter maghiar pronunțat. Materialul reunit, având la bază hărțile militare austriace, dovedește cu precizie contrarul". (Sever Pop, „Postume", 1966, pag. 196)

*

Numele de localități luate de Români din maghiară au păstrat forma maghiară, adaptându-le doar limbii române; dovada lipsei tendinței de românizare. Ungurii din dorința de a maghiariza cât mai mult și cât mai repede numele românești, le-au tradus sau le-au impus o formă grafică cât mai asemănătoare cuvintelor din limba lor." (Sever Pop, „Postume, 1966 pag. 179).

*

Ungurii n'au înțeles numele satelor românești, ceea ce explică eforturile lor de a maghiariza și falsifica realitatea etnică și lingvistică". (Sever Pop, „Postume" 1966, pag. 196).

„Adevărul" celor 1000 de ani de apartenență a Transilvaniei la regatul coroanei Sfântului Ștefan se sprijină, după cum vom vedea, pe o stranie matematică ce nu flatează deloc logica celor ce o susțin, a revizioniștilor și a iredentiștilor maghiari.

În cartea sa „Soarta tragică a Ungariei" Yves Daruvar folosește necontrolata afirmație (slogan diletantic) a instigatorului iredentist Aldo Dami: „Transilvania a aparținut Ungariei 1000 de ani și a făcut parte din Ungaria din punct de vedere geografic; și chiar dacă Românii reprezintă ceva mai mult decât jumătatea populației (VORBA VINE!) nu trebue să uităm că populația Alsaciei și Lorenei este 80% germanică (. . .) și a aparținut Franței doar 250 de ani". (o. c. p. 137).

„Cel bogat nu se gândește la război, se gândește la liniște și chiar dacă un viteaz se îmbogățește si acela se dă lenei".

PETRU RAREȘ
(în „Jalba cea mare")

A.) În lumina cercetărilor recente, pătrunderea Ungurilor în Transilvania s'a făcut în etape și doar în sec XIII se poate vorbi de o prezență masivă a Ungurilor în această regiune. Iată ce spun în această privință lingviștii de renume mondial Sever Pop și G. Kisch:

„Sașii, veniți (în Transilvania) în cursul sec. XII au luat din română mai multe toponime; în urma coexistenței de durată, elementul românesc a împrumutat dela Sași termeni care nu se mai întâlnesc astăzi în nici un **dialect** săsesc din Transilvania. Aceasta este o **nouă dovadă** a prezenței Românilor alături de Sași înaintea pătrunderii masive a Ungurilor în aceste regiuni". (Sever Pop, „Postume" 1966 Roma, pag. 168).

„Sunt convins de prioritatea Românilor față de celelalte popoare ce trăesc în această țară, datorită numărului mare de toponime". (G. Kisch, „Siebenbürgen im Lichte der Sprache". Leipzig 1929, pag. 162). În concluzie:

„Românii au fost găsiți de Sași și aceștia de Unguri". (Sever Pop, o. c. pag. 162).

B.) După lupta dela Mochacs 1526, când Ungaria a fost transformată în pașalâc turcesc și până la 1688, Transilvania a fost principat independent, complet despărțit de Ungaria. Din 1688 și până în 1867 când prin slăbirea puterii Habsburgilor, Transilvania a fost anexată Ungariei, Transilvania a aparținut Habsburgilor, ca principat independent complet despărțit de Ungaria.

C.) Numai între 1867 și 1918 Transilvania a aparținut dualismului K. K. austro-ungar, perioadă ce se caracterizează printr'o crâncenă ofensivă de maghiarizare a minorităților naționale, care toate la un loc erau superioare ca număr față de **MINORITATEA stapânitoare maghiară,** (vezi Ploetz, Würzburg 1956, pp. 828—855) nemaivorbind despre faptul că în Transilvania Românii au fost mereu în majoritate absolută.

Cu ajutorul unei simple adunări (luând arbitrar și mult în avantajul Ungurilor anul 1200, ca anul în care s'au înstăpânit în Transilvania) și cu cea mai mare bunavoință, cei „o mie de ani" (mileniul) pa care se sprijină „dreptul istoric" al Ungariei asupra Transilvaniei, nu sunt decât 377!

Msgr Vasile ZĂPÂRȚAN

Un groaznic accident de automobil, neclarificat și rămas încă în faza ipotezelor, a smuls brutal din mijlocul nostru pe acela care, începând din februarie 1957, a condus Misiunea Unită Română din Germania și s'a îngrijit de soarta refugiaților români, fără deosebire de confesiune, din întreg spațiul germanic.

Născut la Mânăstirea, în județul Someș, la 27 aprilie 1918, Vasile Zăpârțan, era destinat la început să devină învățător, Episcopul Hossu însă l-a trimis în 1941 la Roma, să studieze teologia. Consacrat preot la 25 martie 1945, își susține teza de doctorat în 1948 cu o lucrare asupra vieții și operei Episcopului Samuil Micu-Klein și pleacă după aceea, la 20 martie 1948, la Paris, ca ajutor al șefului Misiunii Catolice Române de acolo. Mereu pe bicicletă, a alergat dintr'un cartier în celălalt al Parisului, vizitând refugiați bolnavi și în nevoie. A ajutat pe toată lumea, ocupându-se și de studenții români, în număr destul de mare pe vremea aceea la Paris. În același spirit și-a desfășurat activitatea și în Austria timp de aproape doi ani. La 23 februarie 1957 a preluat conducerea misiunii din Germania. În 1962 primește titlul de camerier papal. S'a străduit să ajute pe cât mai mulți, a ținut casă deschisă pentru toți, poate prea deschisă, a alergat pe la autorități pentru cei care cereau azil politic, i-a ajutat pe aceștia și bănește, le-a procurat medicamente și s'a îngrijit să-i plaseze la lucru. Ar fi făcut desigur și mai mult, dacă, sub impulsul unui permanent neastâmpăr lăuntric, nu și-ar fi risipit timp și energie în prea multe direcții. Dar mai presus de toate, Monseniorul Vasile Zăpârțan a fost un foarte bun român și un luptător, un fel de Popa Șapcă al exilului care a înfruntat primejdii și obstacole cu hotărîrea și temeritatea unui revoluționar dela 1848.

Dr. Dumitru Leontieș

Fiu de răzeș bucovinean din Vama, județul Câmpulung, născut la 1 septembrie 1917, Dumitru Leontieș s'a înrolat în Frățiile de Cruce ale Gărzii de Fer încă de pe vremea când era în clasa a 5-a de liceu. A rămas pe aceiași poziție până în clipa când și-a aflat moartea în groaznicul accident dela Langenbruck. Solicitat de Monseniorul Zăpârțan să-i fie de ajutor în rezolvarea unei foarte încurcate și bizare probleme, l-a întovărășit pe acesta la un drum care avea să fie pentru ei și ultimul.

Înarmat cu o extraordinară voință a urcat pieptiș toate treptele carierii și suișurile aventurii noastre pământești. Cât a stăruit el să-și însușească cât mai multe cunoștințe, o dovedește faptul că a frecventat cursuri la universități și școli superioare, chiar și după ce își susținuse teza de doctorat în științele economice, în total 32 semestre.

Pedagog, poet, economist, gazetar și conferențiar, Dumitru Leontieș și-a apărat cu dârzenie convingeri și teze, dar a acceptat să asculte și păreri contrarii, anume în adunări pe care el singur le organizase.

A murit prea timpuriu, lăsând o soție cu 4 copii, doi dintre ei fiind încă departe de a atinge majoratul.

Față de noi a fost totdeauna loial și de aceea moartea lui ne lovește și pe noi adânc.

ive

Apărător al Sf. Tradiții

Salutăm cu profundă bucurie și speranță atitudinea archiepiscopului Lefebvre și lupta lui pentru salvarea Tradiției din sânul Bisericii Catolice.

Forțe asunse au invadat Vaticanul și pregătesc treptat totala laicizare și profanare a Bisericii. Aceasta va duce în ultima instanță la PRIVAREA CREȘTINISMULUI APUSEAN DE RELIGIE prin suprimarea Sf. Tradiții și mai ales a „misterului" din cadrul ei.

„Existența în orizontul misterului și al revelării este modul specific de a exista al omului", spune Blaga.

Scopul final este nimicirea sau cel puțin înnăbușirea valenței religioase a omului; mutilarea și degradarea lui; reducerea lui la o stare sub-animalică. Pretextul și mijlocul fiind toleranța și libertatea (citește: libertinajul).

Lipsind ultima posibilitate de autofrânare, de esență superioară, (una din funcțiile religiilor, de când există) în calea haosului total nu mai stă nici o barieră. Atunci masele vor fi manevrate fără urmă de menajament sau respect uman.

Acesta este miezul conflictului. Celelalte sunt fleacuri periferice și trucuri ieftine prin care șiretenia ocultismului internațional deviază atenția dela axialitatea și gravitatea problemei.

Nic. Runteș

„Ce e rău la noi se găsește aproape exclusiv în cercul fericit, ocrotit de legi al orășenilor. Cu cât te apropii de țară, lăcașul rasei pure, cu atât vezi mai limpede însușirile de căpetenie ale neamului nostru: cea mai mare putere de jertfă unită cu cea mai mare bucurie în aducerea ei".

N. IORGA
(„România cum era până la 1918")

Tradiţia...

(urmare din pag. 5)

complex ce se poate cuprinde într'o imagine **idealizată**.

Mai mult ca sigur că după toate acestea se vor găsi încă printre noi destui — prea mulţi chiar — care să se întrebe: „În definitiv, dece tradiţie?" Cu toate că socotim tradiţia, în epoca noastră nu numai posibilă, dar şi salvator de necesară, chiar în formele ei cele mai „anacronice",[3] îi înţelegem **pe cei ce nu înţeleg, pe cei ce nu pot înţelege,** (nesocotind astfel o rânduială ce de mii de ani, moşii şi strămoşii au ţinut-o în mare şi sfântă cinstire!)

Dece tradiţie? Pentru binecuvântate motive!

Întâi, să înţelegem că tradiţia nu e rămânere în urmă, primitivism aciuit înt'o minte întârziată; este dimpotrivă înţelepciune. Este înafară de alte multe, înţelepciunea acelui ce nu-şi schimbă gândul la fiecare sfert de ceas, numai ca să se potrivească uşor cu „evenimentele". Este înţelepciunea acelui ce nu poate crede că totul înainte de el a fost rătăcire. Este înţelepciunea acelui ce, după ce s'a urcat în pod nu aruncă scara, ci o trage după el. Peste toate, tradiţia ne învaţă că mai binele nu se poate realiza tăindu-ţi craca pe care stai. Tradiţia este poate jumătate constrângere (în perspectiva momentului), dar şi o bună jumătate voluptate (bine înţeles spirituală). Şi că aşa este, n'are de cât fiecare dintre noi, cei exilaţi,să-şi adâncească, să-şi analizeze singurătatea. Fără **s e n s u l** tradiţiei ce ne rotunjeşte viaţa, pentru a se prelungi prin noi peste veac, singurătatea, desprinderea de contextul organic, este moarte înainte de a muri. Acest fapt î-şi creşte evidenţa mai ales atunci când în viaţa fiecăruia încetează mişcarea din afară cu tot ce e legat de ea — şi începe sau ar trebui să înceapă să mişte „năuntru". Ce rămâne din noi după ce am oprit automobilul, am stâns televizorul şi se aşterne tăcerea peste nesomnul nostru? U r â t u l singurătăţii, căci doruri nu mai avem ! ! ! Singurătatea exterioară, condiţie a exilării, trebue s'o folosim şi s'o transformăm în prea plin interior, în trăiri a căror substanţă autentică nu poate fi decât tradiţia.

G. BADEA-LĂTUCEANU

---

[1] Blaga spune: „Conştiinţa poate trăda, inconştientul niciodată".

[2] De generaţii, viaţa „modernă", se consumă în scurtcircuitul interesului imediat, se lasă asimilată în contextul clipei, tot mai departe de tradiţie.

[3] Adevărata tradiţie nu este, nu poate fi niciodată anacronică, pentru că însuşi prelungirea ei viguroasă peste epoci, dovedeşte viabilitatea, utilitatea şi deci actualitatea. Nu ne referim la rămăşiţele golite de sens, sau la cele fără sens, pe care istoria le descuamează, ci la partea vie din subsţanta noastră, a cărui suprimare periclitează sau mutilează organismul spiritual. Se greşeste atunci când tradiţia este măsurată după „valorile" epocii, când ar trebui ca epoca să fie valorificată după „măsurile" tradiţiei. Să ne fie iertată comparaţia, dar ridicolul ascuns al acestei proceduri nu se poate asemăna decât cu acela ce e în stare să, scurteze metrul, făcându-l mai mic, în speranţa că astfel i se poate lungi prea scurta bucată de stofă. Viaţa noastră o ducem în astfel de „haine" mici, cu mult prea mici.

Când a căzut îndemnându-şi oamenii la asalt, Sublocotentul Stegăroiu din Regimentul 21 Infanterie „Ilfov" avea 22 de ani... Este unul din cei 443000 ostaşi români care s'au jertfit pe câmpurile de luptă din Rusia pentru a afirma prezenţă unui neam în lume şi în istorie.

„Puterea noastră sub năvălirile barbare, rolul nostru istoric de poartă a creştinătăţii în faţa cotropirii mahomedane, forţa noastră de rezistenţă între imperialisme, când am ştiut înfăptui mica şi marea unire, a venit din întruparea Românilor într'o singură credinţă, într'un singur suflet şi o singură hotărîre.

E meritul înaintaşilor şi conducătorilor noştri de altă dată de a fi dat această pildă de viaţă şi de drepturi. Fiindcă **dreptul la unitate se clădeşte întâi în suflete unite şi se împlineşte apoi în luptă şi în sângele jertfei.**" (Ion Antonescu)

Impresionanta manifestaţie dela München

Pentru cei 443.000

Împlinindu-se treizeci şi cinci de ani de când trupele române au trecut Prutul pentru a dezrobi fraţi de acelaşi sânge şi pentru a realipi la trupul ţării străvechi pământ românesc;

Împlinindu-se treizeci de ani de când Comandantul Suprem al Armatei Române şi Conducător al Statului, Mareşalul Ion Antonescu a fost ucis mişeleşte de către o bandă comunistă, alcătuită în cea mai mare parte din străini de neam,

ca o mărturie a recunoştinţei noastre şi spre a cinsti memoria ostaşilor căzuţi în luptă şi memoria Mareşalului asasinat,

Cucerniciile Lor Părintele Protoiereu Dumitru E. Popa şi Monseniorul Vasile Zăpârţan (†), superiorii celor două confesiuni naţionale româneşti în Germania occidentală, au ridicat rugăciuni în cadrul unui serviciu divin care a avut loc duminică 20 iunie 1976, ora 11,30, în Biserica Sf. Nicolae (am Gasteig) din München.

Generalul Hubert Lanz
(La capul de pod din Kuban în 1943)

După ceremonia religioasă, manifestaţia de comemorare s'a desfăşurat în curtea bisericii, în prezenţa unui mare număr de compatrioţi şi de camarazi germani, această manifestaţie având un pronunţat caracter ostăşesc.

Luând primul cuvântul, Generalul Hubert Lanz, fost comandant al Corpului XXII german de trupe de munte, corp care a avut în subordine la Capul de pod Kuban diviziile române: a 4-a de Munte şi a 6-a Cavalerie, precum şi unităţi din Divizia a 10-a Infanterie română, a spus:

„Pentru mine nu este numai o deosebită onoare, ci şi o datorie de conştiinţă de a aduce aci mărturia sentimentelor mele de deosebit respect şi prinosul meu de recunoştinţă faţă de camarazii mei români pe care i-am cunoscut în acţiune în cursul celui de-al doilea război mondial şi care, pe frontul de Est, au stat un anumit timp sub comanda mea. În orice împreiurare, soldaţii Mareşalului Ion Antonescu, şef militar de noi atât de mult preţuit, şi-au îndeplinit greaua lor misiune în spirit de jertfă, în nestrămutată credinţă şi cu vitejie. Pretutindeni, pe frontul de luptă, aceşti soldaţi şi-au îndeplinit datoria în mod exemplar.

Acest fapt va rămâne de neuitat pentru foştii soldaţi germani şi în special pentru Vânătorii de Munte germani, pentru acei vânători de munte care au fost tot timpul considerați ca o trupă de elită.

Exprim aici, în faţa dumneavoatsră, profunda mea stimă pentru aceşti soldaţi şi, în numele foştilor ostaşi germani din Trupele de Munte, salut vechea Armată Română, un salut deosebit cuvenindu-se acelor camarazi care, credincioşi jurământului prestat, şi-au jertfit viaţa pentru patria lor".

În numele foştilor luptători de front români, a luat apoi cuvântul I. V. Emilian, ultim comandant al liniei de foc a Regimentului 2 Călăraşi Cercetare, care a adus mulţumiri Generalului Lanz, cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul", camarazilor germani prezenţi la manifestaţie şi celor care, prin telegrame şi scrisori, au ţinut să aducă şi ei prinosul lor de recunoştinţă faţă de cei 443.000 ostaşi români căzuţi pe câmpul de onoare. Ţinem să precizăm că asemenea scrisori şi telegrame au fost trimise de amicalele a 11 divizii germane, precum şi de o serie întreagă de foşti ofiţeri germani, printre care s'au numărat: Generalul Botho Conte de Hülsen, fost comandant al diviziei germane care, în august 1944, a apărat oraşul Iaşi şi Contr'amiralul Kurt Weyher, fost şef de stat-major al Forţelor navale române în Marea Neagră, al căror comandant a fost Amiralul Horia Macellariu.

Adresându-se participanţilor români, I. V. Emilian a spus: „În viaţa unui om 35 de ani înseamnă foarte mult, aproape totul, dar foarte puţin pentru viaţa unei naţiuni care se încăpăţânează să stea înfiptă în tradiţie, căpătând prin aceasta puteri noi pentru a înfrunta împilări, trădări şi loviturile destinului.

Cine a cunoscut răzeşi moldoveni, fie ei din Vrancea sau din ţinutul Hotinului, ştie prea bine că aceştia vorbeau despre Ştefan cel Mare ca şi cum ar fi trăit pe vremea lui, ca şi cum l-ar fi văzut cu ochii lor... Cum ar putea fi oare altfel pentru noi, pentru acei care am avut norocul, dar am fost loviţi şi de pedeapsa de a supravieţui epopeei la care am participat, pentru a gusta, prin această supravieţuire, zi de zi amarul unei înfrângeri şi pentru a suporta consecinţele ei.

Parcă a fost ieri, acea zi de 22 iunie 1941. La ora când vă vorbesc, ne întorsesem de mult din incursiunea pe care o făcusem în pădurea dela Valva, în apropiere de Frătăuţii Noi, în Bucovina. Venisem la baza de plecare mai puţin unul, Sergentul Smărăndache din Comanca, judeţul Romanaţi. El căzuse răpus de gloanţe cu câteva minute înainte de ora oficială a începerii ostilităţilor şi avea să fie primul din lungul şir de morţi cu care jalonam drumul nostru până la Volga, nu departe de revărsarea ei în Marea Caspică.

Pentru Francezi, epopeea la care au participat în urmă cu 160 de ani şi mai bine, a rămas până astăzi temeiul principal al mândriei lor naţionale. Nimeni n'a contestat şi nu va contesta performanţele de marş şi victoriile acelei „Grande Armée", dar în ce priveşte Rusia, aceiaşi „Grande Armée" n-a dat decât două mari bătălii: Borodino sau bătălia pentru Moscova şi Berezina. În schimb, din iunie 1941 şi până la 7 octombrie 1943, forţele armate române au participat la 9 mari bătălii pe teritoriul Uniunii Sovietice.

Pentru a fi înţeles, trebue să spunem că o bătălie este o acţiune militară de mare anvergură la care participă trupe de toate armele şi care are un caracter decisiv.

Ţinând seama de aceste considerente, cele 9 bătălii la care au participat Românii în perioada amintită au fost: bătălia din masivul Corneştilor, pentru cucerirea oraşului Chişinău, Odesa, Marea de Azov, Cucerirea Crimeei, Kerci, Sevastopol, Harkov, bătălia pentru Stalingrad, cu variantele ei dela Cotul Donului şi din Stepa calmucă, precum şi bătălia dela capul de pod din Kuban.

În iulie 1942, noi angajasem pe frontul din Răsărit un număr de 29 de mari unităţi care, cu formaţiile de spate, totalizau un efectiv de 750.000 oameni. Nici un alt aliat al Germaniei nu a făcut un asemenea efort. Luptătorii români au fost tineri. Potrivit unui ordin al Mareşalului Antonescu, toţi oamenii de trupă şi ofiţerii inferiori care depăşiseră vârsta de 39 de ani nu au fost trimişi pe front.

Ion, Marin şi Neculai Afrusinei au luptat şi şi-au jertfit vieţele lor tinere pentru ce era a lor, pentru casa cu prispă şi acoperişul ţuguiat, pentru ogorul pe care-l munceau cu trudă şi cu dragoste, pe arşiţă şi pe ploaie, pentru lazul dela moară unde-şi duceau caii la scăldat, pentru fata din satul vecin pe care o jucau duminica la horă, pentru troiţa dela răscrucea drumului spre cimitirul unde le erau îngropaţi bunicii, străbunicii şi părinţii străbunicilor... Aceasta era pentru ei patria şi pentru această patrie două batalioane din Regimentul 83 Infanterie, ardeleni din judeţul Mureş şi de pe Târnave au rezistat la Beketovka, la sud de Stalingrad, la 6 valuri de tancuri sovietice, până ce om cu om din aceste două batalioane a fost strivit sub şenile.

Patria lor este şi patria noastră, patria pe care n'am putut s'o vârîm în desagi şi s'o luăm cu noi pe drumurile acestei amare pribegii, dar pe care o purtăm mereu în suflet şi pe care nimeni şi nimic nu ne-o poate înlocui...

În această zi să ne înălţăm cu gândul la acei care s'au jertfit, câştigând pentru noi toţi şi pentru urmaşii noştri **dreptul la onoare.**

Să ne înălţăm cu gândul la jertfa lor şi să facem legământ **că nu-i vom trăda**, niciodată.

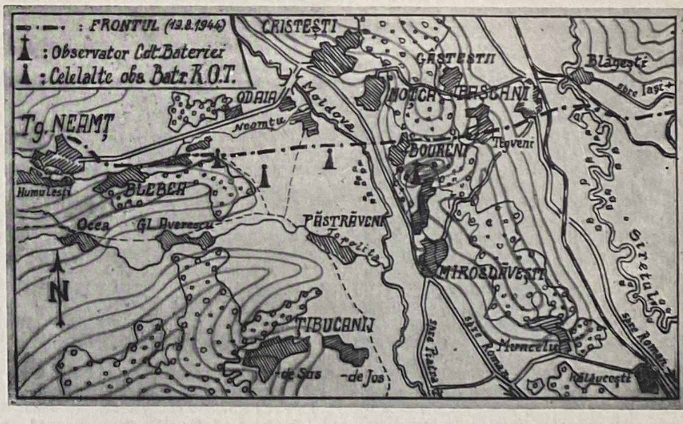
Aşa să ne ajute „Dumnezeu!"

După aceasta, a vorbit un fost ostaş german, în numele organizaţiilor de foşti combatanţi din Bavaria, cele spuse de el fiind redate în întregime în partea germană a ziarului. Acest camarad german a depus şi o spendidă coroană, având forma cocardei naţionale, adică din flori roşii, galbene şi albastre, lenta acestei coroane reprezentând panglica negru-alb-roşu a Crucii de Fier germane. În clipa în care coroana a fost depusă pe mormântul simbolic al soldatului necunoscut, un trompet a sunat „Onorul la Drapel" şi apoi „Stingerea".

Mircea CRUTZESCU

„În zadar veţi îngenunchea şi vă veţi ruga pe la porţile împăraţilor, pe la uşile miniştrilor lor. Ei nu vă vor da nimic, căci nu vor, nici pot. Fiţi gata, dar, a lua voi, fiindcă împăraţii, domnii şi boierii pământului nu dau, fără numai acela ce smulg popoarelor".

N. BĂLCESCU
(„Mersul revoluţiei în Istoria Românilor")

Sectorul Paşcani în august 1944: observatoarele române de artilerie grea.

---

23 AUGUST LA SAO PAULO

Ziua doliului naţional (23 august 1944) a fost comemorată de comunitatea românilor liberi din Brazilia printr'o manifestaţie de amploare care a avut loc în sala festivă a Palatului Mauá. În afară de numeroşi compatrioţi, la această manifestaţie au participat foarte mulţi Brazilieni, precum şi delegaţi ai tuturor popoarelor aflate în robia comunistă.

Domnul Nicolae Iancu Păltinişanu, preşedintele consiliului comunităţii românilor liberi şi al Societăţii Culturale româno-braziliene din Sao Paulo, aflându-se bolnav, adunarea a fost prezidată de Domnul Dan Boghiu care a fost şi primul vorbitor.

Înfierând trădarea dela 23 august 1944, samovolniciile şi actele de teroare săvârşite de năvălitorii sovietici, precum şi crimele de care s'a făcut vinovat regimul impus ţării de către aceiaşi năvălitori sovietici, d. Dan Boghiu a criticat şi politica de capitulare a politicienilor occidentali (Yalta, Teheran, Paris, Helsinki etc.) Au urmat la cuvânt: d.avocat Ion Roth Jelescu, vechi luptător anticomunist şi reprezentant al foştilor combatanţi din unităţile constituite în Germania după capitularea dela 23 august, dna Dulce Salles Cunha Braga, deputată şi membră de frunte a partidului ARENA, reprezentantul organizaţiei braziliene pentru apărarea Tradiţiei, Familiei şi a Proprietăţii (TFP), d. José Antonio de Oliveira Machado, în numele societăţii de Studii Politice, Economice şi Sociale (TEPES), d. avocat Dario Alves, preşedintele cercului „Jackson de Figueiredo", reprezentantul studenţimei pauliste, reprezentantul asociaţiei „Pro Patria" şi alţii, cel mai aplaudat fiind cunoscutul ziarist Mario Bosch.

Cu aceiaşi ocazie, postul de televiziune 2 din Sao Paulo, în cadrul emisiunii „Gazeta", a difuzat în seara zilei de 24 august 1976 o declaraţie de solidaritate la lupta de eliberare pe care o poartă exilaţii români, declaraţie semnată de conducătorii societăţii „Pro Patria", crainicul citând şi fraze întregi din manifestul anticomunist al comunităţii compatrioţilor noştri din Sao Paulo.

Şi de data aceasta trebue să spunem că activitatea pe care o desfăşoara comunitatea românească din Sao Paulo se situează pe un plan major şi poate servi ca exemplu tuturor organizaţiilor româneşti din exil.

Marketing ecumenic

Stenogramă luată în timpul unei şedinţe de spiritism la care a fost invitat Păstorel, pa cheltuiala Fundaţiei Europene Drăgan.

Nota Redacţiei: Nici o clipă nu ne-am substituit spiritului lui Păstorel. nici n'am putea. Dacă pe alocuri unele pasaje par adăugate de noi, aceasta se datoreşte faptului că interviul a fost luat în condiţii neobişnuite şi că Păstorel, deşi în ceruri, nu a încetat să se exprime cum îi era felul. Contrar uzanţelor spiritiste a răspuns prompt. Nu părea deloc surprins de temă. La întrebarea noastră plină de justificată îngrijorare: Cum vede viitorul pe pământ fără Acad. Prof. Dr. I. C. Drăgan?, a răspuns:

Îmbălsămarea nu e sigură, nici congelarea de stil american! Ne trebue ceva „mai tare“, pentru simplul motiv că prezentându-ne viitorimii cu mâinile goale s'ar putea repeta „cazul Shakespeare“ A existat înt'adevăr acest Shakespeare, sau nu? Mă'nfior numai la gândul că peste sute de ani lumea s'ar putea întreba: A existat oare Drăgan în carne şi oase? Poate le va părea că la mijloc e doar o născocire! Temerea nu e deloc neîntemeiată dacă ne amintim că lumea s'a mai făcut vinovată de asemenea bănueli. Bunăoară Homer. Nici ăsta nu e sigur că a existat. Bătrânul orb, sau cine ştie cine în locul lui şi-a făcut de lucru numai cu o mână de zei. Drăgan al nostru însă sangur şi numai el peste tot şi în toate, dela „A“ (alfabet, aragaz etc.) până la „X“, pe care Domnia-Sa nu l-a luat nicicând drept necunoscută. Pentru Profesor nu există domeniul necunoscutului. O piruetă de marketing şi totul se lămureşte.

Nici nu mai încape îndoială că posteritatea ne va râde în nas de vom îndrăsni să susţinem că chiar nouă ne-a fost dat să avem Drăgan. Domnul ne-a luat atâtea dar ni l-a dat pe Drăgan. **Dominus abstulit multa sed dedit nobis Draganum.** Ateii viitorului nu vor înţelege asemenea socoteli divine. Deaceea nu văd decât o singură scăpare şi duhul lui Păstorel strigă: Să-l puneţi în spirt! Protecţia acestui lichid va dovedi timpurilor că am avut Drăgan. Astfel alături de cei doi viţei cu un singur cap, dela muzeul Antipa, va figura printre preparate şi Marele Arhonte.

După o pauză Păstorel reluă: Aceste încercări în Futurologie asupra Marelui Arhonte, recunosc, suferă de o meteahnă. Prea abuzează de vocabula „tot“. Dar s'ar putea altfel? Epoca noastră bântuită de microbul specializării şi al îngustimii de vederi naşte cazul TOTAL: Drăgan. (Nici o legătura cu pompele de benzină omonime.) Savanţii suştin că omul normal foloseşte doar 1/9 din creer. Drăgan, tot. Dovada e şi nivelul la care se mişcă printre congrese şi academii, toate pe plan european. Mai jos nu poate. Nu-i cereţi. A încercat, dar îi apar pete pe tot corpul. Pentru motive de sănătate doctorii i-au interzis ori ce activitate sub nivel intercontinental. Boala a fost înregistrată la „Institutul Pasteur“ sub numele de **drăgăneală.** Despre celelalte simptome ale afecţiunii, pe parcurs.

Acum să urmărim împreună în câteva exemple concludente această îmbinare unică între inteligenţă şi cultură, ce se chiamă Constantin Iosif Drăgan. Mulţi s-au întrebat:

Ce să fie oare
La Drăgan, mai mare?

Greu de spus ... Temperament filosofic ancorat în practică, eminentul Costică izbeşte cu logica sa nemiloasă ori ce problemă. În prezenţa sa adevărul intră în panică. Deşi fire cumpătată (practică abstinenţa), nu poate rezista unei ispite: se dedă silogismelor. Odată scăpat printre ele, mai va până-l scoţi afară. Iată:

(Din cuvântarea de deschidere a seminarului de marketing, 28–30 Martie 1973 – Versailles.) „E vorba de o nouă atitudine care derivă din cunoaşterea mai profundă a legii diviziunii muncii pe scară mondială, (Dl. Drăgan pentru a economisi efort şi material comandă caşcavalul în Olanda şi în Texas ... găurile, n. n.) dat fiind că aceste schimburi duc la bunăstarea, cresc standardul de viaţă şi contribue la un mai mare echilibru în lume şi cu el, pacea, o pace durabilă. Iată silogismul!“ exclamă savantul Drăgan. Realitatea îndărătnică n'a pătruns logica Profesorului, fapt pentru care „noua atitudine“ nu produce pacea ci din contră.

Dar Referendarul Iosif are şi alte reţete „de pace“, bunăoară alfabetul, în speţă, standardizarea lui. Dânsul a descoperit că pacea nu mai atârnă decât de o nouă aşezare a virguliţelor deasupra cuvintelor. Aşa cum sunt puse astăzi, care deasupra, care dedesubt, provoacă încurcătură. Popoarele se înţeleg greu şi ... comerciul suferă. Dar să lăsăm accentele în grija academiilor europene însărcinate de Profesor să le aranjeze iar noi să nu ne depărtăm de atmosfera magnetizantă a silogismelor Domniei-Sale. Câteva aliniate mai jos (conferinţa amintită) suntem martori cu ce forţă magică o întrebare de trei cuvinte poate aduce evidenţa. „Unde începe străinătatea?“ se întreabă dânsul, simptomatic pentru mentalitatea „cumpăr-vând“. După un silogism şi mai puternic apare epocala descoperire: „Trecând prin vamă ai impresia că mergi în străinătate“. Rămâi împietrit de simplitatea cu care se naşte sub ochii tăi un mare adevăr şi consternarea e cu atât mai mare cu cât constaţi că pentru această **evidenţă** istoria a trebuit să aştepte secole. Dece? Pentru motivul că nimeni înaintea lui Drăgan n'a ghicit răspunsul! Câţi până la el au trecut prin vămi fără să-şi dea seama ce fac? Cel puţin tot atâţia câţi înainte de Newton au văzut căzând mere, fără ca măcar unuia să-i fi trecut prin minte legea atracţiei universale. Să recunoaştem însă că istoria cu vama se ridică mult dea-supra „gravitaţiei“ şi chiar de i-am considera egali pe cei doi savanţi, Newton nici până azi n'ar fi ajuns la rezultatele lui Drăgan!

Cu apetitul deschis şi curiozitatea întărâtată, pentrucă drăgănelele drăgănele cer, l-am implorat pe Păstorel: mai vrem! mai vrem!

Cu uşurinţa ce vă caracterizează – a continuat el – nu vă puteţi imagina responsabilitatea de care este încărcată o cât de neînsemnată afirmaţie a Profesorului. În spatele celui mai periferic gest cultural al Domniei-Sale, stă să cadă pe tine, dacă ţi-ar trece prin gând să-l contrazici, o întreagă bibliotecă.

Cu urmatoarele două exemple am dat peste erudiţia şi vocaţia de cititor a Dlui Drăgan. În ENR Nr. 18–19, din 1973, la pagina 7 scrie: „Aş dori, în încheiere a vă reaminti că am citit acum câteva săptămâni ...“ Cu modestie şi tact ne face atenţi asupra unui fapt care bănueşte că ne-a scăpat (şi pe bună dreptate), anume că citeşte. Caragiale spune undeva: cunoşti alfabetul, eşti cititor; ştii pe deasupra să-l şi scrii, eşti scriitor. Domnul Profesor ne-a dovedit; le poate pe amândouă. Scrie şi citeşte singur; nu însă ce a scris.

Iată acum la ce nivel urmăreşte acest fenomen cultural ce se chiamă cartea. „În Italia a apărut o carte de 500 de pagini ...“ (ENR Nr. 13, 1973, pag. 7). Rafinat cum e, ne lasă să credem că a citit-o toată! Păcat că nu ne spune dacă avea şi poze. Omisiunea provine desigur din spaima ce i-a produs-o grosimea cărţii ...

Păstorel ceru un pahar cu apă. În stare de spirit săracu, nu mai suportă vinul. Apoi ne îmbărbătă! N'am ajuns aici pentru a abandona. Peisajul ce ne aşteaptă merită toată osteneala. Veţi vedea cum prostiile academicianului nu-şi fac rău reciproc. Puse mai multe laolaltă şi har Dumnului că ai de unde, drăgănelelor le prieşte. Deşi par prostii blajine, ele ascund vaste abisuri de tâmpenie. Inocenţa lor călduţa provoacă greaţa intelectuală. În compania lor îţi piere dorinţa de a mai raţiona. Te complaci în situaţie ca scafandrul ce nu mai vrea să iasă la suprafaţă când s'a aventurat la prea mari adâncimi. Dar noi să navigăm, legaţi dupa modelul lui Ulise, printre cântecele drăgănelelor, sirenele prostiei.

În articolul din ENR, 1972, Nr. 3, cu titlul „Individ, Naţie şi Populaţie“, putem spune ca am descoperit cheia concepţiunii sale filosofico-ştiinţifice. Între începutul şi sfârşitul a numai 40 de rânduleţe, conciziune de care ar putea fi gelos şi Aristotel, bănui măsura boltei intelectuale a lui Costică, acest Bramante al gândirii. Să începem cu sfârşitul pentru a câştiga un plus de perspectivă, atât de necesară în cuprinderea grandiosului. „Multă confuzie există asupra acestor noţiuni, iată dece socotim util să le precizăm“. Urmează semnătura. Simţi în cuvintele acestea toată satisfacţia din ziua 7-a a Facerii. Citind începutul o să vedeţi că are tot dreptul la ea. „Individul se naşte fiinţă zoologică, homo faber, ce se transformă în homo sapiens prin învăţarea limbii, a numerelor (foarte important pentru indivizii ce se dedică comerciului, n. n.), a alfabetului (o obsesie a academicianului nostru) şi (ţineţi-vă bine) prin trecerea culturii în meningele sale goale“. (Oprim aici citatul pentrucă ceea ce urmează frizează demenţa.) Iată însfârşit clarificat mecanismul culturii, pe care cu toţii l-am crezut atât de complicat, într'o singură frază la care nu ştii ce să admiri mai întâi, frumuseţea sau adevărul. Un lucru relese clar: drumul din copac la academie nu e atât de lung pre cum pare. Încurajat de reuşita proprie, academicianul-primat trimite academiilor cu un număr scăzut de membrii propunerea pentru refacerea contingentului: Să se planteze câţi mai mulţi copaci în preajma academiilor sau să se mute academiile în pădure. Ideea ultimă e de mult în practica academiilor socialiste.

Înainte de a ne părăsi, spiritul lui Păstorel ţinu să ne ma prezinte o perlă academică. Tot în acelaşi articol Profesorul afirmă: „cel mai nobil sentiment, toleranţa“. Ne întrebăm dacă aşa zisele case şi-au primit numele din cauza sentimentelor nobile sau invers? Împins de cele mai nobile sentimente, savantul nostru pune bazele ştiinţifice Casei de Toleranţă a Comerţului Mondial. Fiind noi lipsiţi de „cel mai nobil sentiment“ asta n'o mai putem tolera. Deaceea cerem tuturor poliţiilor pe teritoriul cărora evoluează academica arătare, să fie căutat zilnic în buzunare şi de se va mai găsi asupra lui creion şi hârtie să i se aplice pedeapsa capitală.

După sgomotul de rigoare ce-l face ori ce spirit ce se depărtează, am aprins lampa. Era târziu. Ne aşteptau la redacţie cu materialul. Pe drum recapitulând serata unul din noi remarca bogăţia cunoştintelor lui Păstorel în domeniul drăgănelelor. El ne-a explicat secretul dar ne-a rugat să nu facem publicitate, cunoscut fiind faptul că regulI stricte interzic sub canon greu ori ce transfer de informaţie pământenilor. Ziarişti cum suntem nu ne-am putut stăpâni; deci ascultaţi: Poate nu ştiţi, ne-a şoptit Păstorel, că cea mai mare parte din publicaţiile patronate de Marele Referendar (numai aşa au voie să-l numească dincolo) merg pe lumea cealaltă, unde au mare trecere. Cel mai strict seminar la care sunt supuşi nu numai neofiţii, îl constitue capitolul drăgănelelor. La această disciplină pică cine nu te-ai aştepta. Bunăoară bătrânului Arhimede i-a fost tăiată porţia de petrol lampant, pentru motivul că despre articolul lui Drăgan „Europan în marş“, n-a strigat **Eureka** şi pe deasupra i-a şi stâlcit titlul: Europa în pas alergător. Sf. Iosif pe care colegii îl cred rudă cu Marele Arhonte a ajuns în mare cinste; el distribue aragazul.

L-am întrebat pe Păstorel cum îşi explică toate acestea. Din relatările sale am putut deduce că nici sfinţii nu sunt în clar şi că în cer, ca peste tot, circulă diverse svonuri.

Realştii susţin că trebue să fie la mijoc mafia lugojană, care profitând de criza Vaticanului, aflător în faza vraişte, a stors promisiunea înfiinţării unei misiuni Drăgan în ceruri. Pentru suştinerea acţiunii s'a creat ad-hoc un comitet în care locul Mons. Bârlea este rezervat. Acesta nu aşteaptă decât ciorapii stacojii, căci în statute roşii s'a afirmat deplin.

Idealiştii pun totul pe seama ecumenismului, care în concepţia academicianului reprezintă un capitol de marketing. Dracu ştie, a conchis Păstorel!

Ultimele cuvinte pe care le-am mai prins, le transcriem aidoma: Drăgan şi iar Drăgan, că plata voastră multă este în ... (N'am putut desluşi ultima vorbă.) Fiind Păstorel suflet cu picioarele pe pământ, bănuim şi ne place să credem că s'a gândit la **exil.** Dar dacă o fi spus „ceruri“? Doamne, îndură-Te de noi!

R. Danga şi **D. Ranga,** redactori spiritişti.

La închiderea ediţiei.

Din surse spiritiste ne parvine ştirea: Festivităţile anului 2000 a căror pregătire a început, se vor desfăşura aproape în exclusivitate pe teme marketo-drăgăneşti. În toate localităţile cu filiale **Drăgan** va avea loc o conferinţă a lui Caragiale cu titlul: **Gândirea drăgănească între pleistocen şi apocalipsă.** Cu această ocazie „Apoziţia“ decisă însfârşit să ia o poziţie pentru a ieşi din opoziţie (opoziţia cu cititorii), va distribui o fotografie stereo în culori, în genul ilustratelor cu **japoneză,** căreia printr'o uşoară înclinaţie îi dispar bikinii. Respectiva poză jubiliară, operă a vestitului fotograf George O. Cecursian, mult mai decentă, reprezintă pe Profesor în cele două faze: cu meningele goale şi după ... adică academician. Pe verso următoarele citate din **Tesaurus Magnus Draganicus:**

– „Libertatea în realitate e o himeră, la care toţi ne gândim cu drag, în deosebi când stomacul este plin“. (ENR Nr. 13 pag. 7)

– „Romanii cu logica lor juridică au creat alfabetul latin“. (ENR Nr. 13 pag. 4)

– „Toate industriile încep cu comerţul“. (ENR Nr. 18–19 pag. 6)

Ne-am bucura nespus să putem oferi citiorilor noştri un reportaj în timp util, adică înainte de sfârşitul lumii.

aceiaşi: R. D. şi D. R.

Manifestările culturale şi artistice organizate de Institutul şi Biblioteca Română din Freiburg (8–10 Octombrie 1976)

Adunarea Generală a Institutului şi Bibliotecii Române din Freiburg-Germania a strâns laolaltă un mare număr de compatrioţi, care au avut astfel ocazia să constate că, peste vederi deosebite şi chiar disensiuni, există totuşi o solidaritate românească şi un spirit de comuniune în gânduri ce-şi găseşte expresiunea de fiecare dată când românii pribegi se regăsesc, sub acoperişul acestui asezământ de cultură şi de prezenţă românească. Datorită tradiţionalei ospitalităţi a directorului instituţiei şi a inegalibilei doamne Mihăilescu, participanţii la adunare s'au simţit într'adevăr ca la ei acasă.

Prima zi a fost consacrată primirii oaspeţilor şi vizitării expoziţiilor care cuprind piese de mare interes istoric, artistic şi cultural pentru neamul nostru. Vizitarea bibliotecii a permis, cu deosebire oamenilor de ştiinţă străini şi în primul rând romaniştilor germani, să găsească instrumentul de lucru, un material ştiinţific, clasat judicios pe problemele cele mai des solicitate.

În aceiaşi seară, seria conferinţelor a fost inaugurată prin cuvântul de salut al domnului Virgil Mihăilescu, directorul institutului, după care a urmat citirea lucrării domnului Prof. D. Găzdaru dela Universitatea din Buenos Aires, lucrare în care se arată, între altele, că tiparniţele româneşti, care au funcţionat înaintea celor din Rusia, au furnizat cărţi ieşite din teascurile lor instituţiilor religioase şi laice ruseşti. În lucrarea sa, reputatul filolog şi istoric român, evocă apoi figurile luminoase ale Mitropolitului Petru Movilă, mitropolit al Kievului din os de domn moldovean, care nu şi-a uitat niciodată patria de origină, Spătarul Nicolae Milescu, Dimitrie Cantemir şi fiul său Antioh, precum şi figura cărturarului Grijanici, care prilejuieşte autorului construirea unei interesante ipoteze asupra originei româneşti a Uskokilor, minoritate din Croaţia. Amintind şi de Ilia Mecinikov, descendent din Spătarul Milescu, de Herescu-Heraşcov, rectorul Universităţii din Moscova şi de Bantăş-Kamenski, acel care a fundat istoriografia rusească, precum şi de aportul cultural adus de boierii veniţi în Rusia odată, cu Dimitrie Cantemir, autorul exclamă în încheiere: „... câtă genialitate românească s'a risipit în folosul unei culturi străine şi vrăjmaşe ...“

Conferinţa domnului Prof. Eugen Lozovan dela Universitatea din Copenhaga şi profesor ad-interim la Universitatea Harvard intitulată „Dimitrie Cantemir, panegerist al lui Petru cel Mare“ este interpretarea ştiinţifică a unei foarte puţin cunoscute lucrări de tinereţe a lui D. Cantemir, un mozaic de citate, sudate împreună cu multă îndemânare, dar şi aluzii discrete prin care domnul moldovean îşi manifestă amărăciunile exilului.

În dimineaţa zilei de 9 octombrie a avut loc Adunarea Generală pe anii 1975/1976, în prezenţa membrilor prevăzuţi de statut. După deschiderea şedinţei şi salutul adresat cu deosebire oaspeţilor străini, cărturari germani, domnul Virgil Mihăilescu a rugat pe Părintele Protoiereu D. Em. Popa să citească o rugăciune pentru membrii decedaţi, după care a anunţat că în patrimoniul Bibliotecii au intrat două noi fonduri: Fondul Zoe şi Prof. Dr. Leontin Constantinescu (Saarbrücken) şi Fondul testamentar Alexandrina şi Prof. Marcel Fontaine (Paris).

Referindu-se la ecourile de presă despre activitatea Institutului şi Bibliotecii, domnul V. Mihăilescu arată că ele au fost în majoritate favorabile, d-sa accentuând prezenţa ziarului „Stindardul“, curajos organ al celui mai curat românism, care a sprijinit întotdeauna instituţia românească dela Freiburg. Este regretabil că nu toată presa exilului românesc urmează acest exemplu. Directorul Institutului şi al Biblioteci face apoi o amplă dare de seamă asupra activităţii, realizărilor şi planurilor de viitor.

Întrucât în 1977, la 10 Mai, se vor împlini 100 de ani dela proclamarea Independenţei, domnul Mihăilescu propune – şi adunarea aprobă – ca data viitoarei Adunări Generale să coincidă cu sărbătorirea acestui eveniment capital din istoria noastră.

După o scurtă pauză urmează conferinţa domnului Sava Gârleanu, eminent cercetător al problemelor istorice şi etnologice din Sud-estul european. Lucrarea pe care a prezentat-o „Daco-Romanii din sudul Dunării“, consemnând rezultatele cercetărilor făcute de autor pe teren, în Jugoslavia, la sud de cotul pe care-l face Dunărea în apropiere de frontiera sârbo-bulgară, a fost o preţioasă contribuţie la problema continuităţii elementului dacoroman de ambele părţi ale Dunării. Prin argumentare şi prin datele din domeniul arheologic, istoric, lingvistic şi toponimic pe care le-a prezentat, conferinţa dlui Sava Gârleanu a fost o adevărată revelaţie.

După amiază, Maestrul Nello Manzatii, singurul român din exil care mai poate aduce o mărturie vie asupra bogatei activităţi muzicale între cele două războaie, în România, a ţinut o interesantă conferinţă pe această temă, în calitatea sa multiplă de compozitor, critic muzical şi scriitor. Şi această conferinţă a fost o preţioasă contribuţie la cunoaşterea acestui domeniu şi a unor vremi apuse, pe care Maestrul Manzatti le-a înnobilat cu compoziţii de mare răsunet, ceea ce i-a adus pe drept cuvânt denumirea de „prinţ al romanţelor“.

Dl. Dr. I. V. Emilian, neînfricatul luptător pentru păstrarea unei nobile orientări româneşti, autorul epopeei cu aureolă de legendă a Cavaleriei române, „Călăreţii Apocalipsului“, epopee desfăşurată până în adâncurile sălbatecei stepe din Calmucia, totdeodată un imn închinat calului, cea mai mare descoperire a omului şi dragostei pe care o poartă ţăranul român acestui cal, ne-a citit un fragment din versiunea românească a lucrării sale, făcându-ne să retrăim zilele de groază pe care le-a cunoscut capitala României după bombardamentul aerian american dela 4 aprilie 1944 şi până la ruşinea cea mare din 23 august 1944, ruşine ale cărei consecinţe le suferim până'n ziua de astăzi. Citirea acestui fragment i-a zguduit pe ascultători până la lacrimi.

În aceiaşi seară, la orele 20, a avut loc sărbătorirea Maestrului Nello Manzatti, începutul făcându-l d. Virgil Mihăilescu print'o caldă şi emoţionantă urare, împărtăşită dealtfel de toţi cei prezenţi. A vorbit apoi domnul Marcel Nicolau, care a convieţuit multă vreme în Argentina cu sărbătoritul şi a avut astfel ocazia să cunoască unele aspecte inedite din firea Maestrului. Cuvântarea aceasta a fost completată cu un program de romanţe compuse de Nello Manzatii, cărora dl. Marcel Nicolau le-a dat nuanţa de discretă melancolie şi de farmec. A fost acompaniat la pian de tânărul şi talentatul pianist şi compozitor Hans-Peter Müller, soţul nu mai puţin talentatei soprane române, Ana Petri. La rândul ei, Ana Petri-Müller a interpretat, cu fermecătoare voce, arii de Tiberiu Brediceanu.

Duminică 10 octombrie, Părintele Protoiereu D. E. Popa şi Părintele Agustin Maura au concelebrat un seviciu divin în Biserica „Heilig Geist“ din Freiburg, domnul Marcel Nicolau emoţionând asistenţa prin compoziţia sa pe versurile „Rugăciunii“ de Eminescu.

Coresp. R. G.

Argument de choc de la politique soviétique: les chars . . .

«Les Roumains analphabètes» — selon le camarade François Mitterand

Dans une émission télévisée de l'ORTF du 1er juillet 1976, François Mitterand s'est occupé de la Roumane d'avant-guerre. Sans le moindre souci des nuances — qui fut jadis l'obsession la plus noble des Français de haute race — il l'a qualifiée clairement de pays analphabète, ce qui par voie de conséquence explique et justifie le régime actuel.

L'association des Français d'origine roumaine a réagi. Informations prises auprès du secrétariat du Parti Socialiste Français, on apprit de la part de Daniel Vernet, le plus proche «coopérant» du chef (nous n'osons pas dire «collaborateur»), que l'éternel et malchanceux candidat à la présidèce de la république tenait ses informations de son homologue mieux loti — le camarade Ceauşescu. Voilà qui est clair. Une expérience strictement personnelle — que nous n'aurions pas l'idée de contredire — est généralisée et transformée en source historique. Frémissez, Mânes, de Michelet et de Quinet!

Mais ce qui est plus grave c'est l'attitude de la presse de langue française. La lettre-réponse, qu'on va lire d'autre part, a fait l'objet d'un seul commentaire dans «le Figaro» du 23 juillet **dans la première édition du matin.** Dans la seconde, l'information qui ne faisait aucun mal à l'honneur de la feuille, a été suprimée.

Nous nous demandons simplement si les rédacteurs du Rond-Point, qui se gaussent à l'enseigne de Beaumarchais: «sans la liberté de blâmer il n'est pas d'éloge flatteur» lisent de temps à autre l'orgueilleux frontispice. Par leur silence coupable ils flattent ceux qui blâment avec effronterie.

S.

O.N.U. şi convenţia dela Helsinki

Un devotat prieten, camarad şi sprijinitor al ziarului, cercetător foarte apreciat de oameni de ştiinţă europeni, a trimis Secretarului general al ONU-ului scrisoarea de mai jos:

Mr. le Secrétaire Général
de l'O.N.U.
UN-Building, East River
NEW-YORK N.Y./USA le 30 Sept. 1976

Monsieur,

J'accuse devant l'ONU les gouvernements des «Pays Socialistes» tels que l'Allemagne de l'Est, la Pologne, la Roumanie, la Tchécoslovaquie, etc., de ne pas respecter la Convention de Helsinki, qu'ils ont signé il y a un an.

Ces gouvernements, qui ne représentent guère la volonté des peuples en question, se moquent rudement de ce qu'on appele «les droits de l'homme» et commettent sans cesse des crimes et des atrocités indignes d'un siècle dit civilisé.

Une de ces atrocités consiste dans le fait d'avoir enfermé derrière le rideau de fer 100 millions d'Européens — nos amis et nos parents — et de leur interdir tout contact avec le monde libre.

Quelle est l'attitude et quelles sont les sanctions des Nations Unies à l'egard de ces gouvernements?

Plutôt que se préoccuper, avec tant d'assiduité, du cas de Namibia, etc. ne vaudrait-il mieux d'imposer aux «Pays Socialistes» **des élections libres sous le contrôle direct des Nations Unies?**

L'ONU ne devrait pas tolérer parmi ses membres des pays qui ne respectent point les principes humanitaires élémentaires.

Dans l'attente de vous lire à ce sujet, je vous prie, Monsieur, d'agreer mes salutations distinguées.

Procuraţine-ne noi adrese, cât mai multe adrese.
Câştigaţi-ne noi abonaţi. Daţi ziarul şi altora să-l citească.
Pentru noi nu a sunat nici demobilizarea şi nici încetarea focului.
Bătălia continuă!

UN SOLDAT: JOCHEN PEIPER

C'est par notre or intérieur — par ce que nous avions de plus pur dans l'âme et dans le caractère — que nous fûmes retardés, que nous fûmes saisis et que nous sommes morts.

Henry de Montherlant

La presse européenne annonce — avec les habituels commentaires suant la haine, **la sottise** et le mensonge perpétué depuis trente ans par les cloportes qui font et défont l'opinion — l'incendie, par un commando «non identifié», dans la nuit du 13 au 14 juillet, de la maison de l'ancien Colonel SS Joachim Peiper, en Haute-Saône (France). A cette heure, on ne sait encore si le cadavre carbonisé, retrouvé dans les décombres, est ou non celui de Peiper.

La haine du vainqueur envers le vaincu (qui signe le bas niveau mental des démocraties), entretenue intacte trente années durant, la lâcheté de la **méthode** employée pour abattre un homme sexagénaire constituent autant de traits qui signalent à la postérité, d'une manière indélébile à jamais, la bassesse de ces chasseurs d'hommes et la noirceur de leur âme.

Au mépris de toute vérité, la presse a ressortit les classiques et inévitables épouvantails bien propres à frapper les imaginations. Comme cette **Affaire de Malmédy** qui n'est qu'un odieux mensonge fabriqué tout exprès ainsi qu'il ressort définitivement du témoignage de l'avocat de la défense, le Dr Everett, et non moins de l'enquête officielle menée par le juge Van Hoden, haut magistrat nommé par le gouvernement des États-Unis lui-même. Mais de cela notre presse, vendue aux puissances qui ont tout intérêt à tenir cachée la vérité, ne souffle mot.

Comme l'écrivait déjà Maurice Bardèche en 1948, dans un livre admirable qui valut la prison à son auteur alors qu'il constituait authentiquement l'honneur des lettres françaises: «. . . nous avons ajouté à une falsification honteuse de l'histoire la plus vile et la plus dangereuse des impostures idéologiques».

Nous tenons à dénoncer ouvertement la colossale et ignoble légende. Nous saluons en Joachim Peiper un homme manifestement intègre en sa vie, un homme qui combattit courageusement pour un idéal en une époque où la plupart des hommes ne combattent plus que pour leur égoïste bien-être matériel justifiant pleinement par là le mot terrible de Léonard de Vinci les nommant, à travers les siècles, des «remplisseurs de latrines».

Un autre grand calomnié de l'histoire contemporaine, Léon Degrelle, singulièrement cher à nos coeurs, rappelle ce beau comportement de soldat des temps anciens: **«Jadis, à Breda, comme on peut le voir encore dans l'inoubliable tableau de Velasquez, au Musée du Prado à Madrid, le vainqueur offrait ses bras, sa commisération et son affection au vaincu. Geste humain!»** Mais allez faire comprendre cela à des larves, à des chiens qui ne savent que tuer dans le dos et d'une façon abjectement anonyme — image du courage des fameux «résistants».

Nés trop tard pour avoir vécu ces événements, nous sommes cependant de coeur, d'âme et d'esprit avec Joachim Peiper et avec ceux qui combattirent à ses côtés lors de l'ultime chance qui fut donnée à l'Europe libre de se construire en dehors de l'enfer communiste. Nous sommes avec eux parce que nous avons goût, haut et fort, de la Vérité.

Fidèles jusqu'à la mort!

Honneur a Joachim Peiper!

Les Editions du Baucens
Alain-Valery Aelberts & Jean-Jacques Auquier
B.7490-Braine-le-Comte (Belgique)

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17
Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74/76

Monseigneur LEFEBVRE, ECONE . . .
BIBLIOGRAPHIE

La presse, la radio, la télévision se sont emparées du problème d'ECONE, mais il reste impossible de trouver en librairie les quelques livres et documents permettant d'étudier cette information. Pour pallier cette carence, un service de documentation indépendant vient de se créer et propose 4 ouvrages, parmi d'autres livres plus généraux:

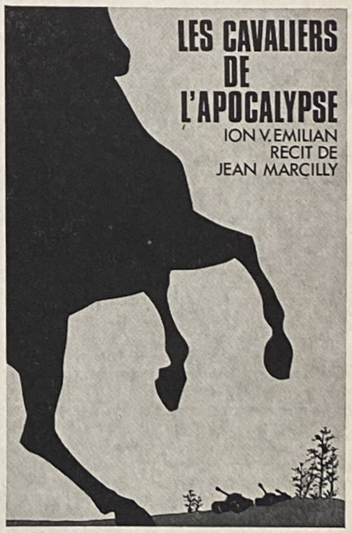
— ECONE, Portes Ouvertes — brochure présentant le Séminaire, ses buts, son esprit — Couverture avec photo de Monseigneur LEFEBVRE, en couleour.

— La «CONDAMNATION SAUVAGE de Mgr. LEFEBVRE» — dossier édité par la Revue «ITINERAIRES»; il donne toutes les lettres et documents officiels jusqu'en Février 1976 — Une autre édition, plus complète, sera diffusée sous peu.

— UN EVEQUE PARLE, le seul livre qui rassemble les principaux écrits de Monseigneur LEFEBVRE.

— L'EGLISE OCCUPEE, de Jacques PLONCARD D'ASSAC, étude historique démontrant que toutes les «nouveautés» qui troublent ajourd'hui l'Eglise ne sont que des erreurs anciennes, constamment condamnées par Rome.

Documentation gratuite sur simple demande se référant à cet article à DIFFUSION DE LA PENSEE FRANCAISE rue de l'Ecole C. Chirèen-Montreuil 86190 VOUILLE.

Vergebens bemüht sich die Feigheit ganzer Schichten, für eine versöhnliche „Mitte" gegen „rechts"- und „links"radikale Tendenzen einzutreten. Die Zeit selbst ist radikal. Sie duldet keine Kompromisse. Die Tatsache der bestehenden Übermacht der Linken, der erwachende Wille zu einer Rechtsbewegung, die einstweilen nur in engen Kreisen, in einigen Heeren, unter anderm auch im englischen Oberhaus einen Stützpunkt hat, lassen sich nicht aus der Welt schaffen oder verleugnen. Deshalb ist die liberale Partei Englands verschwunden, und wird ihre Erbin, die Labour Party, in der heutigen Gestalt verschwinden. Deshalb verschwanden die Mittelparteien Deutschlands ohne Widerstand. **Der Wille zur Mitte ist der greisenhafte Wunsch nach Ruhe um jeden Preis, nach Verschweizerung der Nationen, nach geschichtlicher Abdankung,** mit der man sich einbildet, den Schlägen der Geschichte entronnen zu sein. Der Gegensatz zwischen gesellschaftlicher Rangordnung und städtischer Masse, zwischen Tradition und Bolschewismus, zwischen dem überlegenen Dasein weniger und der niederen, massenhaften Handarbeit oder wie man es nennen will, ist da. **Es gibt nichts Drittes.**

Oswald Spengler

„Die Jahre der Entscheidung", C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung, München 1933.

Exilrumänen stehen hinter General Brown

Im folgenden ein Brief, der am 20 Oktober 1976 von Exilrumänen, die in der Bundesrepublik Deutschland leben, an General Brown, Chef des Stabes der amerikanischen Streitkräfte, geschickt wurde:

To
General Brown
Chief of Staff
c/o The Pentagon
Washington / USA

Dear General

Yesterday I knew about the conferences you recently gave and about the queries with President Ford.

I wish to congratulate you for your courageous attitude and for the unequivocal clarity of your declarations.

You should know that many people here in Europe is on your side. We all together want to express our gratitude to you and to assure you of our unconditional moral support.

We would be happy to know that you are not alone in the accomplishment of your difficult task and would appreciate it to get in touch with you and with your friends.

God bless you!

„Ein Vorbild für die Jugend"

Das Mölders-Buch bereits in der 2. Auflage

Bereits wenige Wochen nach Erscheinen der ersten Auflage des Mölders-Buches von Fritz von Forell, war dieser Titel völlig vergriffen. In zahlreichen Briefen an den Autor und den Verlag zeigten sich nicht nur ehemalige Jagdflieger über dieses spannende Lebensbild des legendären deutschen Jagdfliegers begeistert, auch Buchhändler, und in vielen Buchbesprechungen weit über die Grenzen der Bundesrepublik hinweg, herrschte und herrscht einhellige Begeisterung darüber, daß endlich über Werner Mölders eine gültige Biographie erschienen ist.

Dieses Buch fand jedoch auch seinen Weg in die Bundeswehr, zu den Soldaten und den heutigen Offizieren der Luftwaffe. Das Echo aus der Truppe zu dem Mölders-Buch ist überwältigend. Von den vielen Offizieren und Soldaten, die ihrer Zustimmung über Mölders „Flug zur Sonne" Ausdruck verliehen, sollen nachstehende Auszüge Dokumente sein für die aufrechte Gesinnung, das Traditionsbewußtsein und die Zeitnähe der Soldaten der Bundeswehr:

„Schon von der äußeren Gestaltung her empfinde ich das Buch als gut gelungen und ich bin überzeugt, daß es nicht nur ehemalige Flieger, sondern auch einen großen Kreis junger Leser ansprechen wird . . ." Oberst S.

„Ich finde das Buch treffend, ausgezeichnet und nicht nur von Erinnerungswert, sondern von größter Aktualität auch für die heutigen Offiziere, Flugzeugführer und Soldaten der Luftwaffe."

Oberst i. G. E.

„Das Buch reiht sich wunderbar ein in die Phalanx der Bücher über große Flieger und Menschen, die ich bereits besitze. Werner Mölders ist mir Vorbild und Verpflichtung!"

Oberstleutnant P.

„Es freut mich sehr, daß es gelungen ist, ein Buch auf den Markt zu bringen, welches sich mit einem Jagdflieger befaßt, der weit über die Grenzen Deutschlands hinaus bekannt ist und der aufgrund seiner Haltung als Mensch und Offizier besonders heute für die junge Generation als Vorbild gelten kann". Major M.

Fritz von Forell: „WERNER MÖLDERS, Flug zur Sonne", die Geschichte des großen Jagdfliegers, 250 Seiten, 16 Bilder, Ganzleinen mit vierfarbigen Schutzumschlag.

DM 24,80

Druffel-Verlag, D.8131 Leoni am Starnberger See.

Wir können nicht schweigen

Mit seinen 2530 Feindflügen, mit den vielen Divisionen von sowjetischen Panzern, die von ihm allein geknackt wurden, ist Oberst Hans Ulrich Rudel der führende, der erfolgreichste Kriegsflieger der Welt. Sein persönlicher Einsatz an den jeweiligen Brennpunkten und Frontabschnitten war stets entscheidend für die Gesamtlage. Sein ganzes Leben war von den alten Soldatentugenden bestimmt und die Tatsache, daß der beinamputierte, noch nicht 29 Jahre alte, Oberst der Luftwaffe, sich selbst zwang, mit der Prothese weiterzufliegen, ist einmalig und beweist, wie ihm die Einstellung zu eigen war, **daß der Offizier nicht sich selber gehört,** sondern seinem Vaterlande und leuchtendes Vorbild für den einfachen Soldaten sein muß. Mit Recht hat man diesem tapferen Offizier, der weit über die Pflichterfüllung hinaus, sein Leben in hunderten, tausenden von Fällen, für sein Vaterland riskierte, die höchste Auszeichnung — das goldene Eichenlaub mit Schwertern und Brillanten zum Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes — verliehen.

Jedes Land, jedes Volk auf dieser Welt wäre stolz einen Oberst Hans Ulrich Rudel zu haben, ihn entsprechend zu ehren und als Vorbild für die gesamte Nation zu betrachten.

Deutschland hat ihn, diesen aussergewöhnlichen Sohn, aber er passt nicht zu dem heutigen ethischen Konzept des etablierten Lügensystems des eigenen Landes, wo Verräter und Feiglinge sich kein Blatt vor der Mund nehmen, um jeden, der für das Weiterbestehen der Werte kämpft, die für die Existenz einer Nation notwendig sind, als „ultrarechts" und „erzreaktionär" abzustempeln.

Die Meinungsmacher und gewisse „Volksvertreter", die mit dem Strom der Meinungsmacher schwimmen, haben Alarm geblasen, weil ehemalige Staffelkameraden es wagten, Oberst Rudel zu einem Kameradentreffen einzuladen. Sie haben sich empört, weil ein General der Bundeswehr sich erlaubte, eine durchhaus wahre Bemerkung zu machen, nämlich, dass im Bundestag Kommunisten sitzen, eine Bemerkung, die — wenn sie tatsächlich gemacht wurde — gleich ihre Bestätigung fand, denn 40 dieser „Volksvertreter" verlangten die sofortige Entlassung der Generäle, die Rudel eingeladen hatten. Zur selben Zeit war ein anderer „Volksvertreter", Genosse Horst Ehmke, der Schutzherr des Spions Guillaume und der Abbruchunternehmer des Bundesnachrichtendienstes, Gast der italienischen kommunistischen Partei in Rom und konferierte mit Berlinguer über die Errichtung von Volksfrontregierungen in den europäschen Ländern, die zur Zeit noch als frei bezeichnet werden können.

Es ist zum Heulen! Wir glauben jedoch, daß zum Heulen und Lamentieren keine Zeit mehr da ist. Vielleicht gibt es noch Kräfte in diesem Deutschland, die zum Handeln bereit sind.

I. V. EMILIAN

Wir werden über die Bedeutung des Vatikanum II aufgeklärt

Anläßlich der Messe, die er Sonntag, den 29. August 1976, vor 8.000 Gläubigen, die aus 4 französischen Departements, aber auch aus Belgien, Deutschland, Italien und sogar aus England gekommen waren, in Lille zelebriert hat, erklärte Msgr. Marcel Lefebvre, ehemaliger Erzbischof von Tulle und Gründer des Priesterseminars von Econe in der Schweiz, u. a. folgendes: „Man kann keinen Dialog mit den Freimaurern und mit den Kommunisten führen, denn man kann nicht mit dem Teufel dialogieren".

Dass die Betroffenen gleich danach in wütende Proteste ausbrachen, war zu erwarten, auffallend und sehr lehrreich ist die Tatsache, daß die Vertreter einer dritten Kategorie, die von Erzbischof Lefebvre überhaupt nicht genannt worden ist, vor Wut hochsprang wie eine Natter, der man auf den Schwanz getreten ist.

Die Wochenzeitung „Tribune juive", zionistisches Hauptorgan für Frankreich, beurteilte das Auftreten des traditionalistischen Prälaten wie folgt:

„. . . Msgr. Marcel Lefebvre stellt sich ohne Maske vor. Er schämt sich vor nichts. Er ist die Personifizierung **der wahren Kirche,** die der sehr heiligen Inquisition, der ultra-rückschrittlichen Kirche, die Komplizin aller Unterdrückungen . . . Das ist er und er ist stolz darauf, das zu sein. Tatsächlich, Msgr. Lefebvre ist ein Reaktionär ohne Komplexe . . . Eine Diktatur von Rechts, die seine vorzüglichen Prinzipien segnen würde, wäre ihm recht. Wer weiß ob der Schismatiker von Lille sich nicht bereits in der Rolle der grauen Eminenz sieht, oder sogar als Polizeiminister, eines französischen Pinochet.

. . . Aber das ist nicht alles. Für Msgr. Lefebvre ist das II. Vatikanische Konzil, das der Kirche den Weg zum Dialog frei gab, ein Werk des Satans. **Das ist eine Geschichte, die ganz in der Nähe der Interessen der jüdischen Welt steht. Wenn der Fluch über das Vatikanum II ausgesprochen wurde, dann trifft dieser Fluch auch Israel . . .** Denn dieser Bischof hat sich nach dem Muster des Konzils von Trient hinter einem Katechismus verschanzt.

Kurz gesagt, der ehemalige Erzbischof ist einfach der Prälat der Reaktion".

Eine klare Sprache, die geeignet ist, das mutige Auftreten von Erzbischof Marcel Lefebvre noch mehr zu bewundern.

Wie lange soll das Unrecht in Spandau noch bestehen?

Hilfsgemeinschaft „FREIHEIT FÜR RUDOLF HESS" e. V.

D-6000 FRANKFURT/M 70
Postfach 700666
Telefon (0611) 623261

Erklärung der Familie Hess, 1. Oktober 1976
Das Nürnberger Urteil unmenschlich verschärft
Zehn Jahre zusätzliche Isolationsfolter für Rudolf Hess

Als vor zehn Jahren, am 1. Oktober 1966, die Hoffnung unserer Familie zerstört wurde, daß die Gewahrsamsmächte unseren Mann und Vater, den früheren Reichsminister Rudolf Hess, zusammen mit den letzten anderen Gefangenen entlassen würden, wurde von vielen Seiten doch erwartet, daß seine Freilassung nach einem kurzen zeitlichen Abstand erfolgen würde, zumal Rudolf Hess vom dem Internationalen Militär-Tribunal in Nürnberg ausdrücklich freigesprochen war von der Anklage „Kriegsverbrechen" und „Verbrechen gegen die Menschlichkeit" begangen zu haben. Denn das Nürnberger Militärgericht hatte in seinen harten Urteilen keinem der Gefangenen eine Isolierungshaft auferlegt.

Entgegen allen Erwartungen und trotz unablässiger Proteste der Familie, der Bundesregierung, der westalliierten Gewahrsamsmächte und einer immer breiteren Öffentlichkeit sind nun doch weitere volle zehn Jahre einer unbarmherzigen Einzelhaft ohne jede Erleichterung zusätzlich vollstreckt worden. Der ursprünglich für sieben Gefangene bestimmte Bewachungsapparat dient mit seinen 76 Angestellten und seinen bewaffneten Mannschaften unter einem Aufwand von Millionen allein der Bewachung eines 82-jährigen Greises, dem auch während dieser Zusatzstrafe nicht einmal die normalen Haftbedingungen, geschweige denn Erleichterungen gewährt wurden. So ist Rudolf Hess auch heute noch ohne Verteidiger.

Zehn Jahre Isolierungshaft sind allein schon eine unerträgliche seelische und körperliche Belastung für einen alternden Menschen. Im Falle Hess sind sie dem Gefangenen willkürlich im Anschluß an die 25 Jahre schwerer Haft auferlegt worden. Weder die Bundesregierung noch die westlichen Alliierten haben sich gegenüber dem Haß und dem Rachebedürfnis der Sowjets durchsetzen können. Es muß allerdings gefragt werden, ob sie tatsächlich alle Möglichkeiten einer selbständigen Entscheidung wahrgenommen haben. Nach Auffassung führender Rechtswissenschaftler waren und sind die rechtlichen Voraussetzungen für ein unabhängiges Handeln der Westmächte durchaus gegeben.

Tatsache ist, daß der Gefangene auch heute noch, seit 1941 ununterbrochen, seit 1946 in Spandau von allen vier Gewahrsamsmächten rechtswidrig festgehalten wird. Bisher sind alle Proteste vergeblich gewesen, um so stärker erheben wir heute unsere Stimme, um die deutsche Öffentlichkeit, die Bundesregierung und unsere westlichen Verbündeten auf ein Unrecht aufmerksam zu machen, für das sie die Verantwortung tragen.

Hindelang und München, 1. Oktober 1976

gez.: Familie Hess

Die Toten verpflichten uns

Gedanken zum 22. Juni

gesprochen von einem deutschen Teilnehmer am Ostfeldzug anläßlich
der Feldmesse am 20. Juni 1976 — 11.30 Uhr
im Hofe der Kirche „Sankt Nikolaus" München
zum Gedenken
der im Kampfe
gegen den Bolschewismus gefallenen
443.000 rumänischen Soldaten

Monsignori!
Verehrte rumänische Freunde!
Liebe Kameraden!

Vor fast genau 35 Jahren hielten die Sowjet-Russen im Rahmen ihres „historischen Prozesses" den Zeitpunkt für gekommen, die Mächtigkeit ihres in drei Fünfjahresplänen geschaffenen Rüstungspotentials in neue Landnahmen umzusetzen.

Zur Verbesserung ihrer strategischen Ausgangspositionen hatten die Sowjets im Vorgriff bereits Gebiete in Finnland, die Baltischen Staaten, die Nordbukowina und Bessarabien als ihre „Interessensphären" erklärt und militärisch besetzt.

Zug um Zug waren außerhalb der normalen Grenzverteidigung im Rahmen eines diese überlagernden Operationsplanes über den „Besonderen Militär-Bezirk Minsk" und den „Besonderen Militär-Bezirk Kiew" — spätere Heeresgruppen — ca. 250 sowjetische Divisionen in die westlichen und südwestlichen Grenzbezirke herangeführt worden.

Die Zahl der massierten Truppen, die Art deren Bewaffnung und Ausrüstung wie auch der Gegenstand der taktischen Unterweisungen der sowjetischen Truppenführer erbrachten schlüssige Beweise dafür, daß diese Maßnahmen ausschließlich auf Angriffsoperationen ausgerichtet waren.

Die Zielrichtungen der Angriffsabsichten der Moskowiter haben sowohl die zwischen Moskau und London als auch die zwischen Moskau und Paris geführten Geheimverhandlungen, nicht zuletzt aber die ultimativen Forderungen Molotows in Berlin im November 1940 aufgezeigt.

Die Ablehnung dieser zugemuteten sowjetischen Forderungen durch die Deutsche Reichsregierung brachte neben der Verstimmung Molotows auch die letzten klaren Erkenntnisse über den Ernst der Situation.

Der Präventivstoß am 22. Juni 1941, welcher die rumänisch-deutsche Waffenbrüderschaft in Verbindung mit Anderen begründete, war daher ein Akt der nationalen Notwehr zur Selbsterhaltung der beteiligten Völker und — letzlich auch für die Freiheit Europas.

Die schwer auszulotenden Phänomene des „Zeitgeistes" und des „Weltgewissens" haben zwar hierfür das von Moskau gegebene Stichwort des „heimtückischen Angriffes" in ihre Glaubensbekenntnisse aufgenommen. Die historische Wahrheit verpflichtet die Überlebenden und Wissenden hier zu Bekennermut und zum Widerspruch.

Militärisch gesehen erfolgte am 22. Juni 1941 ein taktischer Überraschungsangriff. — Nach der durch die Sowjets geschaffenen Lage war ein solcher auch durch das geltende Völker- und Kriegsrecht abgedeckt. Selbst durchaus kritische Militärhistoriker mit internationalem Ruf haben dies nachträglich bestätigt.

Zur Wahrung der gerechten Würdigung des Opfertodes unserer aller Gefallenen ist diese Feststellung vorab geboten.

Die soldatische Gemeinschaft steht in besonderem Maße unter den Gesetzen der Pflicht und Verpflichtung aber auch der Verantwortung und der Fürsorge — auch und erst recht für diejenigen, die nicht mehr für sich selbst sprechen können.

Wie in keinem anderen Lebensbereich sieht sich der Soldat im Kriege unmittelbar dem Schicksal gestellt. Während des Krieges wird von Tod und Vaterland wenig gesprochen. Diese sind allgegenwärtig.

Der Verwundete ruft nicht nach Gerechtigkeit. Er sagt nicht: Ich bin unschuldig verwundet worden. Er nimmt es hin als Geschick und trägt es. Dies unterscheidet den Helden vom Händler.

Und wer an der Straße des Krieges immer wieder am offenen Grabe eines Kameraden stehen mußte, fragte sich, „habe ich meine Pflicht auch ganz erfüllt?" — Der Verpflichtung gegenüber den gefallenen Kameraden sind die Überlebenden nicht entbunden — auch heute nicht!

Wenn wir uns daher heute bei dieser Feldmesse im Zeichen der alten Waffenbrüderschaft vor unseren gefallenen rumänischen Kameraden in Ehrfurcht verneigen, so sei der Anruf an die eigene Verpflichtung eingeschlossen, ihrem Opfertode heute, morgen und zu jeder Stunde gerecht zu werden.

— — —

Der Sprecher legte anschliessend zu Ehren der gefallenen rumänischen Kameraden einen Kranz (Blau-Gelb-Rotes Blumengebinde, Bänder mit Eisernem Kreuz) nieder.

M. O. NICA

„Man muß wissen, ob man ‚rechts' oder ‚links' steht, mit Entschiedenheit, sonst entscheidet der Gang der Geschichte darüber, der stärker ist als alle Theorie und ideologische Träumerei. Eine Versöhnung ist heute so unmöglich wie im Zeitalter der Grachen".

Oswald Spengler

„Die Jahre der Entscheidung", S. 132